

Orice om cu judecată își va aminti ca tulburarea vederii este de două feluri și are două cauze, fie intrarea din lumină în întuneric, fie ieșirea de la întuneric la lumină, ceea ce este tot atât de adevărat pentru ochiul minții ca și pentru ochiul trupului; iar cel care-și amintește acest lucru când observă pe cineva a cărui vedere este nesigură și slabă nu se va grăbi să râdă de el; se va întreba mai întâi dacă a re l suflet omenesc a ieșit dintr-o viață mai luminoasă și nu poate vedea bine pentru că este neobișnuit cu întunericul, sau dacă este orbit de lumina cea mare în care a ieșit din întuneric. Și va socoti că cel din urmă este fericit în starea în care se află, și-l va compătimi pe celălalt; sau, dacă-i vine să râdă de sufletul care vine de jos la lumină, va fi mai îndreptățit s-o facă decît să râdă de cel care se înapoiază de la lumină în peștera.

Platon

rapor de progrs l 3 matie

Dr Strauss zice sa sciu ce gndesc și țiu minte și orcei cu mine de acum mai deprate. Nu ști dece da — zice cai imprtant ca sa vadă pot folosi pe mine. Aș vrea ca da finea Dra Kinnian zice că ei poate face pe-mine deștept. Io vrea să fi deștept. Numele meo ie Charlie Cordon. Lucrz în brutăria Donners. Dl Donner da mie 11 dolri pe săptămîna și pîne și cozonac daca vrea io. Am 32 de an și zioa mea ie pesteo lună. Leam zis lui Dr Strauss și profesor Nemur că nu seri bine, da iei zice nui nimic zice să seri așa cum vrbesc și cum seri copuneri la clasa Iu Dra Kinnian dela centru dela colegiu beekmin pentr adult întîrziat unde merg sănvăț 3 ori pe saptmîna în timpul meo liber. Dr Strauss zice seri mult totce gndesc și totce săntîm-plă da numa pot gndesc fiincă nam cesa seri așa termin penlr az... al dtale credincios Charlie Cordon.

rapor de progrs 2 — 4 matie

Azi am avut test. Cred cam grșit. Și cred cacum nu o să mămai iea. Cesantîmplat am fost la birou Iu Prof Nemur în paoza mea demasă cum miau zis și secartara mă dus la un loc unde seri pe ușă fac psih

cu un culuar lung și multe camer mici cu numa o masa și scaune. Și un om drguț ierea într camera și avea niște cartone albe cu pete de crneală pe ele. Și mea zis stai jos Charlie fă te comod și stai fără frica. Avia haina albă ca doctori da nu cred că ierea doctor că nu mea zis descide gura și zi a. Navea decît cartonele alea albe. Numelei Burt. Am uitat aldoilea nume că nu meaduc binea minte.

Nu ști ce vrea sa facă și mă țineam strns de scaun ca la dantist da Burt nui dantist șim tot zicea să nam frică da asta mă sperieat că dacă zice așa sigur o samă doară.

Burt a zis Charlie ce vez tu pe cartonu ăsta. Am văzut crneală vărsată și ieream foarte sperieat ciar dacă aveam laba mea de iepure în buzunar finea cînd ieream mic greșeam mereu testu la sicoală și vărsăm crneală.

Iam zis Iu Burt că văd crneală vărsată pe cartonu alb, Burt azis da și arîs puțin și asta mea plăcut. An-tors toate cartonele și iam zis că cinva a vărsat crneală pe toate roșie și neagră. Mam gndit că testu a fost ușor dacînd mam ridicat să plec Burt mă oprit și azis slaijos Charlie nam terminat. Mai lucrăm cu cartonele. Nam înțeles da meam adusa minte că Dr Strauss azis să fac tot ce zice egzaminatoru ciar dacă nare rost că asai treaba cu testele.

Nu miaduc aminte așa bine cea zis Burt dar ști că a vrut săi zic ce ierea în crneală. Nam văzut nimic în crneală da Burt a zis că acolo iereau poze. Nam putut să văd defel poze. Ciar am ncerat să văd. Mam uitat și a proapc și departe Atunci am zis că dacă aviam ocelari cred cași vedea mai bine io port ocelari numa la cinma și la TV da am zis că poate majută sa văd poze în crneală. Iam pus și iam zis lasămă să văd iar cartonu pun pariu că gălesc.

Amîncercat mult da tot nam găsit pozele vedeam numa crneală. Iam zis Iu Burt poatemi trebe alt ocelari, A seri ceva pe o hrtie și mam sperieat cam grșit testu șatunci iam zis că ierea o poză foarte frumoasă de crneală cu puncte frumoase pe magine da a clătinat capu așa că nu ierea nici asta. Lam întreat dacă alți vede ceva în crneală șa zis da iei îs închipuie po-zen pata de crneală. Mea zis că crneală pe carton ie pată de crneală.

Burt ie foarte sipatic și vorbește rar cum face Dra Kinnian în clasa unde merg sănvăț citirea pentru adult întîrziat. Mea esplicat că ierea un *test rău soc*. A zis că oamen vede lucruri în crneală. Iam zis arată-mi unde. Nu mea arătat da azis mereu gndestete în-chipuieti căi ceva pe carton. Iam zis că minchipui o pată de crneală. A clătinat capu așacă nici asta nu ierea. A zis deceți aducea minte sau fã te căi ceva acolo. Am închis oci mult timp ca să mă fac căi ceva șam zis mă fac căi o sticlă de crneală vărsată peun carton. Șatunci vîrfu de la creonu lui sa rupt și neam ridicat dejos șam plecat.

Cred că nam trecut *testu rău soc*.

AI 31 ca rapor de progrs

5 jnatie — Dr Strauss și prof Nemur zice nare aface cu crneală pe cartone. Leam zis că nam vărsat eu crneală și că nam putut să văd nimic în crneală. Auzis că poate tot mă vor folosi. Iam zis Iu Dr Strauss că Dra Kinnian numi dă teste ca astea numa scris și citit. A zis că Dra Kinnian ia zis că ios cel mai bun ielev alei în Sicoală Beekman pentru adult întîrziat și că mam silit cel mai mult finea ciar vreau sănvăț ciar mai mult ca oamen mai deștept ca mine.

Dr Strauss mantrebat cum ai ajuns tu dunusingur la Șicoala Beekman Charlie. Cum ai găsit șicoala. Am zis că nu miaduca minte.

Prof Nemur a zis da dece ai vrut tu așa sănveț să citeșt și să seri. Iam zis că toată viața așa am vrut să fi deștept nu prost și mama lot limpu mea zis săn-cerc sănvăț așa cum îmi zice și Dra Kmnian dai foarte greu să fi deștept și ciar dacănvăț ceva în clasă la Dra Kinnian la șicoala după aia uit mult.

Dr Strauss a seri ceva pe o hrtie și prof Nemur mea vorbit foarte sereos. A zis Charlie ști nu sîntem sigur cum merge esperența cu oamen că pînacum a fost numa cuanimali. Am zis asta

mea zis Dra Kinnian danumie frică de ceva sau că mă doare căs tare și osa lucrz mult.

Vreau să fi deștept dacă iei mă lasă. Iei a zis că trebe cerut voie familia da unciuHerman care sãn-grija de minei mort și num aducă minte de famlia mea. Nuiam văzut pe tata sau mama sau sora mea mică Norma de mult mult mult timp. Poate și iei să fie mort. Dr Strauss mantrebat unde stetea iei. Cred că în brooklin. A zis că să vadă poatei găsește.

Sper să nu trebe sămai seri mult la rapor progrs astea cămi ia mult timp și mă culc foarte trziu șiș obosit dimineața la treabă. Gimpy a țipat la mine cam răsturnat o tavă plină cu comur când duceam la cuptor. Sau murdărit și a trebit săi curețe ca săi pună la copt în cuptor. Gimpy țipă la mine tot timpul când fac ceva grșit, da ține la mine căi pretenu meu. Măi ceo să se mire dacă mă fac deștept.

rapor de progrs 4

6 mar — Am avut mai mult teste aiurea az pentru să vadă dacă mă iau. Tot în locu ăla dantro camer mai mică de testare. Doamna drguță care mea dat testu mea zis ce ie și am rugato cum să scrie ca să seri în rapor de progrs. TEST DE APERCEPTE TEMATICA. Nustiu două cuvinte daștiu cei aia test. Trebe săi treci sau iei note rele.

Testu mea părut ușor finea figurile să vedeau. Numa că acum nu vrea săi zic ce vedeam acolo. Asta mancurcat. lam zis că ieri Burt azis să zic ce vedeam în crneală. Doamna a zis că nui nimic că ăstai alt test. Trebe să zici ce fac oamen din poze.

Am zis cum pot să zic ce fac oamen care nui cunosc. A zis că samă prefac da io iam zis că asteas minciuni. Nu zic nicio dată minciuni finea am zis când ieream mic și am loat bătai. Am o poză în portofl cu mine și Norma cu unciuHerman care mea găsit locu de om de servicii la brutărie Donners înainte să moară.

Am zis că pot să zic despre iei că am stat la unciuHerman da doamna na vrut saudă despre iei. Azis că testu ăsta și ălalt *rău soc* ie casăm dea persu-nalitate. Am rîs. Iam zis cum pot săm dea lucru ăla cartone cu crneală vărsată pe ele și poze cu oameni care nui cunosc. Sa supărat șa loat pozele. Num pasă.

Cred cam grșit și testu ăsta.

Atunci am desenat ceva pentru ia da na ieșit bine. După aia celalt egzaminator Burt cu haină albă san-tors numele ie Burt Seldăn și mă loat în alt loc tot în etaju patru din Colegiu Beekman unde seri pe ușă LABORATOR DE PSIHOLOGIE. Burt azis că PSIHOLOGIE ie ceva cu mintea și LABORATOR ie un loc unde șef ace esperențe. Mam gndit căi un loc ca unse face guma demestecal da acum cred căi cu puzzle și alte jocuri castam făcut.

Nam lucrat bine la puzzle că ierea rupt și bucățile nu să potrivea la găur. Un joc ierea o hrtie cu lini în toate părțile și cu multe cuti. întroparte seri START și în alaltă SOSIRE. Mea zis căi laberint și trebe să iau creonu și săi duc de unde seri START la unde seri SOSIRE da să nu trec cu creonu peste lini.

Nam înțeles ce să fac șam stricat multe hrtii. Atunci Burt a zis osăti arăt ceva hai la laboratoru esperemen-tal poate te prinzi. Neam suit la etaju 5 întru camer cu cușt multe și animale iereau mămuțe și ceva soa-rici. Mirosea ca gunoiu vechi. și ierea alt oameni în haine albe să juca cu animale și mam gndit căi o prăvălie da nu ierea client. Burt a loat un șoaric alb din cusică și mila arătat. Burt a zis ăstai Algernon și poate face jocu cu laberintu. lam /is arătăm cum face.

Să vez la pus pe Algernon întru cutie ca o masă mare cu multe cotituri șintoarceri ca un fel de ziduri și un START și SOSIRE cum ierea pe hrtie. Doar că ierea o sită așezată peste masa mare. și Burt șia scos ceasu sa ridicat o ușă mică șa zis hai Algernon și șo-oaricu a smîrcit de 2 sau 3 or șa loato la fugă. Lance-put a loato peo stradă lungă da cînd a vzut că nu mai poate santors unde a plecai sa stat acolo ca la un minut șa dat din mustăț și pormă a loato palt drum la fugă dinou.

Ierea cacum iei făcea ce zicea Burt să fac io cu lini-le pe hrtie. Io am rîs că mă gndeam căi greu pentru soarice. Da Algernon sa dus tot drumu ălbun prin cutie șa ieșit unde seri SOSIRE șa chițait. Burt azis fineai fericit ca făcut ce trebe.

Măi zic ăstai un soaric deștept foc. Burt a zis vrei să faci ontrecere cu Algernon. Am zis cada șa zis care unalt fel de joc făcut din lemn cu drumuri scobite în el și un bățișor ielectric ca un creon. și să facă el jocu Iu Algernon să fi launfel ca ăsta așa că io să joc ce joacă șoaricu.

A mutat toate zidurile pe masa Iu Algernon finea iele să poată aranja în feldefel. Apus sita la loc peste cutie sănu poate Algernon să sară peste ziduri sajungă la SOSIRE. Arunci mea dat bățișoru ielectric și mea

arătat cum săi pun în șanțur și nu trebe săi ridic defel numa să merg pe scobitur pînă creonu numa poat sămeargă sao simt io cao pișcătură la mna cu creonu.

Șa scos ceasu dancerca săi ascundă. Io mam făcut că nu mă uit la iei da asta mă iniervat foarte mult.

Cînd azis hai am dat să mișc bățișoru da nu știam unde săi duc Nu știam cărei drumu. Arunci lam auzit pe Algernon cum chițăia în cutie pe masă și picio-rele lui cum sgîria cînd alerga. Am loato și io din loc cu bățișoru da am mers pe drum grșit și mam înțepenit șam simțit un fel dențepătură degete satunci mam întors la START da de cîteor o loam pe altă parte mănțepeneam și simțeam că mănțepă. Nu ierea durere sau ceva numa mă gdila un pic și Burt azis cămi arăta numa ca nam loato cum trebe. Ieream la mijlocu mesi cînd lam auzit pe Algernon că chițăia că ierea iar fericit și asta vasăzică cîștigasentrecerea.

Și de alalte zece ori cînd neam întrecut Algernon a cîsligat pe toate că nam putut să găsesc drumu bun la locu unde scria SOSIRE. Da nu mea părut rău finea lam văzut pe Algernon ce face șam învățat cum să termin jocu ciar dacămi ia timp mai mult.

Nu știam că șoarecis așa deștepti.

rapor de progrs 5 6 mar

Au găsit pe soramea Norma care stă cu mama în Brooklin și a dat voie pentru operație. Mă vor folosi. Sînt așa de escitat că deabea pot să seri despre asta. Intri Prof Nemur și Dr Strauss a avut o discuție. Ieream în birou Iu Prof Nemur sau venit Dr Strauss și Burt Seldăn Prof Nemur ierea supărat că mă folosesc da Dr Strauss iazis că iei crede că ios cel mai bun din tot care ia testat. Burt ia zis că Dra Kinnian mă recomandat cel mai bun din tot oamen pe care ia învățat la centru pentru adult întîrziat. Undenvăț io.

Dr Strauss azis că am ceva cărei foarte bine. Azis că am o motevație bună. Nam știut nicio dată că am asta. Mea plăcut cînd a zis că nu orcure cu un aichiu de 68 are lucru ăsta cum am eu. Nu știu cei sau de unde am da a zis că și Algernon are asta. Motevația lui Algernon este cașicavalu care îl pun în cutie. Da nui numa asta finea săptămna asta nam mîncat casi-caval.

Prof Nemur era supărat că aichiu meu poa să crească prea mult dela almeu cărei prea mic și sa nu mănbolnăvesc din asta. și Ur Strauss ia spus Iu Prof Nemur ceva ce nam înțeles și cînd vorbeau iei io am seri unele cuvinte în caietu de rapor de progrs.

Azis Harold ăstai numele mic alu Prof Nemur Charlie nui ciar ceti trebea pentru primu tău soi nou de intelexx nam prins tot cuvîntu xxxsuperman. Da cei mai mult cu mentaxxx joasă sînt ostxx și neco-oxxx sînt posaci și apaxxx și greu de stimxxx. Charlie are fire bună și interesat și dornic să mulțumească pe oamen.

Atunci prof Nemur azis aduti aminte că va fi prima ființă umană caria iseva creste intiligința prin chi-rugie. Dr Strauss azis astai exact ceam vrut să spun. Undeo să găsim alt adult întîrziat cu motevația asta extraoxxx deanvăța. Uitece bine anvățat să citească și să seri pentru vrsta lui mentală joasă. O realixxx extraoxxx.

Nam prins toate cuvitele și vorbeau prea repede da era cacum Dr Strauss și Burt ținea cu mine și Prof Nemur nu.

Burt tot zicea Alice Kinnian crede că are o dorință complexxx de anvăța. De fapt el ne imploxx săi folosim. și astai adevărat finea io vreau să fi deștept. Dr Strauss sa ridicat a umblat și azis io zic săi folosim pe Charlie. Și Burt a dat din cap. Prof Nemur sa scărpinat în cap și sia freat nasu cu degetu mare și azis poate că aveți dreptate. O săi folosim pe Charlie. Da trebe săi esplicăm că multe lucrur pot ieși prost în esperență.

Cînd azis asta am fost așa fercit și escitat cam sărit în sus și iam scuturat mîna căi așa de bun cu mine. Cred că sa sperieat cînd am făcut asta.

A zis Charlie am lucrat de mult timp la asta da numa pe animalu ca Algernon. Sîntem siguri că nui pericol pentru corpu tău da sînt alte lucrur care nu știm pînă nuncercăm. Vreau săntelegi că se poate sănu răușim șatunci nu se vantîmpla nimic. Da poate să răușim lanceput da pormă săți fie mai rău cacum. Înțelegi cei cu asta. Dacă sentîmplă așa trebe să te trimitem înapoi să stai la azilu de stat Warren.

Am zis că numi pasă finea nu mie frică de nimic. Sînt foarte tare și mi merge todeuna bine și am și laba de iepure cu noroc și nam spart nici oglindă viața mea. Am spart niște farfuri odată da asta nui de ghinion.

Atunci Dr Strauss azis Charlie ciar dacă asta nu răușeste faci un lucru mare pentru știință. Esperență asta a răusit pe multe animala da nu sancercat peun om. Tu vei fi primu.

Iam zis mulțumesc domdoctor și nosă vă pară rău că miați dat o a 2a șeansă cum zice Dra Kinnian. și ciar mam gndit așa cum leam zis. După operație am săncerc să fi deștept. Am săncerc grozav de tare.

rapor de progrs 6iea 8 mar

Sînt sperieat. Mult oamen care lucrează la colegi și oamen dela șicoala de doctor a venit sămi zică noroc. Burt igzaminatoru mea adus fior carea zis căs dela oamen dela fac psih. Mea dorit noroc. Io sper să am noroc. Am laba mea de iepure și banu meu norocos și potcoava. Dr Strauss a zis nu fi așa stu-pertiș Charlie. Astai știință. Nu ști cei știința da tot zic mereu asta poate căi ceva care aduce noroc Or-cear fi țin laba mea de iepurentro mîină și banu meu norocos în alaltă mîină cu gaura în ici. Adică vreau să zic bănui găurit. Nam putut loa potcoava la mine căi prea grea da o las în haină.

Joe Carp dela brutăria mea adus un cec cu cio-clată dela 131 Donner și preteni dacolo și speră să fi mai bine repede. La brutăria ei crede căs bolnav casa mea zis Prof Nemur să le zic și nimic de operație pentru a fi deștept. Astai secret pentru căzu că nu răușeste sau săntîmplă ceva.

Dupaia a venit Dra Kinnian samă vadă și mea adus reviste să citesc și misa părut căi nervoasă și sperieată. A arenjat florile pe masă și a pus totula loc bine nu cum ierea arababură dela mine. și mea arenjat perna sub cap. îi place de mine hncăncerc tare sănvăt tot nuca alt oameni dela centru de adult care nule pasă. Ea vrea io să fi deștept. Io ști asta.

Arunci Prof Nemur azis să nu mai vină alți că tre-be să nu fi obosit. Lam întrebat pe Prof Nemur da-cam săi bat pe Algernon după ceam făcut operație și zis că poate. Dacă operația merge bine am să-i arăt Iu șoaricu ăla că sînt deștept tot ca iei și mai mult. Osă pot să citesc mai bine și să scriu cuvintele bine și să ști multe lucrur și să fi ca tot oamen. Măi băiete ceo să se mai mire cu tot. Dacă operatna iese bine și sînt deștept poate cosă gălesc pe mama și tata și sora și să vadă tot. Măi băiete ce sor mira să mă vadă deștept ca ei și sormea.

Prof Nemur zice dacă merge bine și ține tot așa iei o să facă și alt oameni ca mine deștept. Poate oameni din toată lumia. Șa zis catunci io fac ceva mare pentru știință șam să fiu renumit și osă seri numele meo în cart. Numănteresează așa mult să fi renumit Vreau numa să fi deștept ca alt oamen casă am preteni muk ^{care} să le placă de mine.

Az nu meu dat nimic de mncare. Nu ști ce treabă are mncarea cu fi deștept și mie foame. Prof Nemur mea luat cecu cu cioclată. Dr Strauss azis că mii dă iar după operație. Nu pot să mnînci înainte de operație. Nici ciar cașicaval.

RAPOKI DE PROGRES 7 11 MARTIE

Operația nu mă durut. Dr Strauss a făcut-o când dormeam. Nu știu cum finea nam văzut că ierau bandaji pe oci și pe cap 3 zile așacă nam putut scrie RAPORT DE PROGRES pînă az. Sora slăbănoagă care mă văzut cum seri zice cam seri PROGRES gsrît și manvățat cum ie bine și RAPORT și MARTIE. Trebe sămi aducă minte. Am memore prostă la scrisu literi-lor. Finea meu scos bandajile dela oci pot să seri acum RAPORT DE PROGRES. Da mai am bandaji la cap.

Mea fost frică cînd au venit și miau zis că trebe să merg la operație. Mau ridicat din pat și mau pus în alt pat cu rotile și mau scos pe ușă mau dus prin culuar la ușa pe care seri chirugie. Măi băiete ce mam mirat ierea o camer mare cu pereți verde și mulți doctori care stetea mai sus și să se uite la operație. Nu mam gndit co să fie ca un spetacol.

Un om avenit la masă erambrăcat în alb și co cîrpă albă pe față can filme TV și mnusi de cauciuc și azis nuț fie frică Charlie sînt eu Dr Strauss. Am zis bună doctore mie frică. A zis nare de ce săți fi frică Charlie a zis numa acum ai să adorm. Amzis dasta mie frică. Mă mngîiat pe cap și 2 oamen tot cu măst albe au venit și mau legat de mîin și piceoare să nu le mișc șasta mă sperieat rău și mi sa strns stomacu că dau afară și mi venea să plng da nam plns și mea pus ceva de caucic pe față să respir acolo și era un miros. Tot timpu lam auzit pe Dr Strauss că vorbea tare de opera tiie le zicea la tot ceo să facă. Da na în înțeleș nimic și mă gndeam poate după operație o să fi deștept și o sănțeleg tot ce zice. Așa cam tras aeru șatunci cred cam obosit tare cam adiormit.

Cînd mam trzit eram în patu meu și nu să vedea nimic. Am auzit vorbe era sora și Burt șam zis ceie dece nu aprindeț lumina și cînd ie operația Sau rîș și Burt a zis Charlie sa terminat. Și nu vez nimic că ai bandaji peste oci.

Le curios cau făcuto cînd dormeam.

Burt vinen toate zilele samă vadă să seri toate lu-crurle tempratura mea și presiune la sngē și alte lu-crur. Zice căi astai pentru știință. Trebe să țină raport de ce săntîmpla casă facă iar dacă vrea asta. Nu cu mine da cu alt oamen ca mine care nus deștept.

Daia trebe să țin bine ~~rapoartele de progreo~~. Burt zice căi parte din esperență și co să facă fotografi după ~~rapoarte~~ casă vadă cei în mintea mea. Nu știu cum osă ști cei în mintea mea dacă se uită la rapoarte. Eu le citesc mereu de multe ori să vād cea în scris și nu ști cei în mintea mea așa căcum osă ști ei.

Da în orce caz astai știință și trebe săncerc să fiu deștept casi alți oamen. Atunci dacă sînt deștept osă vorbește ei cu mine sio să stau cuei șisascult ca Joe Carp și Frank și Gimpy cînd vorbește și are discuți de lucrur impotante. Cînd lucreaz ei vorbește de lu-crur ca de dumnezeu sau de necazu cu tot bani cărei aruncă președinte sau de republican și democrat. Sisă supără cacum ar vrea săsă ia la bătai și trebe să vină Domnu Donner să zică ducetivă napoi la pîine sau oso loați după ceafă cu sindecap cu tot. De așa lucrur vreau și io să vorbesc.

Dacă ieși deștept ai mulți preteni să vorbești cu iei și nu stai tu singur tot timpul.

18

Prof Nemur zice bine să zic de toate lucrurile care sânt împlă cu mine în rapoartele de progres dar zice că trebuie să scrii mai mult de ce simți și ce gîndesc și cînd aducă minte din trecut. Iam zis că nu știu cum să gîndesc și să aducă minte și zis măcar să scriu.

În timpul cînd bandajii iera pe ochii mei am încercat să mă gîndesc și să aducă minte dar nu sînt împlă nimic. Nu știu ce să gîndesc sau să aducă minte. Poate dacăl întreb îmi zice cînd să gîndesc acum cînd trebuie să fi deștept. Cînd gîndește și cînd aduce minte oamenii deștept. Lucrurile bune sînt sigure. Așa vrea să știu și io lucrurile bune.

12 martie — Nu trebuie să scrii RAPORT DE PROGRES sus în orice zi numai cînd încep un tratament nou după ce Prof Nemur leia pe cele vechi. Trebuie numai să pun data sus. Așa nu să mai pierd timpul. Io idee bună. Pot să stau așezat în pat și să uit pe fereastră la iarba și pomii afară. Sora slăbănoagă să numește Hilda și foarte bună cu mine. Me aduce lucrurile de mîncat și mi face părul și mi zice că am fost un om foarte curajos și las să mi facă ceva la cap. Zice că nu lăsa pentru nimic în lume pe cineva să umble la crieri, iam zis că iam lăsat casă să mi facă deștept. și ia mea zis că poate că naveau dreptu să mi facă deștept că dacă vrea Dumnezeu să fiu deștept mă făcuse iei așa. și dai cu Adan și lea și păcatu cu pomii cunoașteri și mîncatu mărului și cu căderea. Și poate Prof Nemur și Dr Strauss sînt în treburile în care nare dreptu să sînt.

Io foarte slăbănoagă și cînd vorbește îmi sînt fața. Zice mai bine să rog Dumnezeu să ierte pentru ce am făcut. Nam mîncat mere și nam făcut nimic rău. Și acum sînt speriat. Poate nu trebuie să las să mi opereze crierii cum a zis ia, dacă Dumnezeu nu vrea. Nu vreau să supăr pe Dumnezeu.

13 martie — Az meu schimbat sora. Asta e frumoasă. O ceară Luciiile mea arătat cum să scrie pentru raportul meu de progres și are părul galben și ochii albaștri. Am întrebate unde e Hilda și mea zis Hilda nu mai lucrează în partea asta de spital. Numai la matirnită la copii unde nu contează că vorbește prea mult.

Am întrebate ce matirnită mea zis că așa cum vin copii da cînd am întrebate cum vin copiii să facă rose la față tot ca Hilda și zis că trebuie să ia temperatura la cineva. Nimeni nu zice nimic de copii. Poate dacă treaba merge și sînt deștept am să știu.

Dra Kinnian a venit az să vadă și mea zis Charlie arăta minunat. Iam zis că mă simt bine da că nu mă simt încă deștept. Mam gîndit că dacă operația sa terminat și mi ia jos bandajii de la ochii osă fiu deștept și io să știu lucrurile multe așa ca să citesc și să vorbesc de lucrurile importante ca toți oamenii.

Mea zis nu așa sînt împlă Charlie. Vinenț și trebuie să lucrez foarte mult să fiu deștept.

Nam știut asta. Dacă trebuie să lucrez foarte mult de ce am fost la operație. Mea zis

că nu ști sigur da operația a fost ca samă facă așa că dacă lucrez mult ca să fiu deștept lucru să lipește de mine nu cum ie-rea cînd nu să lipea nimic.

Și iam zis că asta num place finea mam gndit că osă fiu deștept ciar acum sică o samă duc la brutăria să leară ce deștept sînt și să vorbesc de toate lucrur și poate ciar samă facă ajutor *de* brutar. Și săncerc și să gădesc pe mămica și tătucu. Sar mira să vadă ce deștept sînt că mama tot tîmpu vrea să fiu deștept. Poate că nu mar mai goni dacă vede cît de deștept sînt. Iam zis lu Dra Kinnian cam săncerc mult să fiu deștept cît pot de mult. Mă mîngiat pe mnă și mea zis știu că osă faci așa. Am încredere în tine Charlie.

RAPOR'I DE PROGRES 8

15 martie — Am ieșit din spital da încă nu mam întors la lucru. Nu săntîmplă nimic. Am dat multe teste șam făcut multe feluri de curse cu Algernon. Nu pot săi sufăr pe șoaric. Mă bate tot tîmpu. Prof Nemur zice că trebe să joc jocurile și să fac testele delanceput mereu. Jocurile aleas tîmpite. Și pozele sînt tîmpite. Îm place să fac desene de oamen da nu să zicminciuni despre oamen.Și nu pot să fac bine puzlele.

Mă doare capu deatîta gndit și sămaduca minte. Dr Strauss mea promis că majută da nu majută. Numi zice ce să gndesc sau cînd osă fi deștept. Mă pune numa să mă culc pe canapea și să vorbesc.

Dra Kinnian vine și ia samă vadă la colegiu. Iam zis că nusăntîmplă nimic. Cînd o să fi deștept. A zis trebe săai răbdar Charlie pentru lucrurile astea trebc tîmp. Osă sentîmple așa cuncetu și nai să ști că săntîmplă. A zis că Burt ia zis că merge bine cu mine.Cred căntregerile și testele astea sînt tîmpite și cred că să scriu rapoartele astea de progres este o cestie tîmpită.

16 martie — Am luat prînzul cu Burt la restoranru din colegiu. Au tot feluri bun de mîncare și nu trebe să plătesc nimic, îmi place să mă uit la băieți și fete dela colegiu. Cîte odată să prostesc da cel mai mult vorbesc de tot felu de lucrur tot ca brutari la brutăria Donners. Burt zice căi despre artă și poltică și rili-gie. Nu știu ces toate astea da știu că riligiiai bună. Știu că riligiiai dumnezeu. Mamami zicea totu despre el și despre cea făcut el casă facă lumia. Ea zicea săi iubesc tot tîmpu pe dumnezeu și să mă rog la iei. Numi aducă minte cum trebe să mă rog la iei da cred

că mama mă puneam samă rog mult la iei cînd ieram mic ca sănii fie mai bine și să nu mănbolnăvesc. Num aducă minte cam fost bolnav. Cred că ierea ca nu ie-ream deștept.

În orice caz Burt zice că dacă cșperența răusește o să pot sănșeleg toate lucrur despre ce vorbește student și iam zis crezi co să fiu deștept ca ei șa rîs șa zis copii aștia nus așa deștepti șai săi întreci cașicum ei stă pe loc.

Mă prezentat la mai mult student și uni să uita la mine curios că nu sînt din colegiu. Aproape cam uitat samînceput să le zic cam să fiu foarte deștept da Burt mantreupt și lea zis că io fac curățenie în laboratoru depart psih. Mea esplicat dupaia că nu trebe să fie publicitate. Astanseamnă căi secret.

Nunțeleg de ce trebe să fie ținut totu așa secret. Burt zice că dacă esperența nu răusește Prof Nemur nu vrea să rîdă tot de iei mai ales oamen dela funda-ția Welberg care ia dat bani de proiect. Am zis că numi pasă dacă oamen rîde de mine. Mult oamen rîde de mine și sînt preteni cu mine și ne distrăm. Burt a pus mna pe umăru meu șa zis că nu Ia mine se gndește Nemur. Nu vrea oamen să rîdă de el.

Nam crezut că oamen poate să rîdă de Prof Nemur finea iei ie un savant în colegiu da Burt azis că niciun savant nui un om mare pentru colegi lui și pentru absolvent. Burt ie absolvent și să speciealizea-ză în *psihologie* așa cum ie scris pe ușa dela lab. Nu știam căsînt speciealisti în colegi. Mă gndeam căsînt numan meseri.

în orce caz sper să fi deștept finea vreau sănvăț tot cei în lume cum știe băieți dela colegiu. Tot despre artă politică și dumnezeu.

17 martie — Cînd mam trezit az dimineaHanceput mam gîndit că osă fi deștept da nu sînt. In fiecare dimineaț mă gîndesc că osă fi deștept da nu sentîmplă nimic. Poatecă esperența na reușit. Poatecă nam să fi deștept și osă trebe să merg la azilu Warren. Numi place de teste și numi place de labirinte și numi place de Algernon. Nam știut niciodată că ieram mai prost caun șoarice. Nam poftă să mai seri rapoarte de progres. Numi aducă minte de orce lucru și cînd le seri în carnetu meu cîte odată nu pot sămi citesc scrisu sie foarte greu. Dra Kinnian zice șam răbdar da nu mie bine șiș obosit. Și mă doare capu mereu. Vreu să lucrz iar la brutărie și sănu mai seri rapoarte de ~~progr~~ia progres.

20 martie — Măntorc să lucrz la brutărie. Dr Strauss ia spus Iu Prof Nemur căi mai bine să măntorc la lucru da încă nu pot spun la nimeni pentru cea fost operația și trebui să vin la lab în orce noapte pentru 2 ore după lucru pentru teste și să scriu mereu rapoartele astea tîmpite. Osămi dea bani în fiecare săptămnă pentru muncă cu progrm redus casa a fost învoeala cînd au primit bani dela fundația Welberg. Nu știu cărei treaba asta cu Welberg. Dra Kinnian mea esplicat da tot nu știu. Dacă nu mam făcut deștept decerni dau bani să scriu lucrur tîmpite. Dacămi dau bani am so fac. Dar foarte greu să seri.

îmi place că măntorc la lucru finea mie dor de treaba la brutărie și de tot preteni și distracție ce avem cu toți

Dr Strauss zice să am un carnt în buzunar ca sămi aduc aminte de cesăntîmplă. Da nu trebui să fac rapoarte de progres în fiecare zi numa cînd mă gndesc la ceva sau cînd săntîmplă ceva specieal. Iam zis că nu săntîmplă nimic specieal și numi pare că săntîmplă ceva specieal cu esperența. A zis sănu te descurajez Charlie că trebui mult timp și săntîmplă cuncetu și nu pot săți dai seama deodată. Mea esplicat ca trecut mult timp pînă Algernon sa făcut de 3 or mai deștept decum ierea înainte

De asta Algernon mă bate tot tîmpu la jocu cu la-berintu finea fost și el operat. El iun șoarice specieal primu animal carea rămas deștept așa de mult timp după operațiie. Nam știut că ierea un șoarice specieal- Astai alceva, Dacar fi un șoarice obișnuit cred cași face jocu mai repede ca iei. Poate cîntro zi am săi bat pe Algernon. Măi băiete asta ar fi ceva. Dr Strauss zice că pînacum Algernon sărată cașicum osă fie deștept pirmanent și zice castai un semn bun

fineam avut și io tot operația lui.

21 martie — Az neam distrat bine la brutărie. Joe Carp azis ia uitațivă undea fost operat Charlie ce iau făcut iau pus ceva creieri în cap. Ierea să le zic co să fiu deștept da miam adus aminte că Prof Nemur azis că nu trebuie. Atunci Frank Reilly a zis ceai făcut Charlie ai daton bară. Asta mă făcut să rîd. Sînt pre-teni mei și le e drag de mine.

E multă treabă din urmă. Nan avut pe nimen să curețe locu casta ierea treaba mea da au găsit un băiat nou Ernie casă ducă marfa cum am duso eu mereu. Dl Donner a zis că no săi dea afară ca sămi dea o seansă să nu lucrez așa greu. lam zis că sînt bine și că pot sămi duc marfa și să curăț cum am făcut mereu da Dl Donner a zis căi ține pe băiat.

Am zis atunci ceosă fac io. Și Dl Donner mă bătut pe umăr și azis Charlie cîți an ai. lam zis 32 de an merg pe 33 la zioa mea care vine. Și decînd ești aici a zis. lam zis că nu știu. Mea zis ai venit aici acum 17 ani. Unchitău Herman dumnezeu săi odihnească mea fost cel mai bun preten. Tea adus aci și mea cerut să te las să lucrzi aci și să am grijă de tine cît pot mai bine. Și cînd a murit după 2 ani și mamăta tea dat la azilu Warren team scos deacolo pentru casă lucrz înafară. Șaptesprezece ani au fost Charlie și vreau să ști că afacerea cu brutăria nui prea bună da cum am zis mereu ai o slujbă aci pentru toată viața ta. Așa că nu te gîndi cam adus pe cineva săți ia locu. No să te mai duci nici odată la azilu ăla Warren.

Nu mie grijă numa dece are nevoie de Ernie ca să ducă marfa și să lucreze pe aci daca eu am dus tot tîmpu cum trebuie pacetele cu marfă. Azis băia-tu are nevoie de bani Charlie așa cam săi păstrez ca ucenic sănvețe sajungă brutar. Pot să fi asistentu lui și săi ajuți la dusu mărfi cînd are nevoie.

Nam fost pînacum asistent. Ernie e foarte deștept da la ăilalț oameni din brutărie nu le place de el. Sînt tot preteni mei și glumim și rîdem tot tîmpu.

Cîte odată unu din ei zice fi atent la Frank sau la Joe sau ciar la Gimpy. A scos una ca Charlie Cordon. Nu știu dece zice așa da totdeauna ei rîd și rîd și eu. Az dimineață Gimpy ie brutaru șef și ie șceop căi doare piceoru la strigat pe Ernie cu numele meu finea Ernie a pierdut un cozonac de comandă. Azis Ernie pentru numele Iu dumnezeu nu fi ca Charlie. Nu știu decea zis asta că eu nam pierdut niciun pacet.

Lam întrebat pe Dl Donner dacă pot sănvăț să fiu ucenic de brutar ca Ernie. lam zis cași putea sănvăț dacami dă o seansă.

Dl Donner sa uitat mult la mine curios cred că finea nu vorbesc deobicei așa mult. Și Frank mă auzit șa rîs șa rîs pînă ia zis Dl Donner să tacă și să ducă la cuptoru lui. Dupaia Dl Donner mea zis ie tot tîmpu pentru asta Charlie. Treaba de brutar ie foarte important și nu trebui să te gndești la lucrur dastea.

Mear fi plăcut săi zic și lui și la tot ăilalț cum e cu operația mea. Mear place să lucrz ciar deacum ca să fiu deștept ca tot ăilalț.

24 martie — Prof Nemur și Dr Strauss au venit în camera mea astăseară ca să vadă de ce nu vin la lab cum trebuia să vin. Leam zis că numai vreau să mai fac rurse cu Algernon. Prof Nemur a zis că nui musai cu Algernon da că să vin în orice caz. Mia adus un cadou, da nu era cadou numai demprumut. A zis că ie o mașină denvățat care lucreză ca TV. Vorbește și arată filme și săi dau drumu chiar înainte să mă culc. lam zis că face glume. Dece să dau drumu la TV când osă dorm. Da Prof Nemur a zis că dacă vreau să fiu deștept trebe să fac ce zice el. Nu iam zis căn orce caz nu mă mai gndesc co să fiu deștept.

Atunci a venit Dr Strauss și mea pus mâna pe umăr și mea zis Charlie tu nu ști da tu te faci tot mereu mai deștept. Nu pot săți dai seama acum tot așa cum nu pot săți dai seama că să mișcă limba mică dela ceas. Așai și cu ce să schimbăn tine. Sântîmplă asancet că nu pot să vezi. Da noi putem să vedem din teste și ce faci și ce vorbești și din rapoartele de progres. A zis Charlie trebe să ai încredere în noi sin tine. Nu sîntem sigur co să fie pirmanent da sîn-tem convins co să fi repede un tînăr foarte intiligent.

Am zis bine și Prof Nemur mea arătat cum să fac cu TV care nui chiar TV. Lam întreat ce face apara-tu. Lanceput sa supărat iar că iam cerut sămi esplice și mea zis că eu trebe numai să fac așa cum zice el. Da Dr Strauss ia zis că trebe sămi esplice fineam început săntreb decerni comandă alți ce să fac io. Asta nu ia plăcut Iu Prof Nemur da aneput sămi esplice foarte rar că mașina face multe lucrur pentru mintea mea. Ceva face chiar înainte sadorm mănvață lucruri atunci când îmi vine somn și puțin timp după ceam început sadorm mai pot saud chiar dacă nu mai vād filmu. Alceva ie că poate să maducă visuri cu care sămi aduc aminte de când ieream mic de tot.

Măngrozește.

Am uitat să scriu că lam întreat pe Prof Nemur când pot să măntorc la clasa Iu Dra Kinnian la centru de adulți sa zis co să vină Dra Kinnian la centru de testare de'la colegiu sămi dea Icți numa pentru mine. îmi pare bine. Nam văzuto de multe or după operațiie dai drăguță.

25 martie — TV ăla nebunu nu mă lăsat să dorm toată noaptea. Cum să dorm când ceva urlăn urechea mea tot felu de nebuni. Și filmele alea aiurea. Nu știu ce zice nici dacăs treaz cum o să știu dacă dorm. Lam întreat pe Burt sa zis că așai treaba. Zice că creierii mei învață înainte sadorm și asta o să majute când începe Dra Kinnian lecțiile cu mine la centru dela colegiu. Centru de testare nui un spital de animale cum am crezut io. le un labrator pentru știntă. Nu știu cei știntă da știu că dau și io o mînă deajutor cu es-perența asta.

In orce caz nu știu cei cu televizoru. Cred căi o aiureală. Dacă poți să te faci deștept când te duci la culcare dece mai merg oameni la școală. Nu cred că treaba astai bună. Mam uitat la ultim film la TV mereu când mam dus la culcare și nu mă făcut deștept. Poate că numa unele filme te fac deștept. Poate alea cuntribări.

26 martie — Cum să lucrez ziua dacă aparatu mă ține treaz toată noaptea. La miezu nopții mă trezesc și numai pot sadorm fîncămi zice tot timpu *aduți aminte.* „ (*iduți aminte .. aduți aminte...* Cred că miam adus aminte ceva. Nu mai știu ezact da era despre Dra Kinnian și școala undeam învățat să citesc. Și cum mam dus acolo.

Mai de mult lam întrebat pe Joe Carp cum anvă-țat iei să citească și dacă pot sănvăț și eu. A rîs cum rîde cînd zic ceva caraghios și mea zis Charlie dece săți pierz timpul nu poate săți bage creieri acolo unde nus. Da mă auzit Fanny Birden și lantrebat pe vărusu cărei student la colegiu la Beekman și mea zis de centru de adulți pentru oameni întîrziați dela colegiu Beekman.

A scris numele peo hîrtie și Frank a rîs și zis să vezi să najungi prea leducat ca să mai vorbești cu pretini vechi. Am zis nai grijă no sămi las niciodată preteni vechi chiar dacă știu să citesc și să scriu. El rîdea și Joe Carp rîdea și el da a venit Gimpy și lea zis să să ducănapoi să facă chifle. Sînt tot pretini mei buni.

După lucru am mers șase străzi pînă la școală da miera cam frică. Ieream așa fercit co sănvăț să citesc cam cumpărat un ziar săi iau acasă și săi citesc după ceam învățat.

Cînd am ajuns acolo era o sală mare lungă cu mult oamen. Miera frica sa nu zic la cineva ceva ce nu trebui așa că mam gîndit să merg acasă. Da nu știu dece mam întors șam intrat încodată.

Am așteptat pînau plecat aproape tot șam întrebat o doamnă care trecea dacas putea sănvăț să citesc și să scriu finea vreau să citesc tot cei scris în ziar și i lam arătat. Era Dra Kinnian da nu știam atunci cinei. Mia zis dacă tentorci mîine și tenscri am săncep să tenvăț să seri. Da trebui să ști că trebui mult timp poate chiar ani de zile ca sănveț să citesc. lam zis că nam știut că trebui atîta timp da cîn orce caz vreau sănvăț finea mam prefăcut de multe or. Mam dat mare la oamen că știu să citesc da nui adevărat și vreau sănvăț.

Mea dat mîna și mea zis în pare bine Domle Gor-don. Am săți fiu profsoară. Numele meu ie Dra Kinnian. Așa că ăstai locu undeam învățat și undeam cunoscute pe Dra Kinnian.

Ie greu să mă gîndesc și săm aduc aminte șacum nu mai dorm așa bine. Televizoru ăla-i prea tare.

27 martie — Fineam început să am visurile alea și sămi aduc aminte Prof Nemur zice să merg la ședinți de terapiie cu Dr Strauss. Zice că sedintile de terapiie ie așa cum atunci cînd iești necăjit și vorbești te simț mai bine. lam zis că nus necăjit și că vorbesc tot tim-pu așa că dece trebui să merg la terapiie da sa supărat și zis că trebui să merg în orce caz.

Cei terapiia trebui să stau întins peo canapea și Dr Strauss stă pe scaun și vorbesc despre tot cerni vinen minte. Mult timp nam zis nimic că nu știam ce să zic. Dupaia iam zis de brutărie și ce fac oameni acolo. Dai o prostie să merg acolo și să stau culcat să vorbesc finea scriu în orice caz în rapoartele de progres și poate să citească. Așacă azi am adus raportul de progres cu mine și iam zis că poatei mai bine săi citească și eu să trag un pui de somn pe canapea. Ieream foarte obosit că televizoru ăla mă ținut treaz toată noaptea da a zis că treaba nui în felu ăsta. Trebui să vorbesc. Așa cam vorbit da am adormit acolo pe canapea chiar cînd vorbeam.

28 martie — Mă durut capu. De data asta nui dela televizoru ăla. Dr Strauss manvățat cum săi las încet așa că pot să dorm. Naud nimic. Da tot nunțeleg ce zice. Cîteodată îi dau drumu dimineața să văd ceam învățat înainte sadorm și nici nu știu cuvintele. Poate căi altă limbă sau ceva ce nu știu. Da parcar vorbi americănește. Da vorbește prea repede.

Lam întrebat pe Dr Strauss dece să fiu deștept cînd dorm dacă vreau să fiu deștept cînd sînt treaz. Zice căi tot una și cam două minți. Unai SUBCON-ȘTIENTĂ și altai CONȘTIENTĂ (așa se scrie) și una nu spune Iu alaltă ce face. Nici nu vorbesc una cu alta. Deasta visez eu. Și măi băiete ce de visuri nebune am tot avut. Aoleu. Decînd cu televizoru ăsta de noapte. Filmele care joacă tîrziu tîrziu tîrziu Am uitat săi întreb pe Dr Strauss dacă nu mai eu sau toată lumea are două minți în felu ăsta.

(Mam uitat și în dicționaru care mila dat Dr Strauss. SUBCONȘTIENT, *adj. De natura acelor operații mintale care nu sînt prezente în starea de conștientă; ex., conflict subconștient al dorințelor.*) Mai era și altceva da nu știu ce vrea să zică. Dicționaru ăsta mu bun pen-truproșt ca mine.

In orce caz capu mă doare d el a petrecere. Joe Carp și Frank Reilly mau invitat să merg cu iei după lucru la Baru Halloran să bem ceva. Numi place să beau uisky da au zis co să ne distrăm bine. Mea plăcut acolo. Neam jucat și eu am dansat pe masa dela bar cu un abajor pe cap și tot am rîs.

Arunci Joe Carp azis să learăt la fete cum mătur eu toaleta la brutărie și mea găsit o mătură. Lcam arătat și tot au rîs cînd leam zis că Dl Donner a zis că eu sînt cel mai bun om de servici și băiat de curse pe care la avut fîncămi place treaba șio fac bine și nu vin tîrziu și nam lipsit nicio zi afară de operație.

Am zis că Dra Kinnian mea zis Charlie fi mîn-dru de treaba pe careo faci fineați faci treaba bine.

Tot au rîs și Frank a zis Dra Kinnian trebui să fie cam sărită dacăi place de Charlie și Joe a zis Charlie o faci cu ea. Am zis că nu știu cei asta. Meau dat mult să beau și Joe a zis Charlie io figură cînd bea. Cred casta vrea să zică că le place de mine. Ie bine cu iei da vreau și eu să fiu deștept ca preteni mei buni Joe Carp și Frank Reilly.

Nu meaduc aminte cum sa terminat petrecerea da meu zis să mă duc pînla colțu străzi să văd dacă plouă și cînd mam întors numai ierea nimen acolo. Poate sau dus să mă caute. Mam uitat după ei peste tot pînă sa făcut tîrziu. Da mam rătăcit și nu mea plăcut de mine că mam rătăcit finea sînt sigur că Algernon poate so ia la fugă pe toate străzile alea de osută de ori și să nuse rătăcească ca mine.

Dupaia numeaduc bine aminte da Dna Flynn zice că mă adus acasă unu dela poliție.

în noaptea aia am visat despre mama și tata da nu puteam săi văd fața că ierea albă și nu să vedea bine. Plîngeam finea ieream întrun magazin mare și ieream pierdut și nui găseam și alergam întro parte sin alta prin magazin. Atunci a venit un om și mă dus întro cameră mare

cu bănci și mea dat o acadea și mea zis că un băiat mare ca mine nu trebui să plîng că mama și tata osă vină să mă găsească.

În orice caz așa a fost visu și mă durut capu și un cucui în cap și vînătăi peste tot. Joe Carp a zis că poa-team căzut și mam rostogolit sau că mă bătut poli-țistu. Nu credea poliști fac cești dastea. În orice caz nu cred co să mai beau uiski.

29 martie — Lam bătut pe Algernon. Nici nu știam că lam bătut da mea zis Burt Selden. A doua dată am pierdut că eram foarte escitat. Da după aia lam bătut de 8 ori. Cred că mam făcut deștept dacam bătut un șoarice deștept ca Algernon. Daeu nu simt căs mai deștept.

Am vrut să mai fac curse da Burt a zis căi destul pentru zi. Mea dat săi țin puțin *pe* Algernon. Algernon eun șoarice drăguț. Moale ca o vată. Clipește și cînd deschide ochi sînt negri și roz pe margine.

Am întrebat dacă pot săi dau să mănînce finea mea părut rău că lam bătut și vreau să fiu bun cu el și sa fim preteni. Burt a zis că nu Algernon e un șoarice special căi operat ca mine. A fost primu animal care a stat deștept așa mult timp și a zis că Algernon iasă deștept că trebui sănvețe să deschidă altă încuietoare fiecare dată cînd să duce să mănînce. Asta mantristat finea dacă nunvața nu poate să mănînce și ie foame. Nu cred căi bine să răușești un test ca să mănînci. Cum iar place Iu Burt să dea un test ca să mănînce. Vreau să fiu preten cu Algernon.

Asta miaduce aminte de ceva. Dr Strauss /ice să scriu despre toate visurile și despre toate lucrurile la care mă gîndesc și cînd vin la ci pot săi spun. lam zis că nu știu cum să mă gîndesc da mia zis căi vorba de ceam scris despre mama și tata și despre cînd am început școala la Dra Kinnian și despre orice santîm-plat înainte de operație că astanseamnă să mă gîndesc și să scriu în rapoartele de progres.

Nam știut că mă gîndeam și că miaduceam aminte. Poate casta ie finea mi santîmplă ceva. Nu simt căi altceva da sînt așa escitat că nu pot să dorm.

Dr Strauss mea dat ceva niște pastile roz ca să dorm bine. Zice că trebui să dorm mult catunci santîmplă mai multe lucruri în crierii meu. Trebui căi adevărat finea Unchiu Herman dormea la noi în casă tot timpul cît nu iera la lucru pe canapeaoa veche în salon. Iera gras și iera greu pentru iei să găsească de lucru finea iera zugrav și să urca și să dădea jos încet de tot pe scară.

Cînd iam 7, is o dată Iu mama că vreau să fiu zugrav ca Unchiu Herman sorămea Norma a zis că uite Charlie osă fie artistu din familie. Și tata ia dat o palmă și ia spus să nu fie așa a dracu cu fratisu. Nu știu cei un artist da dacă Norma a loat o palmă ca zis asta înseamnă că nui ceva bun. Tot timpumi părea rău că Norma ia palme căi rea cu mine. Cînd o să fiu deștept o săi fac o vizită.

30 martie — Astăseară după lucru a venit Dra Kinnian în camera undenvăț lîngă laborator. Iera nervoasă dai părea bine că mă vede. Parcai mai tînără decît o știam eu. Iam zis

câncerc mult să fiu deștept. Mia zis am încrederen tine Charlie cum teai luptat sănveți să citești și să scrii mai bine ca toți. Știu că poți să faci. Chiar dacă nui pentru mult timp tot faci ceva pentru alți oameni întârziat.

Am început să citim o carte foarte grea. Nam citit nicio carte așa de grea. Să chiamă Robinson Crusoe despre un om carea rămas deunu singur într-o insulă fără oameni. Ie deștept și să descurcă cu tot felu de lucruri ca sași facă casă și să găsească de mâncat și bun înotător. Numai cămi pare rău pentru el căi singur și nare preleni. Da cred că trebui să mai fie cineva pe insulă fineai o poză cu iei cu o umbrelă caraghiosă cum să uită la urme de tălpi de picioare. Sper sași găsească un preten și să nu fie așa singur.

32 martie — Dra Kinnian mănvată cum să scriu mai bine. Zice uitete la cuvânt șinchide ochii și spunel tot tîmpu pînă țiaduci aminte. Am avut mult necaz cu *chiar* care nusă scrie CIAR și cu *gheară* care nusă scrie CEARĂ. Așa cum le scriam înainte săncep să fiu deștept. Sînt cam încurcat da Dra Kinnian zice că asai treaba cu scrisu.

RAPORT DE PROGRES 9

1 aprilie — Toți oamenii din brutărie au venit să mă vadă az cînd am început serviciu meu nou să lucrez la malaxoru de aluat. Cum santîmplat asta. Oliver care lucrează la malaxor a plecat ieri. Mainainte îl ajutam căi aduceam saci cu făină săi bage în malaxor. In orice caz nu știam că știu cum să umblu cu malaxoru. Ie foarte greu și Oliver sa dus la școala de brutari un an înainte pîna învățat cum să fie asistent de brutar.

Da Joe Carp ie prietenu meu a zis Charlie de ce nu faci tu treaba lu Oliver. Au venit toți lîngă noi și *eet *rî-dcau* și Frank Reilly a zis da Charlie doar ai fost aici ~~diotl~~

33

destul tîmp. Dai drumu. Gimpy nui paici și no să știe cai încercat. Eram speriat finea Gimpy e brutaru șef și mia zis să nu mating de malaxor cam să mă rănesc. Toți au zis fã asta Charlie numai Fanny Birden carea zis terminat de ce nui lăsați în pace pe bielu om.

Frank Reilly a zis taci din gură Fanny ie ziua de păcăleli a lu aprilie și dacă Charlie aranjează bine malaxoru o savem toți o zi liberă. Leam zis că nu pot să aranjez mașina da că pot să lucrez cu ea finea mam uitat la Oliver cum face decînd mam întors la lucru.

Am dat drumu la malaxor și toți sau mirat maia-les Frank Reilly. Fanny Birden a zis căi tare f încă Oliver anvățat 2 ani cum să amestece aluatu ca să iasă bun după cea fost la școala de brutari. Bernie Bate cărei ajutor la mașină a zis ca mers mai repede decît cu Oliver și ca ieșit mai bine. Na rîs nimeni. Cînd santors Gimpy și Fanny ia spus sa supărat pe mine cam lucrat cu malaxoru.

Da ea ia zis uitete să vezi cum lucrează. Au vrut săi păcălească dentii Aprilie da ia păcălit iei pe iei. Gimpy sa uitat da știam căi supărat pe mine finea nui place cînd oameni nu face cea zis el tot cași Prof Nemur. Da a văzut cum am lucrat cu malaxoru și sa scărpinat în

cap și zis vād da numi vine să cred. Atunci la chemat pe Dl Donner și mea zis să lucrez din nou să vadă și Dl Donner.

Miera frică co să fie supărat și strigă la mine așa că după ceam terminat am zis dacă pot să măntorc la treaba mea. Mam dus să mătur în față lîngă tejghea. Dl Donner sa uitat mult timp la mine. A zis trebui să fie o glumă dentîi aprilie a voastră cu mine. Da cărei poanta.

Gimpy a zis astai ceam zis și eu căi o glumă. Sa dus lîngă mașină și ia zis lui Dl Donner nunțeleg nici eu da Charlie știe să lucreze și trebui să zic că lucrează mai bine ca Oliver. Toți sadunase lîngă noi și vorbeau despre asta și mam speriat că să uitau la mine curios și erau es-cilați. Frank a zis ie ceva cu Charlie în ultimutimp. și Joe Carp a zis da știu ce vrei să zici. Dl Donner ia trimis pe toți la treaba lor și mă luat cu el în fața prăvăliei.

Mea zis Charlie nu știu cum ai făcut da să vede cai învățat ceva cum trebuie. Vreau să fi atent și să faci cum poți mai bine. Ai un servici nou șio să iei cu 5 dolari mai mult.

Am zis că numi trebui un servici nou fîncămi place să mătur și să fac curat și să duc marfa și să fac ceva pentru prieteni da Dl Donner a zis lasăi pe prieteni am nevoie de tine în locu ăsta. Numi place de oameni care nu vrea să avanseze.

Am zis cei asta să avanseze. Sa scărpinat în cap și sa uitat la mine peste ochelari. Nu te mai gîndi la asta Charlie. Deacum încolo lucrezi la malaxor. Astai avansare.

Așa cîn loc să duc pachete și să spăl toaleta și sarunc gunoiu sînt omu dela malaxor. Astai avansare. Mîine am săi spun Iu Dra Kinnian. Cred co să fie mulțumită da nu știu dece Frank și Joe sînt furioși pe mine. Am întrebate pe Fanny și mea zis că să nam treabă cu proști ăia. Az ie ziua păcăleli proștilor din aprilie și păcăleala santors contra lor sau ieșit iei proști în locu tău.

Lam întreat pe Joe cărei gluma care santors și mea zis dute de teîneacă. Cred căs supărați cam lucrat cu mașina și nau avut ziua liberă cum au crezut. Astanseamnă oare că sînt mai deștept.

3 aprilie — Lam terminat pe Robinson Crusoe. Vreau să știu cea mai fost cu iei da Dra Kinnian zice că astai tot. DE CE.

4 aprilie — Dra Kinnian zice cînvăț repede. A citit cîteva din rapoartele mele de progres și sa uitat curios la mine. Zice căs o persoană bine și co să le arăt eu la toți. Am întrebate dece. Mia zis că nu trebuie sămi pară rău dacă vād că nui toată lumea cumsecade așa cum cred eu, A zis pentru un om care Dumnezeu ia dat așa puțin tu ai făcut mai mult decît atîția oameni cu creer pe care nu Iau folosit nici odată. lam zis că toți prieteni mei sînt oameni deștepți și căs buni. Mă iubesc și nu meu făcut niciodată nimic rău. Atunci ia intrat ceva în ochi șia trebuit să fugă la toaleta pentru doamne.

Cînd stăteam în clasă șio așteptam mă gîndeam că Dra Kinnian eo doamnă drăguță

cum era și mama mea. Cred că miaduc aminte că mama mia zis să fiu bun și prietenos mereu cu oamenii. Și mia zis să ai mereu grijă că unii oameni nunțeleg și poate să creadă căți bați joc de ei.

Astami aduce aminte cînd mama a trebuit să plece și mau dus să stau în casa Dnei Lcroy care era alături de noi. Mama sa dus la spital. Tata a zis că nu era bolnavă sau ceva da că sa dus la spital sămi aducă o fetiță soră cu mine sau un frate mai mic. (Tot nu știu cum se face asta.) Leam zis că vreau un frate mai mic samă joc cu el și nu știu dece miau adus o soră da era drăguță ca o păpușă. Doar că plingea tot timpul.

Nu iam făcut niciodată nimic rău.

Au pus o întrun pătuț în camera lor și lam auzit odată pe tata nuți fie frică Charlie nu iar face nici-un rău.

Era mică și roz și cîteodată țipa așa de tare că nu puteam să dorm. și cînd adormeam mă trezea în timpul nopți. Odată cînd ei erau în bucătărie și eu eram în pat am auzito cum plîngea. Mam dus so iau în brațe ca so liniștesc cum face mama. Da atunci a venit mama care țipa la mine și luato și mia tras una așa tare cam că Mia zis să nu te mai atingi niciodată de ea. O săi faci rău. Eun copil mic. Nu trebui so atingi. Nam știut atunci da cred acum că se gîndea co săi fac rău copilului finea sînt prea prost casă știu ce fac. Asta mantristat mult finea niciodată nas fi făcut rău copilașului.

Cînd o să mă duc la Dr Strauss o săi spun despre asta.

6 aprilie — Azi, am învățat, *virgula*, asta e, o virgulă, (,) o pauză, cu, o codiță. Dra Kinnian, zice căi, important, finea, face ca scrisu, să fie, mai bun, a zis, poți, să pier/J, mulți bani, dacă virgula nui, la locu, potrivit, eu am, ceva bani, pe care, iam cîstigat, la treabă, și caremi dă, și fundația, da nu, mulți și nu, vād cum, o virgulă, mar putea, ajuta, să nui pierd,

Da, zice ea, toată lumea, folosește virgulele, așa cam, să le, folosesc, și eu,,,

7 aprilie — Nam folosit bine virgulele. Este *punctuația*. Dra Kinnian mia spus să mă uit la cuvinte în dicționar ca sănvăt cum să le scriu. Am zis ce deosebire este dacă în orice caz poți să le citești. Mia zis căi o parte din educația mea așa că deacum încolo am să mă uit la toate cuvintele care nu sînt sigur cum să le scriu. Se pierde mult timp dacă scrii așa da cred co sămi aduc aminte tot mai multe și mai multe.

Așa am putut să scriu bine cuvîntul *punctuație*. Așai scris în dicționar. Dra Minnian zice că și pauza e o punctuație și că sînt multe semne denvățat. Iam zis că eu credeam că toate pauzele trebuie să fie cu codițe și să fie virgule. Ea a zis că nu.

Mia zis; trebuie, să schimbi? semnele!: Mia arătat? cum", să le schimb! și-arum! pot, să pun (toate? felurile de punctuație în — scrisu, meu! Sînt" multe reguli, de-nvățat? da, le-adun pe toate în capu meu;

Un lucru? care, mi place; la Dragă Dra Kinnian: (așa trebuie! să scrii; pentru afaceri (dacă o să fac! o dată și eu afaceri?) este că, îmi: explică totdeauna dacă — o întreb. Este" un geniu! Aș vrea? s"ajung deștept — ca-ea;

Punctuația, este? distractivă!

8 aprilie — Sînt un mare prost! Nici măcar n-am înțeles despre ce-mi vorbea. Am citit cartea de gramatică noaptea trecută și acolo se explică tot. Am văzut că era tot același lucru ce încerca Dra Kinnian să-mi spună, dar n-am înțeles. M-am trezit la mijlocul nopții și toate lucrurile s-au aranjat în mintea mea.

Dra Kinnian a zis că treaba cu televizorul, chiar înainte să adorm și în timpul nopții, m-a ajutat mult. A zis că am atins un platou. Este ceva ca un loc mai întins în vârful unui deal.

După ce-am înțeles cum este punctuația, am citit toate rapoartele mele de progres vechi dela început. Măi băiete, ce greșeli aveam la scrisul cuvintelor și la punctuație! I-am spus domnșoarei că ar trebui să iau toate paginile și să corectez greșelile, dar mi-a zis, „Nu, Charlie, Profesorul Nemur vrea să rămînă așa cum sînt. De-asta te-a lăsat să le păstrezi după ce-au fost fotografiate — ca să vezi cum ai progresat. Mergi repede, Charlie.”

Asta m-a făcut să mă simt bine. După lecție m-am dus jos și m-am jucat cu Algernon. Nu mai facem întreceri. *

10 aprilie — Sînt bolnav. Nu așa ca să merg la doctor, dar simt ceva gol în piept, ca după o lovitură și totodată ca un fel de arsură.

N-aș fi scris despre asta, dar cred că trebuie să scriu, pentru că este important. Azi este prima zi cînd am lipsit dela lucru într-adins. Seara trecută Joe Carp și Frank Reilly m-au invitat la o petrecere. Erau multe fete și Gimpy era acolo și Ernie. Mi-am adus aminte ce rău mi-a fost ultima oară cînd am băut prea mult și i-am spus lui Joe că nu vreau să beau nimic. Mi-a dat să beau doar Coca Cola. Avea un gust ciudat dar am crezut că-i un gust rău în gura mea.

Ne-am distrat bine la început.

„Danseză cu Ellen”, a zis Joe. „O să te învețe pașii.” Atunci i-a făcut semn cu ochiul.

Ea a zis, „De ce nu-l lăsați în pace?”

El m-a bătut pe spate. „Asta-i Charlie Cordon, prietenul meu. Nu-i oricine — a fost avansat să lucreze la mașina care frămîntă aluatul. Ți-am cerut numai să dansezi cu el și să-l faci să se simtă bine. Ce-i rău cu asta?”

M-a împins aproape de ea. Așa că a dansat cu mine. Am căzut de trei ori și nu înțelegeam de ce, pentru că nu dansa nimeni afară de Ellen și cu mine. Și de fiecare dată m-am împiedicat de piciorul unuia dintre ei.

Stăteau toți în cerc și ne priveau și rîdeau de cum făceam pașii. Rîdeau mai tare de cîte ori

cădeam și râdeam și eu că era foarte caraghios. Dar când s-a în-tîmplat ultima dată n-am mai rîs. M-am ridicat și Joe m-a trîntit iar pe jos.

Atunci l-am văzut cum se uita la mine și-am simțit ceva ciudat la stomac.

„Băiatu ăsta-i o bomboană”, a zis una din fete. Toată lumea râdea.

„Ai avut dreptate, Frank”, zicea Ellen. „E un spectacol de unu singur.” După aia mi-a zis: „Charlie, ia o fructă.” Mi-a dat un măr, dar când am mușcat din el, era de păcăleală.

Atunci Frank a început să rida și-a zis: „V-am spus eu că o să-l mănînce. Poți să crezi că-i așa prost ca să mănînce fructe de ceară?”

Joe a zis: „N-am rîs atîta decînd l-am trimis după colț să vadă dacă plouă în noaptea aia cînd a căzut în șanț la Halloran.”

Atunci mi-a venit în minte ceva de cînd eram mic și mă lăsau copiii din cartier să mă joc cu ei de-a v-ați ascunselea și eu trebuia să-i caut și să-i găsesc. După ce număram pînă la zece, pe degete, încă o dată și încă o dată plecam să-i caut dar nu-i găseam pînă se făcea frig și întuneric și mă întorceam acasă. Dar nu-i găseam niciodată și nu știam de ce, Ce-a zis Frank mi-a adus aminte. Era tot același lucru care se întîmplase la Halloran. Și asta era ce făceau Joe și ceilalți, își băteau joc de mine. Și copiii care jucau de-a v-ați ascunselea mă păcăleau și-și băteau joc de mine.

Oamenii dela petrecere erau o ceată de fețe în-tr-o ceată și se uitau la mine și râdeau de mine. „Uitați-vă la el. E roșu la față.” „S-a înroșit. Charlie s-a înroșit la față.” „Hei, Ellen, ce i-ai făcut lui Charlie? Nu l-am văzut pînă acum în felul ăsta.”

„Măi băietе, e sigur că Ellen l-a excitat.” Nu știam ce să mai fac. Simțeam ceva ciudat după ce se frecase de mine. Toți râdeau de mine și deodată am simțit că eram dezbrăcat în pielea goală. Vroiam să mă ascund să nu mă vadă. Am fugit din apartament. Era o casă mare cu multe apartamente și multe holuri și nu puteam găsi scările. Uitasem de ascensor. După un timp am găsit scările și am fugit afară pe stradă și am mers mult pînă am ajuns la camera mea. Nu am știut pînă atunci că Joe și Frank și ceilalți vroiau să fiu cu ei numai ca să rîdă de mine.

Acum știu ce înțelegeau ei cînd ziceau „să scoți una ca Charlie Cordon”. Mi-e rușine.

Și altceva. Am visat-o pe fata aia Ellen cum dansa și se freca de mine și cînd m-am trezit cearceaful era umed și murdar.

13 aprilie — Nici azi nu m-am dus la brutărie. I-am spus dnei Flynn, proprietăreasa mea, să-l caute pe dl Donner și să-i spună că sînt bolnav. In ultimul timp, dna Flynn se uită la mine ca și cum i-ar fi frică de mine.

Cred că este bine că mi-am dat seama că toată lumea rîde de mine. M-am gîndit mult

la asta. Este pen-trucă sînt așa de prost și nici nu-mi dau seama că fac ceva ca un prost. Lumea crede că-i ceva de rîs cînd un om prost nu poate să facă ce fac ceilalți.

În orice caz, acum știu că mă fac mai deștept în fiecare zi. Cunosc punctuația și scriu corect cuvintele, îmi place să caut cuvintele grele în dicționar și-mi aduc aminte de ele. Încerc să scriu aceste rapoarte de progres cu mare grijă dar este greu. Acum citesc mult și dra Kinnian spune că citesc foarte repede. și chiar înțeleg multe din lucrurile pe care le citesc și-mi rămîn în minte. Uneori pot să închid ochii și să mă gîndesc la o pagină și totul se întoarce la mine ca o fotografie.

Dar îmi vin în cap și alte lucruri. Cîteodată închid ochii și văd clar un tablou. Azi-dimineată, după ce m-am trezit, stăteam culcat în pat cu ochii deschiși. Era ca și cum se deschidea o gaură mare în pereții minții mele și puteam să pășesc prin ea. Cred că e foarte demult... demult cînd am început să lucrez la brutăria Donner's. Văd strada pe care-i brutăria. La început e o turbureală și apoi apar unele lucruri afît de reale încît sînt chiar aici în fata mea, dar alte lucruri rămîn tulburi, și nu mai sînt sigur...

Un omuleț cu un cărucior de copil transformat într-un căruț cu un grătar de cărbuni, și mirosul de castane prăjite, și zăpadă pe jos. Un tînăr slăbănog, cu ochi mari și o privire speriată, se uită la firma prăvăliei. Ce scrie pe firmă? Litere nedeslușite, ceva care n-are sens. *Acum* știu că pe firmă este scris BRUTĂRIA DONNER'S, dar dacă privesc înapoi în memoria mea la firma aceea nu pot să citesc vorbele cu ochii lui. Nimic din tot ce-i scris n-are sens. Cred că tînărul cu privirea speriată sînt eu.

Lumini strălucitoare de neon. Pomi de Crăciun și negustori ambulanți pe trotuar. Lume înfofolită în paltoane cu gulere ridicate și cu fulare în jurul gî-turilor. Dar el nu are mînuși. Are mîinile reci și lasă pe jos o legătură mare de saci din hîrtie maro. S-a oprit să vadă micile jucării mecanice în care negustorul ambulant răsuțește o cheiță — ursulețul care face tumbe, cățelul care sare, foca cu mingea care i se în-vîrteste pe nas. Tumbe, salturi, mingi. Dacă ar avea toate jucăriile astea ar fi omul cel mai fericit din lume.

Vrea să-l întrebe pe negustorul ambulant roșu la față, cu degetele care ies din mînușile maro de bumbac, dacă ar putea să-l ia în mîină pentru o clipă pe ursulețul care face tumbe, dar îi este frică. Ridică de pe trotuar legătura de saci de hîrtie și-o saltă pe umăr. E slăbănog dar a căpătat putere după atîția ani de cărat greutate.

„Charlie! Charliel... cap degîscă!”

Copiii fac roată în jurul lui și-l hărțuiesc ca niște cățeluși care se dau la picioarele lui. Charlie le zîm-bește. Ar vrea să-și lase legătura și să se joace cu ei, dar cînd se gîndește la asta i se strînge spinarea și se simte ca atunci cînd băieții mai mari aruncă în el cu tot felul de lucruri. Venind spre brutărie vede cîțiva băieți în intrarea unui gang întunecos.

„Ia uite, vine Charlie!”

„Hei, Charlie, ce duci în spate? Vrei să tragi cu zarurile?”

„Vin' aici. Nu-li facem nimic." Este ceva cu intrarea în gangul întunecos și cu rî-setele, care-l face să simtă din nou că i se strînge spinarea, încearcă să afle ce este, dar tot ce-și poate aminti este rahatul și urina lor de sus pînă jos pe îmbrăcămintea lui, și Unchiul Herman răcnind cînd a ajuns acasă plin de spurcăciune, și cum a ieșit Unchiul Herman cu ciocanul în mîină să găsească băieții care i-au făcut asta. Charlie ocolește băieții care rîd în gang, scapă legătura pe jos. O ridică din nou și o ia la fugă pînă la brutărie.

„De ce-ai întîrziat atîta, Charlie?" strigă Gimpy de la ușa din dos a brutăriei.

Charlie își croiește drum prin ușile batante spre încăperile din fundul brutăriei și lasă legătura pe unul din rafturi. Se reazemă de perete bîgîndu-și mîinile în buzunare. Ar fi vrut să aibă cu el morișca. Îi place aici în spatele brutăriei unde podeaua este albă de făină — mai albă decît pereții și tavanul mîin iți de funingine. Tălpile groase ale bocancilor lui sînt încrustate cu alb și este alb în cusături și în găurile pentru șireturi și sub unghii și în pielea crăpată de pe mîini. Se destinde aici — sînd pe vine sprijinit de perete — cu capul dat pe spate în așa fel încît șapca de baseball marcată cu D îi vine peste ochi. Îi place mirosul făinii, al aluatului dulce, al pîinii coapte și al cozonacului și al cornurilor. Cuptorul pîrîie și-l trage la somn. Dulce... căldură... somn...

Deodată, căzătură, frîngere, capul lovit *de* perete. Cineva i-a secerat picioarele de sub el.

Asta-i tot ce-mi amintesc. Văd foarte clar cum a fost, dar nu știu de ce s-a întîmplat. Este tot așa cum

era cînd mergeam la cinema. Cînd vedeam pentru prima oară un film nu înțelegeam nimic pentru că totul mergea prea repede, dar după ce vedeam filmul de trei sau patru ori înțelegeam tot ce spuneau. Trebuie să-l întreb pe dr Strauss ce este cu asta.

14 aprilie — Dr Strauss zice că este important să mă gîndesc la amintiri ca cele de ieri și să le scriu pe hîr-tie. și cînd vin la cabinetul lui putem să vorbim despre ele.

Dr Strauss este un psihiatru și un neurochirurg. Nu știam asta. Credeam că este doar un doctor obișnuit. Dar cînd m-am dus la cabinetul lui azi-diminea-ța mi-a spus cît este de important pentru mine să știu cum sînt eu ca să pot să înțeleg care sînt problemele mele. Am spus că nu am probleme.

A rîs și apoi s-a ridicat din scaun și s-a dus la fereastră. „Cu cît devii mai inteligent cu atît o să ai mai mu l te probleme, Charlie. Creșterea ta intelectuală va depăși creșterea ta afectivă. Și cred că o să-ți dai seama că pe măsură ce progresezi vor fi multe lucruri despre care vei vrea să vorbești cu mine. Vreau să-ți aduci aminte că aici este locul unde trebuie să vii cînd ai nevoie de ajutor."

Tot nu știu încă despre ce este vorba, dar mi-a spus că, deși nu înțeleg visurile sau amintirile mele sau de ce ele sînt așa cum sînt, mai tîrziu se vor lega între ele și am să aflu mai mult despre mine. A zis că cel mai important lucru este să descopăr ce spun oamenii din

amintirile mele. Este vorba despre mine cînd eram un băiat și trebuie să-mi aduc aminte ce s-a întîmplat.

Nu știam nimic pînă acum despre lucrurile astea. Înțeleg că dacă o să devin destul de inteligent am să pricep toate cuvintele din mintea mea și am să știu despre băieții din gang, și despre Unchiul Herman și părinții mei. Dar ce vrea el să spună este că arunci nu o să-mi placă ce aflu și o să mă îmbolnăvesc la minte.

Așa că acum trebuie să vin la cabinetul lui de două ori pe săptămîină ca să vorbim despre lucrurile care mă necăjesc. Stăm acolo și eu vorbesc, și dr Strauss ascultă. Se numește terapie, și asta înseamnă că dacă vorbesc despre lucruri o să mă simt mai bine. I-am spus că unul din lucrurile care mă necăjește este treaba cu femeile. Cum a fost cînd am dansat cu fata aia Ellen și am fost foarte tulburat. Așa că am vorbit despre asta, și cînd vorbeam am simțit ceva ciudat, o transpirație rece și un bîzîit în cap și mi-a venit să vărs. Poate fiindcă am crezut totdeauna că este rău și murdar să vorbești despre așa ceva. Dar dr Strauss mi-a spus că ce mi s-a întîmplat după petrecere a fost un vis umed și că e un lucru natural care se întîm-plă la băieți.

Deci chiar dacă devin inteligent și învăț o mulțime de lucruri noi, el crede că sînt încă un băiat cînd e vorba de femei. Este o treabă încurcată, dar am să descopăr totul despre viața mea.

15 aprilie — Citesc mult în zilele astea și aproape totul îmi rămîne în minte. Dra Kinnian zice că, în afară de istorie, geografie și aritmetică, ar trebui să încep să învăț limbi străine. Prof. Nemur mi-a mai dat cîte-va casete să meargă în timpul cînd dorm. Încă nu știu cum lucrează mintea conștientă și inconștientă, dar dr Strauss spune să n-am grijă deocamdată. Mi-a cerut să promit că, dacă voi începe să învăț subiectele pentru colegiu peste vreo două săptămîni, n-am să citesc cărți despre psihologie — adică pînă nu-mi dă voie. Zice că o să mă încurce și o să mă facă să mă gîndesc la teorii psihologice în loc să am propriile mele idei și sentimente. Dar pot să citesc romane. Săptămîina asta am citit *Marele Gatsby, O tragedie americană* și *Privește, inger, către casă*. N-am știut niciodată că bărbații și femeile fac asemenea lucruri.

16 aprilie — Mă simt mult mai bine azi, dar încă mai sînt supărat că atîta vreme oamenii au rîs și și-au bătut joc de mine. Cînd o să devin așa de inteligent cum zice prof. Nemur, cu mai mult decît de două ori I. Q.-ul meu de 70, poate că arunci oamenii or să mă placă și or să fie prietenii mei.

De fapt nu sînt prea sigur ce este I. Q. Prof. Nemur a zis că este ceva care măsoară cît ești de inteligent — ca un cîntar care măsoară kilograme într-o prăvălie. Dr Strauss a avut însă o mare discuție cu el și a zis că I. Q. nu este deloc ceva care *cîntărește* inteligența. A zis că I. Q. arată cîtă inteligență poți să capeți, așa ca numerele care sînt pe partea din afară a unei căni cu care se măsoară lichidele. Trebuie să umpli cana cu ceva ca să poți măsura.

Cînd l-am întrebat pe Burt Seldon, cu care dau testele de inteligență și care lucrează cu Algernon, mi-a spus ca unii ar zice că nici unul din ei nu are dreptate și că, după cum a citit el,

I. Q. măsoară mai multe lucruri diferite între care sînt și lucrurile pe care le-ai învățat deja și că de fapt nu este deloc un test bun de inteligență.

Așa că nici acum nu știu ce este I. Q. și fiecare zice că este altceva. Al meu este acum cam de o sută, și curînd va ajunge la peste o sută cincizeci, dar cred că încă trebuie să mai toarne în mine ceva substanță. N-am vrut să le spun nimic, dar nu înțeleg cum poți să știi *cît este* din ceva care nu știi *ce este și nici unde este*.

Prof. Nemur spune că poimîine trebuie să dau un *Test Rorschach*. Mă întreb ce este asta.

17 aprilie — Am avut un coșmar azi-noapte, și în dimineața asta, după ce m-am trezit, am făcut ce m-a învățat dr Strauss să fac cînd îmi aduc aminte de visurile mele. Să mă gîndesc la vis și să las gîndurile să rătăcească pînă-mi vin alte lucruri în minte. O țin așa pînă cînd nu mai apare nimic. Dr Strauss zice că asta înseamnă că am ajuns la un punct unde subconștientul meu încearcă să blocheze conștientul ca să nu-și aducă aminte. Este un zid ridicat între prezent și trecut. Uneori zidul rezistă, alteori se dărîmă și pot să-mi aduc aminte ce este în spatele lui. Ca azi-dimineață.

Visul era despre dra Kinnian care citea rapoartele mele de progres, în vis mă așez ca să scriu, dar nu mai pot să scriu sau să citesc. S-a terminat. Mă sperii și-l rog pe Gimpy de la brutărie să scrie pentru mine. Dar cînd citește raportul, dra Kinnian se supără rău și rupe foile pentru că sînt scrise pe ele cuvinte murdare.

Cînd ajung acasă sînt așteptat de prof. Nemur și dr Strauss, care mă iau la bătaie pentru că am scris cuvinte murdare în raportul de progres. După ce pleacă ei, ridic de pe jos paginile rupte, însă ele se transformă în scrisori de amor cu șnur pe margini și pătate peste tot cu sînge.

A fost un vis groaznic, dar m-am dat jos din pat și am scris totul, după care am început să fac asociație liberă.

Brutărie... coptul pîinii... cineva mă lovește cu picioarele... cad jos... sînge peste tot... scriere... un creion mare pe o scrisoare de amor roșie... o inimioară de aur... un medalion... un lăntișor... totul acoperit de sînge... și el rîde de mine... Lăntișorul este de la un medalion... care se rotește... soarele se reflectă din el în ochii mei. Și-mi place să-l văd cum se rotește... să mă uit la lăntișor... se face mănunchi și se desface și saltă și se răsuțește... și o fetiță se uită la mine.

Numele ei este dra Kin — vreau să zic Harriet.

„Harriet... Harriet... toți o iubim pe Harriet.”

După aceea nu mai e nimic. Este din nou un gol.

Dra Kinnian citind rapoartele mele de progres peste umărul meu.

Apoi sîntem la Centrul pentru Adulți Întîrziți, și ea citește peste umărul meu în timp ce scriu «~~puerile~~ compunerile mele.

Școala se schimbă în Școala 13 și am unsprezece ani și dra Kinnian are și ea unsprezece ani, dar acum nu mai este dra Kinnian. Este o fetiță cu gropite în obraji și cu bucle lungi și se numește Harriet. Toți o iubim pe Harriet. Este ziua de Sf. Valentin.

Mi-amintesc...

Mi-amintesc ce s-a întîmplat la Școala 13 și de ce au trebuit să-mi schimbe școala și să mă trimită la Școala 222. Harriet a fost cauza.

Îl văd pe Charlie — de unsprezece ani. Are un mic medalion de culoarea aurului pe care l-a găsit pe stradă. Nu are lănișor, dar îl ține pe o sforicică, și-i place să-l facă să se rotească repede ca să încolăcească sfoara și apoi să se uite cum se descolăcește învîrtind medalionul care-i trimite licărul soarelui în ochi.

Uneori, cînd copiii se joacă cu mingea, îl lasă pe el să stea la mijloc și încearcă și el să prindă mingea înainte ca s-o prindă altul, îi place să stea la mijloc — chiar dacă nu prinde mingea niciodată — și odată, cînd Hymie Roth a lăsat din greșeală să cadă mingea și a apucat-o el, tot nu l-au lăsat să treacă la aruncat și a trebuit să treacă din nou la mijloc. Cînd trece Harriet, băieții opresc jocul și se uită la ea. Toți băieții sînt îndrăgostiți de Harriet. Cînd mișcă din cap buclele ei saltă în sus și în jos, și are și gropițe în obraji. Charlie nu știe de ce fac atîta caz de o fată și de ce vor mereu să-i vorbească (el ar prefera să joace mingea sau turca decît să-i vorbească unei fete), dar toți băieții sînt îndrăgostiți de Harriet așa că o iubește și el.

Ea nu-l sîcîie niciodată ca toți ceilalți copii, și el face tot felul de figuri pentru ea. Umblă pe pupitre cînd învățătorul nu-i acolo. Aruncă gumele de șters pe fereastră, mîzgălește tabla și pereții. Și de fiecare dată Harriet chicotește și strigă, „Uite la Charlie. Nu-i așa că-i nostim? Cît e de prost!”

Este ziua de Sf. Valentin și băieții vorbesc despre felicitările pentru Harriet, așa că Charlie zice și el, „am să-i dau și io o felicitare de Sf. Valentin”.

Băieții rîd și Barry zice, „de unde să faci tu rost de felicitare?”

„Am să-i dau una frumoasă. O să vedeți.” Dar nu are bani de felicitare, așa că o să-i dea medalionul lui care are formă de inimă, ca felicitările care se văd în vitrinele magazinelor, în seara aceea ia foiță de mătase din scrinul maică-sii și durează mult pînă face un pachețel legat cu panglică roșie. A doua zi îl duce la școală și în timpul pauzei de masă îl roagă pe Hymie Roth să scrie ceva pe pachețel.

Îi spune lui Hymie să scrie: „*Dragă Harriet, eu cred că ești cea mai frumoasă fată din toată*

lumea, îmi placi foarte mult și te iubesc. Vreau să fii tu Valentina mea. Prietenul tău, Charlie Cordon."

Hymie scrie îngrijit cu litere mari pe hîrtie, și rîde tot timpul și-i spune lui Charlie: „Băiete, asta o s-o dea gata. Așteaptă pînă o vedea."

Charlie e cam speriat, dar dorește să-i dea medalionul fetei, așa că o urmărește cînd pleacă spre casă de la școală și pînă intră în casă. Atunci se strecoară în hol și agață pachetul de minerul ușii pe dinăuntru. Apasă soneria de două ori și traversează strada în fugă ca să se ascundă după un pom.

Cînd coboară, Harriet se uită ca să vadă cine a sunat. Atunci vede pachetul, îl ia și urcă scările. Charlie se întoarce acasă și ia o palmă fiindcă a umblat în scrinul maică-sii și a luat hîrtia de mătase și panglica fără să spună. Dar nu-i pasă. Mîine Harriet va purta medalionul și va spune tuturor băieților că-l are de la el. Atunci să vadă ei!

A doua zi aleargă tot drumul pînă la școală, dar ajunge prea devreme, Harriet n-a venit încă și el e nerăbdător.

Dar cînd apare, Harriet nici nu se uită la el. Nu poartă medalionul. Și pare supărată.

Face tot felul de năzbîtii cînd nu se uită spre el dna Janson. Se strîmbă. Rîde cu zgomot. Se ridică din bancă și-și mișcă fundul într-o parte și într-alta. Chiar și azvîrle cu o bucată de cretă în Ilarold. Dar Harriet nu se uită la el nici măcar o dată. Poate c-a uitat. Poate că o să-l poarte mîine. Trece pe coridor, dar cînd se duce la ea ca s-o întrebe se strecoară pe lîngă el fără o vorbă.

Jos, în curtea școlii, îl așteaptă cei doi frați mai mari ai ei.

Gus îi dă un brînci. „Mă nenorocitul, tu ai scris porcăria asta soră-mii?"

Charlie spune că n-a scris nici o porcărie. „I-am dat doar o valentină."

Oscar, care a jucat în echipa de fotbal a școlii înainte de a termina liceul, îl apucă de cămașă și-i smulge doi nasturi. „S-o lași în pace pe soră-mea, degene-ratule. Și oricum n-ai ce căuta în școala asta."

Îl împinge pe Charlie spre Gus care-l apucă de beregată. Charlie se sperie și începe să plîngă.

Atunci încep să-l lovească. Oscar îi dă un pumn în nas, și Gus îl trînteste jos și-i dă cu piciorul în coaste și apoi amîndoi îi cară picioare, cînd unul cînd altul, și unii copii din curte — prietenii lui Charlie — vin fuga zbierînd și bătînd din palme: „Bătaie! Bătaie! îl bat pe Charlie!"

Hainele-i sînt sfîsiate și-i curge sînge din nas, și are un dînte rupt, și după ce pleacă Gus și Oscar se asază pe trotuar și plînge. Sîngele are un gust acrișor. Ceilalți copii rid și strigă: „Charlie a luat o mamă de bătaie! Charlie a luat o mamă de bătaie!" Atunci vine dl

Wagner, unul din îngrijitorii școlii, și-i gonește. II duce pe Charlie în toaleta băieților și-i spune să se spele de sânge și de murdărie pe față și pe mâini înainte de a se întoarce acasă...

Pesemne că eram tare prostănac să cred ce-mi spunea luxnea. Nu trebuia să am încredere în Hymie și nici în altcineva.

Nu mi-am adus aminte niciodată pînă acum de lucrurile astea, dar mi-au venit în minte după ce m-am gândit la vis. Este ceva în legătură cu senzația pe care o am cînd dra Kinnian citește rapoartele mele de progres, în orice caz, sînt mulțumit că acum nu mai trebuie să mă rog de nimeni ca să scrie în locul meu. Acum pot să fac asta singur.

Chiar acum mi-am dat seama de ceva: Harriet nu mi-a dat niciodată înapoi medalionul.

18 aprilie — Am aflat ce-i cu Rorschach. Este testul cu petele de cerneală, cel pe care l-am dat înainte de operație. Cum am aflat despre ce-i vorba mi s-a făcut frică. Știam că Burt o să-mi ceară să găsesc pozele și știam că n-o să fiu în stare. Mă gîndeam că poți afla totuși într-un fel ce poze sînt ascunse acolo. Poate că nici nu erau acolo poze. Poate că era doar un truc ca să vadă dacă sînt de ajuns de prost ca să caut ceva care nici nu exista acolo. La gîndul ăsta m-am cam supărat pe el.

„E-n regulă, Charlie”, a zis, „ai văzut deja cartoanele astea, ți-aduci aminte?”

„Sigur că-mi aduc aminte.”

După felul cum am spus asta și-a dat seama că eram supărat și s-a uilal la mine mirat.

„E ceva ce nu-i în regulă, Charlie?”

„Nu, nu-i nimic. Petele astea de cerneală m-au indispus.”

Azîmbit și a clătinat din cap. „Nu-i nimic în asta care să te indispună. Este doar unul din testele standardizate de personalitate. Vreau să te uiți la cartonul ăsta. Ce-ar putea fi aici? Ce vezi pe carton? Oamenii văd tot felul de lucruri în petele astea de cerneală. Spune-mi ce ar putea fi ele pentru tine — la ce te gîn-dești cînd le vezi.”

Eram tulburat. M-am uitat la carton și apoi la el. Nu era deloc ce m-aș fi așteptat să spună. „Vrei să zici că în petele astea de cerneală nu sînt ascunse poze?”

Burt s-a încruntat și și-a scos ochelarii. „Ce?”

„Poze! Ascunse în petele astea! Data trecută mi-ai spus că orișicine poate să le vadă și că vrei ca să le găsesc și eu.”

„Nu, Charlie. N-as fi putut să spun așa ceva.”

M-am răstit la el: „Ce vrei să spui?” Frica de petele de cerneală mă făcea să fiu supărat

și pe mine, și pe Burt. „Asta-i ce mi-ai spus. Dacă ești destul de deștept ca să mergi la colegiu nu înseamnă că trebuie să-ți bați joc de mine. M-am săturat să rîdă toți de mine.”

Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată atît de supărat. Nu cred că de fapt eram supărat chiar pe Burt, dar deodată totul a explodat. Am aruncat cartoanele Rorschach pe masă și am ieșit din cameră. Profesorul Nemur trecea prin hol și, cînd m-a văzut că trec în fugă pe lîngă el fără să-i spun bună ziua, și-a dat seama că ceva nu era cum trebuie. El și Burt m-au ajuns din urmă cînd dădeam să iau liftul ca să cobor.

„Charlie”, a zis Nemur apucîndu-mă de braț. „Stai o clipă. Ce se întîmplă?”

Mi-am eliberat brațul și i-am făcut semn cu capul spre Burt. „M-am săturat să-și bată lumea joc de mine. Asta-i tot. Poate că înainte nu-mi dădeam seama, dar acum văd ce este, și nu-mi place.”

„Nimeni nu-și bate joc de tine aici, Charlie”, a zis Nemur.

„Și treaba cu petele de cerneală? Data trecută Burt mi-a spus că erau poze în cerneală — că toată lumea poate să le vadă, și eu ...”

„Ascultă, Charlie, ai vrea să auzi exact vorbele lui Burt și răspunsurile tale? Avem o bandă înregistrată de la ședința aia de testare. Putem s-o ascultăm și vei auzi exact ce s-a spus.”

M-am întors cu ei în biroul de psih, dar nu mă simțeam bine. Eram sigur că mă amăgiseră cînd eram prea neștiutor ca să-mi dau seama. Supărarea mă stimula și nu mă lepădăm ușor de ea. Eram gata de luptă. În timp ce Nemur căuta banda în clasor, Burt îmi explica: „Data trecută am folosit aproape aceleași cuvinte ca astăzi. Este o cerință a acestor teste ca metoda sa fie aceeași de fiecare dată cînd se aplică.”

„Am să cred asta cînd o să aud.”

S-au uitat unul la celălalt. Simțeam cum mi se urcă sîngele în *obraz*, își băteau joc de mine. Dar imediat am realizat ce spusesem și am priceput de ce se uitaseră unul la altul. Nu rîdeau de mine. Ajunsesem la un nou prag și prima mea reacție la lumea dimprejur era supărarea și bănuiala. Vocea lui Burt bubuia din magnetofon:

„Acum vreau să te uiți la cartonul ăsta, Charlie. Ce ar putea fi asta? Ce vezi pe carton? Oamenii văd tot felul de lucruri în petele astea de cerneală. Spu-ne-mi la ce te gîndești cînd vezi petele...”

Aceleași cuvinte, aproape același ton al vocii pe care l-a folosit acum cîteva minute în laborator. Și apoi am auzit răspunsurile mele — lucruri copilărești, de necrezut. Și m-am lăsat moale pe scaun lîngă biroul profesorului Nemur. „Chiar eu am fost ăsta?”

M-am întors în laborator cu Burt și am continuat treaba cu Rorschach. Am luat-o cu încetul cu cartoanele. De data asta răspunsurile mele erau altele. „Vedeam” lucruri în petele de

cerneală. Doi lilieci care se hîrjonesc. Doi oameni care se bat cu săbiile, îmi închipuiam tot felul de lucruri. Dar chiar dacă era așa, nu mai aveam încredere deplină în Burt. Întorceam mereu cartoanele, să văd dacă pe spatele lor nu era ceva ce ar fi trebuit să gădesc.

Trăgeam cu coada ochiului la notele pe care și le lua Burt. Totul era codificat și arăta cam așa:

WF + A DdF - Ad orig. WF - A SF + ob.

Tot nu înțeleg rostul testului. Cred că oricine ar putea minți spunînd lucruri pe care de fapt nu le vede. Cum puteau să știe că nu-mi băteam joc de ei spunînd lucruri pe care de fapt nu mi le închipuiam?

Poate că o să înțeleg dacă dr Strauss mă va lăsa să citesc despre psihologie. Mi-este din ce în ce mai greu să pun pe hîrtie toate gîndurile și senzațiile mele fiindcă știu că cineva le va citi. Poate că ar fi mai bine să țin pentru o vreme unele din aceste rapoarte pentru mine. O să-l întreb pe dr Strauss. De ce începe așa deodată să mă deranjeze treaba asta?

RAPORT DE PROGRES W

21 aprilie — Am născocit un fel nou de a programa malaxoarele la brutărie pentru a grăbi producția. Dl Donner spune că va economisi costurile și va mări profitul. Mi-a dat un premiu de cincizeci de dolari și mi-a mărit leafa cu zece dolari pe săptămîină.

Am vrut să-i invit la prînz pe Joe Carp și Frank Reilly ca să sărbătorim, dar Joe Carp trebuia să cumpere ceva pentru soția lui și Frank se întîlnea pentru prînz cu un văr de-al lui. Cred că o să *le* ia ceva timp ca să se obișnuiască cu schimbarea mea.

Parcă toți ar fi speriați de mine. Cînd m-am dus la Gimpy și l-am bătut pe umăr să-l întreb ceva, a tresărit și și-a vărsat ceașca de cafea pe el. Se uită lung la mine cînd crede că nu-l văd. Nici unul de acolo nu mai vorbește cu mine și nu mai glumește ca înainte. Mă simt ca și cînd aș fi singur la lucru.

Gîndindu-mă la asta, îmi aduc aminte că am adormit odată stînd în picioare și Frank mi-a secerat picioarele de sub mine. Mirosul cald și dulceag, pereții albi, vuietul cuptorului cînd Frank îi deschide ușa ca să întoarcă franzelele.

Deodată cad... mă răsucesc... nu mai e nimic sub mine și mă lovesc cu capul de perete.

Sînt eu și totuși parcă este altcineva culcat acolo — un alt Charlie. E zăpăcit... se freacă pe cap... privește în sus la Frank, înalt și subțire, apoi la Gimpy, masiv, păros, fața cenușie a lui Gimpy cu sprîncene-le stufoase care aproape i-ascund ochii albaștri.

„Lasă-l în pace pe băiat”, zice Gimp. „De ce trebuie să te iei mereu de el?”

„Nu contează”, rîde Frank. „Nu-l doare. Nu-și dă seama. Așa-i, Charlie?”

Charlie se freacă pe cap și se cocosează. Nu știe ce-a făcut ca să fie pedepsit în felul ăsta, dar oncînd poate să mai vină ceva. „Dar hi îți dai seama”, zice Gimpy șchiopătînd cu gheata lui ortopedică, „așa că de ce dracu îl tot altoiești?” Cei doi stau la masa cea lungă, Frank cel înalt și Gimpy cel greoi, modelmd aluatul pentru chiflele ce trebuie coapte pentru comenzile serii.

Lucrează un timp în tăcere, apoi Frank se oprește și își dă tichia albă pe ceafă. „Hei, Gimp, crezi că Charlie ar putea învăța cum se fac chiflele?”

Gimp întinde un cot pe masa de lucru. „Hai mai bine să-l lăsăm în pace.”

„Nu, să știi că vorbesc serios, Gimpy. Mă prind că ar putea să învețe ceva simplu cum este să faci Chifle.”

Ideea pare să-i surîdă lui Gimpy, care se întoarce să-l privească pe Charlie. „Poate că iese ceva din asta. Hei, Charlie, vino puțin aici.”

Cum face de obicei cînd se vorbește despre el, Charlie stă cu capul plecat privindu-și șireturile de la ghete. Știe cum să le treacă prin găuri și să le lege. Ar putea să facă și el chifle. Ar putea învăța să bată, să întindă, să răsucească și să modeleze aluatul în micile forme rotunde ale chiflor.

Frank se uită la el neîncrezător. „Poate că n-ar trebui, Gimp. Poate că nu-i bine. Dacă idiotul nu e în stare să învețe, n-ar trebui să încercăm ceva cu el.”

„Las' pe mine”, zice Gimpy, care a preluat acum ideea lui Frank. „Cred că s-ar putea să învețe ceva. Ascultă, Charlie. Vrei să înveți ceva? Vrei să te învăț cum să faci chifle ca mine și ca Frank?”

Charlie îl privește și zîmbetul i se șterge de pe față. Înțelege ce vrea Gimpy, și se simte încolțit. Ar vrea să-i facă plăcerea lui Gimpy, dar este ceva în cuvîntul *a învăța*, ceva care-i amintește de pedepse aspre, însă nu mai știe despre ce este vorba — doar o mîna subțirică albă ridicată, care-l lovește ca să-l facă să învețe ceva ce nu putea să înțeleagă.

Charlie se dă înapoi, dar Gimpy îl apucă de braț. „Hai, copile, nu te speria. N-o să-ți facem nimic rău. Uită-te la el cum tremură tot. Ascultă, Charlie, am ceva pentru tine, o jucărie lucioasă care aduce noroc.” întinde mîna și scoate la iveală un lanț de alamă cu un disc de alamă lucios pe care scrie STA-BRITE METAL POLISH. Ridică de capătul lanțului și discul auriu scînteietor se învîrteste încet captînd lumina becurilor fluorescente. Charlie își amintește doar strălucirea discului, dar nu știe de ce și ce este lucrul acela.

Nu întinde mîna după el. Știe că ești pedepsit dacă întinzi mîna după lucrul altuia. Dacă cineva ți-l pune în mîna e-n regulă. Altfel nu e bine. Cînd vede că Gimpy îi oferă pandantivul, dă din cap și zîm-beste din nou.

„Astea le știe”, rîde Frank. „Dă-i ceva lucios și strălucitor.” Frank, care-a lăsat experiența în

seama lui Gimpy, devine interesat. „Dacă vrea să capete vechitura aia și-i spui că i-o dai dacă învață să modeleze chifle din aluat, s-ar putea să iasă ceva.”

În timp ce brutarii se pregătesc să-l învețe pe Charlie, se adună și alții din prăvălie. Frank face loc pe masă și Gimpy scoate o bucată potrivită de aluat cu care să lucreze Charlie. Se discută de pariuri: va putea sau nu va putea Charlie să facă chifle. „Fii foarte atent la noi”, xice Gimpy punînd pandantivul lîngă el pe masă, ca să-l vadă Charlie. „Să faci și tu tot ce facem noi. Dacă înveți să faci chifle, capeți jucăria asta lucioasă care aduce noroc.” Charlie se cocoșează pe scaunul lui, urmărind încordat cum Gimpy ia cuțitul și taie o felie de aluat. Studiază fiecare mișcare, în timp ce Gimpy face un rulou lung de aluat, îl frînge și-l îndoaie în formă de colac, oprindu-se din cînd în cînd pentru a-l presăra cu făină.

„Acum uită-te la mine”, zice Frank și repetă ce a făcut Gimpy. Charlie este încurcat. Nu-i chiar același lucru. Cînd lucrează, Gimpy ridică din coate, ca aripile unei păsări, dar Frank își ține brațele pe lîn-gă corp. Gimpy ține degetele mari lipite de celelalte cînd frămîntă aluatul, dar Frank lucrează cu podul palmei și ține degetele mari în aer, despărțite de celelalte degete.

Neliniștit de lucrurile astea, Charlie nici nu mișcă atunci cînd Gimpy îi spune „Hai, încearcă”. Charlie clatină din cap.

„Uite, Charlie, am să fac totul din nou, încet. Să fii atent la tot ce fac și să faci fiecaie mișcare o dată cu mine. Bine? Dar încearcă să-ți aduci aminte ca să poți face și tu singur toată treaba. Hai acum — așa.” Charlie se încruntă în timp ce-l privește pe Gimpy cum scoate o bucată de aluat și o rostogolește ca să iasă un cocoloș. Șovăie, dar apoi ia cuțitul și taie o felie de aluat pe care o pune în mijlocul mesei, încet, țînînd coatele ridicate întocmai ca Gimpy, îl face cocoloș.

Se uită la mîinile lui și la ale lui Gimpy și are grijă să-și țină degetele exact în același fel, degetele mari împreunate cu celelalte — ușor îndoite, ca o cupă. Trebuie să facă bine treaba, așa cum dorește Gimpy. Parcă e ceva înăuntrul lui care-i zice sa facă bine treaba, ca să-l placă ceilalți. Și dorește să-l placă Gimpy și Frank.

Cînd Gimpy a terminat cocoloșul de aluat își îndreaptă mijlocul și Charlie face la fel. „Hei, asta-i grozav. Uite, Frank, a făcut cocoloșul de aluat.” Frank dă din cap și zîmbește. Charlie oftează și freamătă din tot corpul de emoție. Nu-i deloc obișnuit cu un asemenea moment de succes.

„E-n regulă”, zice Gimpy. „Acum facem o chiflă.” Cu stîngăcie, dar cu grijă, Charlie urmează fiecare mișcare a lui Gimpy. Cîteodată îi tremură mîna sau brațul, dar după un timp e în stare să desprindă o bucată de aluat și s-o modeleze într-o chiflă. Lucrînd alături de Gimpy mai face șase chifle și, presărîndu-le cu făină, le așază cu grijă lîngă cele ale lui Gimpy pe tava mare cu fundul acoperit de făină.

„E bine, Charlie.” Fața lui Gimpy este serioasă. „Acum, hai să te vedem cum lucrezi singur. Adu-ți aminte de tot ce ai făcut de la început. Hai, dă-i drumul.”

Charlie privește bucata enormă de aluat și cuțitul pe care Gimpy i l-a pus în mână. Ce a făcut mai întâi? Cum și-a ținut mâna? Dar degetele? În ce parte a rostogolit cocoloșul?... O mie de idei răvășite îi izbucnesc deodată în minte și rămâne nemișcat și zîmbește. Vrea să facă ce trebuie, să-i facă fericiți pe Frank și pe Gimpy, să le fie pe plac și să capete obiectul lucios pe care i l-a promis Gimpy. Răstoarnă iar și iar bucata netedă și grea de aluat pe masă, dar nu se poate hotărî să înceapă. Nu poate s-o taie în bucăți fiindcă știe că nu va reuși și se teme.

„A și uitat”, zice Frank. „Nu s-a prins.”

Charlie ar vrea să se fi prins. Se încruntă și încearcă să-și amintească: la început tai o bucată. Apoi o faci cocoloș. Dar cum ajunge să fie o chiflă ca cele din tavă? Asta-i altceva. Dă-i timp și o să-și aducă aminte. Imediat ce se va risipi ceața asta își va aminti. Doar câteva secunde și o să știe. Vrea să se țină bine de ce a învățat — cîtva timp. Vrea atît de mult.

„Bine, Charlie”, oftează Gimpy, luîndu-i cuțitul din mână. „E-n regulă. Nu te necăji pentru asta. Oricum nu este ce trebuie tu să faci.”

Încă un minut și o să-și amintească. Măcar dacă nu l-ar grăbi atît. De ce trebuie totul făcut cu atîta grabă?

„Du-te, Charlie. Asază-te și uită-te la cartea ta cu desene caraghioase. Trebuie să ne întoarcem la lucru.”

Charlie dă din cap și zîmbește, și scoate cărțulia cu benzi desenate din buzunarul de la spate. O netezește și și-o pune pe cap ca un fel de pălărie. Frank rîde și chiar și Gimpy zîmbește în sfîrsit.

„Așa, măi copil mare”, forțăie Gimpy, „stai jos acolo, pînă are dl Donner nevoie de tine”.

Charlie îi zîmbește și se întoarce la sacii cu făină din colțul de lîngă mașinile de amestecat, îi place să se rezeme de saci cînd stă pe jos cu picioarele încrucișate și privește pozele din cartea cu benzi desenate, începe să întoarcă paginile și simte că-i vine să plîngă, dar nu știe de ce. Ce l-ar putea întrista? Norul de ceață vine și pleacă și acum se bucură că va vedea pozele viu colorate din cartea cu benzi desenate la care s-a uitat de treizeci, patruzeci de ori. Știe toate pozele din carte — a întrebat iarăși și iarăși cum se numesc (pe toți pe care-i întîlnește) — și înțelege că grupurile ciudate de litere și cuvinte din baloanele albe care sînt deasupra persoanelor înseamnă că ele zic ceva. Va învăța oare vreodată să citească ce e în baloane? Dacă i-ar da timp destul — dacă nu l-ar zori și nu l-ar împinge așa repede din spate — ar ajunge la asta. Dar nimeni nu are timp.

Charlie își îndoaie genunchii și deschide cartea cu benzi desenate la prima pagină, unde Barman și Robin se bălăngăne pe o funie în dreptul unei clădiri. Într-o zi, decide el, va putea citi. Și-atunci va putea citi și povestea. Simte o mîna pe umăr și se uită în sus. E Gimpy, care-i întinde discul de alamă și lanțul, făcîndu-l să se balanseze și să se învîrtească în așa fel încît să prindă lumina.

„Ia-l", zice el, ursuz, aruncându-l în poala lui Charlie, și se îndepărtează șchiopătînd...

Nu m-am gîndit pînă acum la asta, dar a fost ceva drăguț din partea lui. De ce-o fi făcut-o? In orice caz, asta-i ce-mi aduc aminte de-atunci, mai limpede și mai complet decît orice lucru pe care l-am trăit înainte. Este ca și cum aș privi pe fereastra bucătăriei dimineața devreme, cînd lumina e încă cenușie. Este o cale lungă de-atunci pînă astăzi și torul se datoreș-te doctorului Strauss și profesorului Nemur și celorlalți de aici de la Beekman. Dar ce-or fi gîndind și ce-or fi simțind acum Frank și Gimpy, văzînd cum m-am schimbat?

22 aprilie — Oamenii de la brutărie s-au schimbat. Nu doar pentru că nu mă iau în seamă. Pot să le simt dușmănia. Donner aranjează să fiu primit în sindicat, și mi-a mărit din nou leafa. Treaba proastă este că nu-mi mai face plăcere, fiindcă ceilalți *se* simt jigniți, într-un fel, nici nu pot să le găsesc o vină. Ei nu înțeleg ce mi s-a întîmplat, și eu nu pot să le spun. Nu sînt mîndri de mine așa cum m-am așteptat — chiar deloc.

Totuși, trebuie să stau de vorbă cu cineva. Am s-o rog pe dra Kinnian să mergem mîine seară la cinema ca să sărbătorim avansarea mea. Dacă o să am destul curaj.

24 aprilie — în fine, profesorul Nemur a fost de acord cu dr Strauss și cu mine că-mi va fi imposibil să scriu tot ce mi se întîmplă dacă știu că va fi citit imediat de lumea de la laborator. Am încercat să fiu absolut cinstit în legătură cu toate lucrurile, indiferent despre *ce* era vorba, dar sînt probleme pe care nu le pot așterne pe hîrtie dacă nu pot să le țin secrete — cel puțin deocamdată.

Așa că am voie să rețin unele din rapoartele mai personale, dar înainte de raportul final către Fundația Welberg profesorul Nemur va cih totul și va hotărî ce parte trebuie să fie publicată.

M-a indispus tare mult ce s-a întîmplat astăzi la laborator.

Am ajuns la cabinet astă-seară mai devreme ca să-i întreb pe dr Strauss sau pe profesorul Nemur dacă ei cred că ar fi bine *s-o* invit pe Alice Kinnian la cinema, dar înainte de a bate la ușă i-am auzit cum se certau. N-ar fi trebuit să rămîn acolo, dar e greu să mă dezobisnuiesc să ascult, pentru că lumea a vorbit și s-a purtat întotdeauna ca și cum eu n-aș fi fost acolo, ca și cum nu le-ar fi păsat că eu îi aud.

Am auzit cum cineva izbea cu pumnul în masă și apoi profesorul Nemur a strigat: „Am informat deja comitetul convenției că vom prezenta comunicarea."

Apoi am auzit vocea doctorului Strauss. „N-ai dreptate, Harold. Sase săptămîni de-acum încolo e un timp prea scurt El este încă în curs de schimbare."

Apoi iar Nemur: „Am prevăzut corect ce s-a întîmplat pînă acum. Avem dreptul să facem un raport provizoriu, îți spun eu, Jay, nu cred că avem de ce să ne temem. Am reușit. Totul e pozitiv. Nu se mai poate întîmpla nimic rău."

Strauss: „Treaba asta e prea importantă pentru noi ca s-o dăm în vileag înainte de vreme. Iți asumi o răspundere ...”

Nemur: „Uiți că sînt autorul principal al acestui proiect.”

Strauss: „Si tu uiți că nu ești singurul care-și pune reputația în joc. Dacă acum pretindem prea mult, întreaga noastră ipoteză va intra în bătaia puștilor.”

Nemur: „Nu mă mai tem de o întoarcere la starea dinainte. Am verificat și am reverificat totul. Un raport provizoriu nu comportă nici un risc. Sînt sigur că acum nu se mai poate întîmpla nimic rău.”

Discuția a continuat în felul ăsta cu Strauss spu-nîndu-i lui Nemur că urmărește Catedra de Psihologie de la Hallston și Nemur spunîndu-i lui Strauss că se folosește de studiile lui de psihologie. Strauss a zis arunci că proiectul are tot atîta legătură cu tehnicile lui de psihochirurgie și de injectare enzimatică ca și cu teoriile lui Nemur și că după un timp mii de neurochirurghi din toată lumea vor folosi metodele *lui*, dar aici Nemur l-a întrerupt și i-a spus că aceste noi tehnici n-ar fi apărut niciodată fără teoria *lui* originală.

Au început să se insulte — *oportunist, pesimist, cinic* — și m-am cam speriat. Mi-am dat seama dintr-o dată că nu aveam dreptul să stau acolo la ușa cabinetului și să-i ascult fără ca ei să știe. Poate că nici nu le-ar fi păsat cînd eram prea slab de minte ca să înțeleg ce se întîmpla, dar acum, cînd puteam să înțeleg, nu cred că ar fi vrut ca eu să-i ascult. Am plecat fără să aștept sfîrsitul discuției.

Era întuneric și am mers mult pe jos, încercînd să înțeleg de ce eram atît de speriat, îmi vedeam prima oară limpede — nu erau zei și nici măcar eroi, doar doi oameni îngrijorați de ce se va alege din munca lor. Totuși, dacă Nemur are dreptate și experiența reușește, ce importanță mai are? Sînt atîtea lucruri, atî-tea planuri de făcut.

Aștept pînă mîine ca să-i întreb dacă s-o invit pe dra Kinnian la cinema ca să sărbătorim avansarea mea.

26 aprilie — Știu că n-ar trebui să dau tîrcoale prin colegiu cînd mă duc la laborator, dar îmi place să văd tinerii și tinerele umblînd de colo-colo cu cărțile lor și să-i aud vorbind despre ce învață în clasă. As dori să stau și eu la o cafea și să vorbesc cu ei în cantina de la bowlingul campusului, cînd se adună să discute despre cărți și politică și idei. Îmi place să-i aud vorbind despre poezie și știință și filozofie — despre Shakespeare și Milton; Newton și Einstein și Freud; despre Platon și Hegel și Kant, și toate celelalte nume care-mi răsună în minte precum clopotele cele mari ale bisericilor.

Uneori trag cu urechea la conversațiile de la mesele dimprejur și mă prefac că sînt și eu student la colegiu, deși sînt mult mai în vîrstă decît ei. Port și eu cărți la mine și am început să fumez pipă. E o prostie, dar de cînd aparțin laboratorului mă simt ca și cum as face parte și eu din universitate. Mi-e groază să mă întorc singur în camera aceea.

27 aprilie — M-am împrietenit cu unii băieți de la bowlingul campusului. Discutau dacă Shakespeare a scris sau nu el însuși piesele lui Shakespeare. Unul dintre băieți — cel gras, cu fața transpirată — a spus că Marlowe a scris toate piesele lui Shakespeare. Dar Lenny, băiatul cel scund cu ochelari negri, nu credea chestia asta cu Marlowe, și a zis că toată lumea știe că Șir Francis Bacon este cel care a scris piesele, fiindcă Shakespeare n-a fost niciodată la colegiu și n-a avut educația care i-ar fi trebuit ca să scrie acele piese. Atunci cel cu ecusonul de anul întâi a zis că a auzit la toaletă doi țipi care spuneau că de fapt piesele lui Shakespeare au fost scrise de o femeie.

Vorbeau și despre politică și artă și Dumnezeu. N-am auzit pînă arunci încă pe nimeni care să spună că s-ar putea să nu fie un Dumnezeu. Asta m-a înfricoșat, pentru că am început pentru prima oară să mă gîndesc ce înseamnă Dumnezeu.

Înțeleg acum că a merge la colegiu și a căpăta o educație te face să vezi că lucrurile în care ai crezut toată viața nu sînt adevărate și că nimic nu este așa cum pare să fie.

Tot timpul cît îi ascultam vorbind și discutînd simțeam cum clocotește în mine emoția. Asta era ce doream să fac — să merg la colegiu și să-i ascult cum vorbesc despre lucruri importante.

Îmi petrec acum mai tot timpul liber la bibliotecă, citind și încercînd să rețin ce pot din cărți. Nu mă concentrez pe ceva anume, acum citesc multe romane — Dostoievski, Flaubert, Dickens, Hemingway, Faulkner —, tot ce-mi cade în mîină, hrînind o foame care nu poate fi săturată.

28 aprilie — Noaptea trecută, într-un vis, am auzit-o pe Mama zbirînd la Tata și la învățătorul de la Școala publică elementară 13 (prima mea școală, de unde m-au transferat la Școala publică 222)...

„E normal! E normal! Se va dezvolta ca și ceilalți. Mai bine decît ceilalți/" încerca să-l zgîrie pe învățător, dar Tata n-o lăsa. „O să meargă la colegiu cînd-va. Va ajunge *cineva*." Zbiera și-l zgîria pe Tata ca să-i dea drumul. „Va merge cîndva la colegiu și va ajunge *cineva*."

Eram în biroul directorului și mai erau acolo cîte-va persoane care păreau jenate, dar directorul adjunct zîmbea și întorcea capul ca să nu se vadă că zîmbește.

În visul meu directorul avea o barbă lungă și plutea prin cameră și mă arăta cu degetul. „Trebuie să meargă la o școală specială. Dați-l la Azilul de stat și la Școala profesională Warren. Nu-l putem ține aici."

Tata o trăgea pe Mama afară din biroul directorului și ea striga și plîngea. Nu-i vedeam fața, dar lacrimile ei mari și roșii mă împroșcau fără încetare.

Dimineață am reușit să-mi amintesc visul, dar e și mai mult decît atît — îmi pot aminti ca prin ceață de mine cînd aveam sase ani și s-au întîmplat toate astea. Chiar înainte de nașterea surorii mele Norma. O văd pe mama, o femeie slabă, brunetă, care vorbește prea

repede și dă prea mult din mâini. Ca de obicei fata nu se vede clar. Are părul strâns într-un coc și-l atinge cu mâna, îl netezește, ca și cum ar vrea să știe dacă-i la locul lui. Mi-aduc aminte că filfia tot timpul ca o pasăre mare, albă, în jurul tatălui meu, iar el era prea greoi și obosit ca să scape de ciu-guleala ei.

Îl văd pe Charlie în mijlocul bucătăriei cu morisca lui viu colorată, căreia îi face vînt cu degetul, de nenumărate ori și la care se uită ore întregi. Nu știu cine i-a făcut-o și nici ce s-a întîmplat cu ea, dar îl pot vedea acolo fascinat de morisca lui care se învîrte...

Zbiară la el — ba nu, zbiară la tatăl lui. „N-am să-l duc acolo. Nu-i nimic în neregulă cu el!”

„Rose, nu ajută dacă ne tot amăgim că nu-i nimic cu el. Uită-te la el, Rose. Are sase ani, și ...”

„Nu-i un tont. E normal. O să fie ca toată lumea.”

Se uită trist la fiul lui cu morisca și Charlie zîm-bește și i-o întinde ca să vadă și el ce frumoasă e cînd se învîrtește.

„Aruncă chestia asta!” Mama țipă și deodată îi dă una cu mâna peste jucărie, care cade și se izbește de podeaua bucătăriei. „Du-te și joacă-te cu cuburile cu litere.”

Stă acolo, speriat de izbucnirea neașteptată. Se chircește, nestiind ce va mai păți. Îi tremură corpul. Ei se ceartă și vocile care se duc și vin înapoi produc în el un fel de apăsare care-l stoarce și o stare de panică.

„Charlie, du-te la baie. Să nu cumva să te scapi în pantaloni.”

Vrea să se supună, dar simte că-i prea moale pe picioare ca să se miște. Automat, ridică brațele ca să se păzească de lovituri.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Rose. Lasă-l în pace. L-ai îngrozit. Mereu faci asta, și bietul copil ...”

„Atunci de ce nu mă ajuți? Trebuie să fac totul de una singură. În fiecare zi încerc să-l învăț, să-l ajut să-i ajungă din urmă pe ceilalți. E doar mai lent, as-ta-i tot. Dar poate învăța ca oricare altul.”

„Te amăgești singură, Rose. Nu este drept nici pentru noi și nici pentru el să ne prefacem că e normal. Te porți cu el ca și cum ar fi un animal pe care-l poți dresa să facă scamatorii. De ce nu-l lași în pace?”

„Fiindcă vreau să fie și el ca toți ceilalți.”

În timp ce ei se ceartă, senzația dinăuntru lui Charlie devine tot mai puternică. Simte ca și cum i-ar exploda intestinele și știe că trebuie să meargă la baie așa cum i s-a spus de

atâtea ori. Dar nu poate umbla. Simte că s-ar lăsa jos chiar aici, în bucătărie, dar așa nu e bine și o să-l cîrpească.

Vrea morisca lui. Dacă are morisca și vede cum se tot învîrtește, se va putea ține și să nu facă în pantaloni. Dar morisca s-a făcut bucăți, unele sînt sub masă, altele sub chiuvetă sau lîngă sobă.

Este foarte ciudat că pot să-mi amintesc bine vocile, dar fețele nu se disting bine și nu pot să văd decît niște contururi generale. Tata masiv și greoi. Mama subțire și iute. Auzindu-i acum, după ani și ani, cer-tîndu-se între ei, îmi vine să le strig: „Uitați-vă la el. Acolo, pe jos! Uitați-vă la Charlie. Trebuie să meargă la toaletă!”

Charlie apucă și trage de cămașa lui roșie cu pătrățele în timp ce ei se ceartă cu privire la el. Cuvintele sînt fulgere mînioase între ei — o mînie și o vinovăție pe care nu le poate recunoaște.

„În septembrie care vine se va întoarce la Școala publică 13 și va lua trimestrul de la început.”

„De ce nu vrei să recunoști adevărul? Învățătoarea spune că nu-i în stare să lucreze într-o clasă obișnuită.”

„Scîrba aia de învățătoare? Să se ia din nou de mine și o s-o aranjez și altfel decît s-o reclam la comitetul școlar. Am să-i scot ochii putorii ăleia. Charlie, de ce te îndoii de mijloc? Du-te la baie. Du-te singur. Știi bine ce ai de făcut.”

„Nu vezi că vrea să te duci cu ci? E speriat.”

„Nu te băga. Poate foarte bine să se ducă singur la baie. Scrie la carte că asta-i dă încredere și că simte că face ce trebuie.”

Groaza care-l așteaptă în camera rece cu faianță și gresie îl copleșește. Se teme să meargă acolo singur. Caută s-o apuce de mîină și bîlbîie printre suspine: „Toa — toa...” și ea îi trage una peste mîină.

„Gata cu asta”, zice aspru. „Ești băiat mare acum. Poti să te duci singur. Marș la baie acum și dă-ti pantalonii jos. Așa cum te-am învățat. Dacă faci în pantaloni ai să iei bătaie.”

Aproape că simt acum ce simțea cînd i se înnodau și i se strîngeau mațele iar cei doi îl urmăreau ca să vadă ce va face. Scîncetul lui se transformă într-un plîns prostesc, și deodată nu se mai poate ține și hohotește și-și acoperă fața cu mîinile în timp ce se scapă pe el.

Ce-a făcut e moale și cald, se simte ușurat, dar îi e și frică. Ca de obicei, ea o să-l curețe de murdărie. Și o să-l plesnească. Vine spre el, zbierînd că e un băiat rău, și Charlie se năpustește spre taică-su ca să-l ajute.

Deodată, îmi amintesc că ea se numește Rose și el Matt. E ciudat să uiți numele

părinților tăi. Și ce-i cu Norma? Curios că nu m-am gândit la ei de-atâta vreme. Aș vrea să văd fața lui Matt, să știu la ce se gîndea în clipa aceea. Tot ce-mi amintesc este că, în timp ce ea începea să mă plesnească, Matt Cordon s-a întors și a ieșit din apartament. As vrea să le văd mai limpede fețele.

RAPORT DE PROGRES II

I mai — De ce n-am observat pînă acum ce frumoasă este Alice Kinnian? Are ochi căprui de porumbiță și păr castaniu cu zuluți care-i coboară pe ceafă. Cînd zîmbeste, își țuguie buzele ca și cum ar fi bosumflată.

Am fost la cinema și apoi la masă. N-am văzut bine primul film pentru că mă gîndeam tot timpul că ea este acolo, lîngă mine. De două ori brațul ei gol s-a atins de-al meu pe rezemătoarea dintre scaune și de fiecare dată mi-a fost teamă că se va necăji și m-am retras. Nu mă puteam gîndi decît că pielea ei gingașă se afla la cîțiva centimetri de mine. Apoi am văzut, la două rînduri în fața noastră, un tînăr cu brațul petrecut după o fată, și am dorit să pun și eu brațul pe după dra Kinnian. Eram înspăimîntat. Dar dacă aș fi luat-o cu încetul... întîi cu brațul pe spătarul scaunului ei... apoi să-l las, centimetru cu centimetru... să se așeze pe lîngă umerii și gîtul ei... ca din întîmplare...

N-am îndrăznit.

Tot ce-am putut să fac a fost să pun cotul pe spătarul scaunului, dar cînd am ajuns acolo a trebuit să-mi schimb poziția ca să-mi șterg transpirația de pe față și gît.

O dată, piciorul ei s-a atins întîmplător de-al meu.

A devenit un asemenea chin, că m-am silit să nu mă mai gîndesc la ea. Primul film fusese ceva cu război și tot ce-am apucat a fost sfîrșitul, cînd soldatul se întoarce în Europa și se căsătorește cu femeia care-i salvase viața. Al doilea film m-a prins. Un film psihologic despre un bărbat și o femeie care păreau că se iubesc, dar de fapt se distrugeau unul pe celălalt. Totul dădea de înțeles că bărbatul o să-și ucidă soția, însă în ultima clipă niște vorbe pe care ea le strigă în timpul unui coșmar îl fac să-și amintească ceva care i s-a întîmplat în copilărie, își dă seama pe loc că ura lui este de fapt îndreptată împotriva unei guvernante depravate care-l terorizase cu povesti de groază și-i lăsase un punct nevralgic în personalitate. Descoperirea aceasta îl agită și-l face să strige de bucurie, astfel încît soția se trezește din somn. O îmbrățișează, iar ideea este că i s-au rezolvat toate problemele. Soluția vine la tanc, ieftină, și pesemne că mi-am arătat iritarea, pentru că Alice a vrut să știe ce nu era în regulă. I-am explicat, în timp ce ieșeam în hol, „este o minciună, lucrurile astea nu se întîmplă așa”.

„Bineînțeles că nu.” Rîdea. „Toată lumea asta se preface.”

„A, nu! Țsta nu-i un răspuns.” Ani insistat. „Chiar și în lumea prefăcătoriei trebuie să fie reguli. Personajele trebuie să fie consistente și să se potrivească între ele. Felul ăsta de film e o minciună. Lucrurile sînt aranjate forțat pentru că scenaristul sau regizorul sau altcineva vrea ceva care de fapt nu există. Și nu-i în regulă.”

S-a uitat la mine atent în timp ce ieșeam în Times Square, cu luminile lui orbitoare.
„Vii repede din urmă.”

„Sînt nedumerit. Nu-mi mai dau seama ce știu și ce nu.”

„Lasă asta”, a insistat ea. „începi să observi și să înțelegi niște lucruri.” își flutura mîna ca să prindă toată strălucirea lămpilor de neon în timp ce traversam spre Seventh Avenue.
„începi să vezi ce este dedesubtul suprafeței lucrurilor. Ce spui despre personaje — că trebuie să se potrivească — este o observație foarte bună.”

„Da de unde. Nu simt deloc că aș realiza ceva. Nu înțeleg ce-i cu mine și cu trecutul meu. Nici măcar nu știu unde-mi sînt părinții sau cum arată ei. Știi că arunci cînd îi văd într-o licărire de memorie sau într-un vis fețele lor sînt de nerecunoscut? Vreau să le văd expresia. Nu pot să înțeleg ce se întîmplă dacă nu le văd fețele ...”

„Charlie, liniștete-te.” Lumea începea să se holbeze la noi. M-a luat de braț și m-a lipit de ea ca să mă potolească. „Ai răbdare. Nu uita că ai făcut în cîteva săptămîni ceea ce altora le ia o viață. Ești un burete uriaș care se îmbibă cu cunoștințe, în curînd vei putea face asociații între lucruri și vei vedea cum sînt legate între ele toate lumile cunoașterii. Toate nivelurile, Charlie, ca treptele unei scări uriașe. Și te vei urca mai sus, tot mai sus, ca să vezi tot mai mult și mai mult din lumea din jurul tău.”

Vorbea cu mult avînt în timp ce intram în bufetul din Forty-fifth Street și ne luam tăvile. „Oamenii obișnuiți”, a zis, „pot vedea numai cîte ceva. Nu se pot schimba mult și nici urca mai sus decît unde se află, dar tu ești un geniu. Vei continua să urci din ce în ce mai sus și vei vedea din ce în ce mai departe. Și fiecare pas îți va dezvălui lumi care nici nu știai că există”.

Oamenii de la rînd și care au auzit-o s-au întors să se zgîiască la mine și doar cînd i-am făcut semn cu cotul și-a coborît vocea. „Sper să te ajute Dumnezeu să nu suferi”, a șoptit apoi.

Un timp n-am mai știut ce să spun. Ne-am comandat mîncarea la casă, am dus-o la masă și am mîncat fără să mai vorbim. Tăcerea mă făcea să fiu nervos. Știam de ce se temea și am început să glumesc.

„De ce să sufăr? N-aș putea ajunge mai rău decît eram înainte. Chiar și Algernon este în continuare deștept. Atît timp cît el bine sînt și cu în formă.” Se juca făcînd cerculețe cu vîrfurile cuțitului într-un cu-buleț de unt și mișcările ei mă hipnotizau. „De altfel”, i-am spus, „am aflat totul — profesorul Nemur și dr Srauss se certau, și Nemur a spus că este sigur că nu se mai poate întîmpla nimic rău.”

„Sper că este așa”, a zis. „N-ai idee cît mi-a fost de frică să nu se întîmple ceva rău. Mă simt și eu, în parte, răspunzătoare.” M-a văzut cum mă uitam la cuțit și l-a lăsat încet pe masă, lîngă farfurie.

„Dacă nu erai dumneata, n-as fi făcut-o niciodată.”

A rîs și asta m-a făcut să tremur. Atunci am văzut că ochii ei sînt căprui. Și-a lăsat repede privirea pe fața de masă și a roșit.

A spus „Mulțumesc, Charlie” și m-a luat de mîină.

Era prima dată cînd cineva făcea așa ceva și asta mi-a dat îndrăzneală. M-am aplecat înainte, ținîndu-i mîina, și mi-au ieșit vorbele din gură. „Îmi plac foarte mult.” După ce-am spus asta, m-am temut să nu rîdă, dar ea a dat din cap și a zîmbit.

„Și eu te plac, Charlie.”

„Dar nu-i vorba doar de plăcut. Ce vreau să spun este că... la dracu! Nu știu ce vreau să spun.” Știam că roșesc și nu știam unde să-mi îndrept privirea și ce să fac cu mîinile. Mi-a scăpat o furculiță și, cînd am încercat s-o recuperez, am răsturnat un pahar cu apă care i s-a vărsat pe rochie. Devenisem dintr-o dată stîngaci și greoi, și cînd am încercat să mă scuz am constatat că limba nu-mi mai încăpea în gură.

„E-n regulă, Charlie”, încerca să mă liniștească. „Este doar apă. Nu trebuie să te tulburi așa.”

Am tăcut multă vreme în taxi, spre casă, și apoi și-a lăsat poșeta și mi-a aranjat cravata și batista din buzunarul de la piept. „Ai fost foarte tulburat as-tă-seară, Charlie.”

„Mă simt caraghios.”

„Eu te-am tulburat vorbind despre lucrurile astea. Te-am făcut să te simți stînjenit.”

„Nu e asta. Ce mă necăjește este că nu pot să spun ceea ce simt.”

„Stările astea sufletești sînt noi pentru tine. Sînt și lucruri... despre care nu se vorbește.”

M-am apropiat de ea și am încercat să-i iau mîina din nou, dar și-a retras-o. „Nu, Charlie, nu cred că este bine pentru tine. Te-am tulburat și efectul ar putea fi negativ.”

Cînd m-a expeditat așa, am simțit că sînt neînde-mînatic și totodată caraghios. Mi-era necaz pe mine și m-am retras în colțul meu privind pe fereastră. O uram cum nu urisem niciodată pe cineva — cu felul ei calm de a fi și cu grija ei maternă pentru mine. Aș fi vrut s-o pălmuiesc, s-o fac să se tîrască și apoi s-o iau în brațe și s-o sărut.

„Charlie, îmi pare rău dacă te-am necăjit.”

„Nu-i nimic.”

„Dar trebuie să înțelegi ce se întîmpla.”

„Înțeleg”, am zis, „și nu vreau să vorbesc despre asta.”

În timp ce taxiul ajungea la apartamentul ei din Seventy-seventh Street, eram de-a dreptul nenorocit.

„Uite ce e”, a zis, „eu sînt de vină. Nu trebuia să ies astă-seară cu tine.”

„Da, văd și eu asta acum.”

„Vreau să spun că n-avem nici un drept să intrăm într-o legătură personală... emoțională. Trebuie să faci atîtea lucruri. N-am dreptul să pătrund acum în viața ta.”

„Asta mă privește pe mine, nu-i așa?”

„Oare? Nu mai este doar treaba ta, Charlie. Acum ai obligații — nu numai față de profesorul Nemur și de dr Strauss, ci și față de milioanele de oameni care ar putea merge pe urmele tale.”

Pe măsură ce vorbea în felul acesta mă simțeam din ce în ce mai prost. Ieșea la iveală stîngăcia mea, lipsa mea de cunoștințe cu privire la lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun și să le fac. În ochii ei eram un adolescent prostovan și încerca să scape de mine cu binișorul.

Pe cînd stăteam în ușa apartamentului ei, s-a întors spre mine și mi-a zîmbit și n-am gîndit o clipă că mă va pofți înăuntru, dar a șoptit doar: „Noapte bună, Charlie. Ți mulțumesc pentru o seară minunată.”

Aș fi vrut să o sărut. Mă gîndisem mai devreme. Nu se așteaptă orice femeie să fie sărutată? În cărțile pe care le-am citit și în filmele pe care le-am văzut bărbatul este cel care face avansurile. Mă hotărîsem în seara dinainte să o sărut. Dar mă tot gîndeam: și dacă mă refuză?

M-am apropiat de ea și-am vrut s-o prind de umeri. Dar mi-a luat-o înainte. M-a oprit și mi-a luat mîna într-ale ei. „Ar fi mai bine să ne spunem noapte bună așa, Charlie. Nu putem lăsa lucrurile să meargă prea departe. Cel puțin deocamdată.”

Și, înainte ca eu să pot protesta sau s-o întreb ce voia să spună cu acel *deocamdată*, a intrat. „Noapte bună, Charlie, Ți mulțumesc încă o dată pentru seara asta frumoasă.” și a închis ușa.

Eram furios pe ea, pe mine și pe lume, dar cînd am ajuns acasă mi-am dat seama că avea dreptate. Totuși, nu știu dacă ține la mine sau a fost doar amabilă. Ce ar putea să găsească la mine? Este greu, fiindcă n-am mai trecut niciodată prin așa ceva. Cum poate învăța cineva cum să se poarte cu altă persoană? Cum învață un bărbat să se poarte cu o femeie?

Cărțile nu prea sînt de folos.

Dar data viitoare am să o sărut la despărțire.

3 mai — Ceea ce mă încurcă de câte ori iese ceva la iveală din trecutul meu este că nu mi dau seama dacă s-a întâmplat întocmai, sau dacă așa mi s-a părut mie atunci, sau dacă născocesc eu totul. Sînt ca un om care a fost toată viața pe jumătate adormit și care încearcă să știe ce era înainte să se trezească. Totul este foarte încetinit și tulbure.

Noaptea trecută am avut un coșmar și mi-am amintit ceva după ce m-am trezit.

încep cu coșmarul: alerg printr-un coridor, pe jumătate orbit de vârtejuri de praf. Uneori alerg înainte și apoi mă descumpănesc și alerg înapoi, dar sînt speriat pentru că am un obiect ascuns în buzunar. Nu știu ce este sau de unde îl am, dar știu că ei vor să mi-l ia și asta mă sperie.

Zidul se prăbușește și apare deodată o față roșcată cu brațele întinse spre mine — fața ei este ca o mască fără trăsături. Mă cuprinde în brațe, mă sărută și mă mîngîie și vreau s-o strîng în brațe, dar mi-e frică. Cu cît se atinge mai mult de mine, cu atît sînt mai înfricoșat, pentru că știu că nu trebuie să ating niciodată o față. Apoi, în timp ce corpul ei se freacă de al meu, simt ceva ciudat care clocotește și palpită în mine și mă încălzește. Dar cînd ridic privirea văd în mîna ei un cuțit însîngerat.

încerc să strig în vreme ce o iau la fugă, dar din gîtlejul meu nu iese nici un sunet și buzunarele mele sînt goale. Caut în buzunare, dar nu știu nici ce am pierdut și nici de ce ascundeam lucrul acela. Tot ce știu este că nu-l mai am și că am sînge pe mîini.

Cînd m-am trezit, m-am gîndit la Alice și am simțit aceeași panică din vis. Mă tem de ceva în legătură cu cuțitul.

Mi-am făcut o cafea și am fumat o țigară. Nu avusesem niciodată un asemenea vis și știam că era legat de seara mea cu Alice. Am început să mă gîndesc la ea în alt fel.

Asocierea liberă este încă grea, fiindcă nu-i ușor să nu-ți controlezi direcția gîndurilor... doar să-ți lași mintea deschisă ca să-i curgă orișice înăuntru... ideile care se ridică la suprafață ca bulele de aer în apa... o femeie care face baie... o față... Norma care face baie... mă uit prin gaura cheii... și cînd iese din cadă să se usuce văd că trupul ei nu seamănă cu al meu. Lipsește ceva.

Aleg prin coridor... cineva mă urmărește... nu este o persoană... doar un cuțit de bucătărie care scoate scînteii... și mi-este frică și țip, dar nu iese nici un sunet pentru că sînt tăiat la gît și curge sînge...

„Mama, Charlie trage cu ochiul la mine prin gaura cheii...”

De ce este diferită? Ce i s-a împlinit?... sînge... curge sînge... un locșor negru...

Trei șoriceai fără-de ochi... trei șoriceai fără-de ochi Să-i vezi cum aleargă! Să-i vezi cum aleargă! O fugăresc pe nevasta cea grasă din casă Le-a tăiat cozile cu cuțitul de masă Văzut-ai

vreodată la tine acabă Ceva ca cei trei... șoricei... făr-de ochi?

Charlie, singur în bucătărie, dimineața devreme. Toți ceilalți dorm, și el se distrează jucându-se cu mo-risca. Când se apleacă, un nasture de la cămașă i se rupe și se rostogolește peste figurile complicate de pe linoleum, îl urmărește cum se rostogolește spre baie, dar îl scapă din ochi. Unde este nasturele? Se duce în baie să-l găsească. Există în baie o nisă în care se află coșul de rufe și-i place să scoată toate rufele ca să se uite la ele. Ale lui taică-su și ale maică-sii... și rochiile Normei. Ar vrea să le îmbrace ca să semene și el cu Norma, dar când a mai făcut asta maică-sa l-a plesnit. Găsește în coșul de rufe chiloții Normei pătați de sînge uscat. Ce i s-o fi întîmplat? îl apucă groaza. Cine știe, poate că vor da vina pe el...

De ce oare o amintire ca asta din copilărie s-a fixat atît de solid și de ce mă înfricoșează așa de tare? Poate din cauza sentimentelor mele pentru Alice?

Cîndindu-mă acum, pot să înțeleg de ce am fost învățat să stau departe de femei. N-a fost bine să-mi arăt sentimentele față de Alice. Nu am dreptul să mă gîndesc în felul acesta la o femeie — încă nu.

Dar chiar în timp ce scriu aceste cuvinte este ceva în mine care strigă că am dreptul. Sînt și eu o persoană. Eram cineva și înainte de a intra sub cuțitul chirurgului. Și trebuie să iubesc pe cineva.

8 mai — Chiar dacă am înțeles acum ce se petrece în spatele dlui Donner, nu-mi vine să cred. Am observat că ceva nu era în regulă acum două zile, la ora de vîrf. Gimpy era la teighea și ambala un cozonac pentru unul din clienții noștri obișnuiți — un cozonac care se vinde cu 3 dolari 95. Dar cînd Gimpy a înregistrat vînzarea, contorul mașinii arăta doar 2 dolari 95. Mă pregăteam să-i spun că a greșit, dar am văzut în oglinda din dosul teighelei cum clientul îi făcea cu ochiul lui Gimpy și cum își zîmbeau amîm-doi. Iar cînd omul și-a luat restul, am văzut sclipind o monedă rămasă în palma lui Gimpy pînă și-a strîns pumnul, și mișcarea grăbită cu care-și băga în buzunar moneda de o jumătate de dolar.

„Charlie”, a spus o femeie din spatele meu, „mai sînt ecleruri umplute cu cremă?”

„Mă duc să văd.”

Eram mulțumit de întrerupere, fiindcă îmi dădea timp să mă gîndesc la ce văzusem. Desigur, Gimpy nu greșise. Ii luase dinadins clientului un preț mai mic și erau înțeleși.

M-am rezemat de perete, neștiind ce să fac. Gim-py a lucrat pentru dl Donner mai bine de cincisprezece ani. Donner — care îi trata totdeauna pe lucrătorii lui ca pe niște prieteni apropiați — îl invitase nu o dată pe Gimpy să vină cu familia la el la masă. Deseori, cînd trebuia să meargă undeva, îl lăsa în locul lui la prăvălie pe Gimpy, și auzisem cum că de mai multe ori îi dăduse bani din buzunar lui Gimpy ca să plătească spitalul pentru nevastă-sa.

Era de necrezut că cineva putea să fure de la un asemenea om. Trebuia să existe vreo altă explicație. Gimpy poate chiar făcuse o greșeală cînd a marcat vînzarea și jumătatea de

dolar era un bacșiș. Sau poate dl Donner avea prețuri speciale pentru acest client care cumpăra regulat cozonaci cu cremă. Aș fi crezut orice altceva decât că Gimpy fura. Gimpy fusese întotdeauna atât de bun cu mine.

Nu mai voiam să știu. Mă feream să privesc casa de marcat în timp ce veneam cu tava cu ecleruri și sortam pișcoturile, brișele și cozonacii.

Dar când a intrat micuța femeie cu părul roșcat — cea care mă ciupea mereu de obraz și glumea că o să-mi găsească o fată —, mi-am adus aminte că venea mai ales când Donner era plecat la masă și Gimpy rămânea la tejghea. Gimpy mă trimisese deseori să duc comenzi la ea acasă.

Fără să vreau am adunat în minte costul cumpărăturilor ei care făceau 4 dolari 53. Dar m-am întors cu spatele ca să nu văd ce marca Gimpy la casă. Deși aș fi vrut să știu adevărul, mă temeam de ce as fi putut afla.

A zis: „Doi dolari patruzeci și cinci, dna Wheeler.”

Clopoțelul de la casă. Numărarea restului. Izbitura sertarului. „Mulțumesc, dna Wheeler.” M-am întors la timp ca să-l văd cum bagă mîna în buzunar și ca să aud clinchetul slab al monedelor.

De cîte ori m-o *fi folosit pe mine* ca pe un intermediar care să-i ducă ei pachetele, furînd la socoteală și împărțind cu ea diferența? Se folosisse *de mine* în tot timpul acesta ca să-l ajut să fure?

Nu puteam să-mi iau ochii de la Gimpy în timp ce șchiopăta de colo colo în spatele tejghelei și-i curgea transpirația de sub șapca de carton. Părea vioi și blajin, dar ridicîndu-și ochii mi-a surprins privirea, s-a încruntat și mi-a întors spatele.

îmi venea să-l lovesc, îmi venea să merg în spatele tejghelei și să-l dau cu capul de ea. Nu-mi amintesc să fi urît vreodată pe cineva — dar în dimineața aceea îl uram pe Gimpy din adîncul inimii.

Nu m-a ajutat cu nimic să aștern toate astea pe hîrtie în liniștea odăii mele. De cîte ori mă gîndesc la Gimpy furînd de la dl Donner îmi vine să dau cu ceva de perete. Din fericire, nu mă cred capabil de violență. Cred că n-am lovit niciodată pe cineva.

Oricum, trebuie să mă hotărăsc ce să fac. Să-i spun lui Donner că omul în care avea atîta încredere a furat de la el ani de zile? Gimpy n-ar recunoaște nimic, iar eu n-as putea niciodată să dovedesc că este adevărat. și cum s-ar simți dl Donner? Nu știu ce să fac.

9 mai — Nu pot dormi. Treaba asta mă preocupă, îi datorez prea mult dlui Donner ca să stau deoparte și să văd cum este jefuit. Tăcînd, aș fi tot așa de vinovat ca Gimpy. Cu toate astea, sînt oare eu cel care trebuie să-l informeze? Ce mă supără mai mult este că atunci când mă trimitea să duc marfa se folosea de mine ca să-l ajut să fure de la dl Donner. Neștiind

nimic, eram nevinovat. Dar acum, cînd știu, sînt tot așa de vinovat ca și el pentru că tac.

Totuși, Gimpy lucrează alături de mine. Trei copii. Ce va face dacă dl Donner îl dă afară? S-ar putea să nu găsească altceva de lucru — mai ales cu piciorul lui strîmb.

Este oare treaba mea?

Ce e corect? Toată inteligența mea nu mă ajută să rezolv o problemă ca asta.

10 mai — L-am întrebat pe profesorul Nemur și zice că eu sînt doar un spectator inocent și că n-are rost să mă implic în ceva care ar duce la o situație neplăcută. Nu pare să-l impresioneze deloc faptul că am fost folosit ca intermediar. Dacă în timpul acela nu înțelegeam ce se întîmpla, spune el, nu contează. Sînt tot atît de vinovat ca și cuțitul cu care este înjunghiat cineva sau ca mașina angajată într-un accident.

„Dar eu nu sînt un obiect neînsuflețit”, am pledat eu. „Sînt o *persoană*.”

A părut cam încurcat, o clipă, apoi a rîs. „Sigur, Charlie. Dar eu nu vorbeam despre ce ești acum, ci despre ce erai înainte de operație.”

Ingîmfat, pompos — îmi venea să-l lovesc și pe el. „Eram o persoană și înainte de operație. Dacă ai uitat ...”

„Da, desigur, Charlie. Nu mă-nțelege greșit. Dar era altceva...” Și atunci și-a amintit că trebuie să vadă niște diagrame în laborator.

Dr Strauss nu prea vorbește în timpul ședințelor noastre de psihoterapie, dar cînd am adus azi vorba despre ceea ce mă frămînta a spus că sînt obligat moral să-i spun totul dlui Donner. Însă cu cît mă gîn-desc mai mult cu atît mi se pare mai complicat. Trebuia să găsesc pe cineva să taie nodul și singura persoană la care mă puteam gîndi era Alice. La ora zece treizeci nu m-am mai putut abține și am telefonat. Am sunat-o de trei ori, am renunțat de fiecare dată, dar a patra oară am reușit să rezist pînă ce i-am auzit vocea.

La început s-a gîndit că n-ar trebui să ne vedem, dar am implorat-o să ne întîlnim la bufetul unde mîn-caserăm împreună. „Te respect — mi-ai dat întotdeauna sfaturi bune.” și fiindcă era tot nehotărîtă, am insistat. „*Trebuie* să mă ajuți. Ai și tu o parte din vină. Singură ai spus-o. În primul rînd, dacă nu erai tu n-aș fi ajuns aici. Nu poți acum să mă lași baltă.”

A simțit că era ceva urgent pentru mine și s-a învoit să ne întîlnim. Am închis și am rămas cu ochii pe telefon. De ce era atît de important pentru mine să aflu ce credea *ea*, ce simțea *ea* despre asta? Mai bine de un an, la Centrul pentru Adulți, tot ce-am vrut a fost să-i fac pe plac. Era oare asta motivul principal pentru care acceptasem operația?

Am umblat de colo-colo prin fața bufetului, pînă ce polițistul a început să mă privească bănuitor. Atunci am intrat și mi-am luat o cafea. Din fericire, masa la care stătusem data trecută nu era ocupată. Mă gîn-deam că se va uita după mine în locul acela retras.

M-a văzut și mi-a făcut semn cu mâna, dar înainte de a veni spre masă s-a oprit la rîndul pentru cafea. Mi-a zîmbit și am știut că era pentru că alesesem aceeași masă. Un gest ridicol, romantic.

„Știu că este târziu. Dar jur că simțeam că-mi pierd mințile. Trebuia să-ți vorbesc.”

Își sorbea cafeaua și mă asculta în liniște în timp ce îi explicam cum descoperisem înșelătoriile lui Gim-py, ce reacție avusesem și ce sfaturi contradictorii primisem la laborator. Cînd am terminat, s-a lăsat pe spătarul scaunului și a clătinat din cap.

„Charlie, mă uimești. Ești atît de înaintat în unele privințe, și totuși cînd e vorba de luat o hotărîre rămîi un copil. Nu pot să decid pentru tine, Charlie. Răspunsul nu poate fi găsit în cărți — și nici nu poate să-ți fie dat de alte persoane. Doar dacă vrei să rămîi toată viața un copil. Trebuie să găsești răspunsul în tine însuti, să *simți* ce este corect să faci. Charlie, trebuie să înveți să ai încredere în tine.”

La început m-a cam necăjit lecția pe care mi-a ți-nut-o, dar deodată am început să înțeleg unde bătea. „Vrei să spui că *eu* trebuie să iau hotărîrea?”

A dat din cap.

„De fapt”, am zis, „dacă mă gîndesc bine, cred că ceva am și hotărît! Cred că n-au dreptate nici Ne-mur, nici Strauss!”

Se uita la mine atent, cu interes. „Se întîmplă ceva cu tine, Charlie. Dacă ai putea să-ți vezi fața!”

„Zău dacă n-ai dreptate, se-ntîmplă ceva¹ Aveam un nor de fum în fața ochilor și tu l-ai risipit dintr-o suflare. O idee simplă. Să mă încred în mine. Și nu m-am gîndit niciodată la așa ceva.”

„Charlie, ești minunat.”

Am prins-o de mînă și i-am ținut-o într-a mea. „Nu, tu ești minunată, îmi atingi ochii și mă faci să văd.”

A roșit și și-a retras mîna.

„Data trecută cînd am fost aici”, i-am zis, „ți-am spus că-mi placi. Ar fi trebuit să am destulă încredere în mine și să-ți spun că te iubesc”.

„Nu spune asta, Charlie. Nu încă.”

„*Nu încă?*” am strigat, „Ai spus asta și data trecută. De ce nu încă?”

„Sst... Așteaptă puțin, Charlie. Termină-ți studiile. Să vezi unde te vor duce. Te schimbi prea repede.”

„Și ce-i cu asta? Sentimentele mele pentru tine nu se vor schimba dacă devin mai inteligent. Aș putea doar să te iubesc și mai mult.”

„Dar ești pe cale de a te schimba și afectiv, într-un fel, sînt prima femeie pe care ai cunoscut-o ca atare. Pînă acum ți-am fost învățătoare, cineva la care ai venit pentru ajutor și sfaturi. E firesc să ți se pară că ești îndrăgostit de mine. Ar trebui să te întâlnești și cu alte femei. Ai atîta timp înainte.”

„Vrei să spui că băieții de școală se îndrăgostesc întotdeauna de învățătoarele lor și că afectiv sînt încă un băiat?”

„îmi răstălmăcești cuvintele. Nu, nu mă gîndesc la tine ca la un băiat!”

„Atunci, ca la un întîrziat afectiv?” „Nu,”

„Atunci, de ce?”

„Nu mă presa, Charlie. Nu știu nici eu. Ai depășit deja înțelegerea mea. În cîteva luni sau chiar săptămîni vei fi o altă persoană. Atunci cînd te vei maturiza intelectual, s-ar putea să nu mai putem comunica. Cînd te vei maturiza emoțional, poate nici nu mă vei mai dori. Trebuie să mă gîndesc și la mine, Charlie. Să așteptăm și să vedem ce se întîmplă. Ai răbdare.” Avea dreptate în ce spunea, dar nu voiam s-o ascult. „Seara trecută”, am zis, gîtit de emoție, „nici nu știi cît de mult așteptam întîlnirea asta. Mă întrebam ca scos din minți cum să mă port, ce să spun, dorind să fac impresie bună, și eram îngrozit că aș putea spune ceva care să te supere.” „Nu m-ai supărat. Eram măgulită.” „Atunci, cînd pot să te mai văd?” „N-am dreptul să te las să te implic.” „Dar *sînt* implicat!” am strigat, însă văzînd că lumea se întoarce ca să se uite la noi, mi-am coborît vocea pînă cînd a ajuns să tremure de supărare. „Sînt o persoană — un bărbat — și nu pot trăi doar cu cărți și benzi și labirinturi electronice. Zici că ar trebui să mă întîlnesc și cu alte femei. Dar cum as putea s-o fac, dacă nu cunosc alte femei? Este un foc care mă arde pe dinăuntru, și tot ce știu este că mă face să mă gîndesc la tine. Citesc o pagină și-ți văd chipul în mijlocul ei — nu încețoșat, ca acele chipuri din trecut, ci clar și însuflețit. Ating pagina și fața ta dispare și-mi vine să rup cartea și s-o arunc.”

„Te rog, Charlie...”

„Să ne întîlnim din nou.”

„Mîine la laborator.”

„Știi bine că nu asta doresc. Departe de laborator. Departe de universitate. Singuri.”

Mi-am dat seama că ar fi vrut să spună da. Era surprinsă de insistența mea. Și eu eram surprins. Dar nu puteam să mă opresc, deși eram sugrumat de spaimă în timp ce o imploram, îmi transpiraseră palmele. Mi-era teamă să nu spună *nu* sau mi-era teamă să nu spună *da*? Cred că aș fi leșinat, dacă n-ar fi rupt tensiunea cînd mi-a răspuns.

„Bine, Charlie. Nu la laborator, nici la universitate, dar nu singuri. Nu cred că e bine

să fim numai noi doi."

„Oriunde spui", gîfiam. „Numai să fiu cu tine și să nu mă mai gîndesc la teste... statistici... întrebări... răspunsuri..."

S-a gîndit o clipă. „E-n regulă. Se dau concerte de primăvară fără plată în Central Park. Săptămîna viitoare putem merge la unul din concerte."

Cînd am ajuns la ușa ei, s-a întors repede spre mine și m-a sărutat pe obraz. „Noapte bună, Charlie. Mă bucur că m-ai sunat. Ne vedem la laborator." A închis ușa și eu am rămas în fața casei privind la lumina din apartamentul ei pînă cînd s-a stins.

Nu mai am nici un dubiu. Sînt îndrăgostit.

II *mai* — După atîtea gînduri și bătaie de cap mi-am dat seama că Alice avea dreptate. Trebuie să am încredere în intuiția mea. L-am supravegheat mai atent pe Gimpy, la brutărie. Azi l-am văzut de trei ori cum îi lăsa pe clienți să plătească mai puțin și băga în buzunar partea lui din diferența de cost cînd primea restul. N-o făcea decît cu unii dintre clienții obișnuiți, și cred că erau și ei tot atît de vinovați ca el. Nimic din toate astea nu se putea întîmpla fără să fie și ei de acord. De ce să fie Gimpy țapul ispășitor?

Atunci m-am hotărît la un compromis. Poate că nu era o decizie perfectă, dar era a mea și părea să fie cea mai bună soluție pentru acea situație. Urma să-i spun lui Gimpy ce știam ca să-l fac să înceteze.

L-am găsit singur la spălător și cînd m-am apropiat de el a luat-o din loc. „Trebuie să-ti vorbesc despre ceva important", i-am zis. „Vreau să-ți dai cu părerea despre un prieten care are o problemă. A descoperit că unul din tovarășii lui de muncă își înșală patronul și nu știe ce trebuie să facă. Nu i-ar plăcea să-l pîras-că și să-l bage în bucluc, dar nici nu vrea să stea nepăsător lăsîndu-și patronul — care a fost bun cu amîn-doi — să fie înșelat."

Gimpy s-a uitat stăruitor la mine. „Și ce are de gînd prietenul tău să facă cu treaba asta?"

„Asta-i necazul. Nu vrea să facă nimic. Crede că dacă furtișagurile s-ar opri n-ar avea nici un rost să facă ceva. Ar da totul uitării."

„Prietenul tău n-ar trebui să-și bage nasul unde nu-i fierbe *oala*", a zis Gimpy, mutîndu-și greutatea pe piciorul sănătos. „Ar trebui să închidă ochii la chestiile astea și să știe care-i sînt prietenii. Un patron e un patron, iar muncitorii trebuie să țină unul cu altul."

„Prietenul meu are altă părere."

„Nu-i treaba lui."

„Simte că dacă știe de asta este și el în parte vinovat. Așa că s-a hotărît să nu spună nimic dacă chestia se oprește. Altfel va povesti totul. Voiam să știu ce părere ai. Crezi că în

felul acesta s-ar opri furturile?"

Se străduia din greu să-și ascundă furia. Se vedea că ar fi vrut să mă lovească, dar strângea din pumni.

„Spune-i prietenului tău că tipul n-are de ales."

„Asta-i bine", am zis. „Prietenul meu va fi foarte fericit."

Gimpy a dat s-o ia din loc, dar apoi s-a oprit și s-a uitat peste umăr la mine. „Prietenul ăsta al tău — poate că-l interesează să ia și el ceva. O fi asta pricina?"

„Nu, vrea numai să înceteze totul."

Mi-a aruncat o privire rea. „Ce pot să-ți spun este că o să te căiești că ți-ai băgat nasul unde nu trebuia. Am ținut întotdeauna cu tine. Cred că nu eram sănătos la minte." Și a plecat șchiopătînd.

Poate că ar fi trebuit să-i spun toată povestea lui Donner. Dar ce-am făcut are o justificare. Oricum, s-a terminat. Cîți oameni se folosesc, ca Gimpy, de semenii lor?

15 mai — Studiile mele merg bine. Biblioteca universității este acum pentru mine o a doua casă. Au fost nevoiți să-mi găsească o cameră separată, fiindcă pot să citesc o pagină doar într-o secundă și studenții curioși se adună în jurul meu cînd mă văd ce repede dau paginile cărților.

În prezent, ce mă interesează mai mult sînt etimologiile limbilor vechi, lucrările mai noi despre calculul variațiilor și istoria hindușilor. Este uimitor să vezi cum lucruri care par fără legătură sînt de fapt legate între ele. Am ajuns la un alt nivel și acum cursurile diferitelor discipline par a fi mai apropiate între ele, ca și cum ar lua naștere dintr-un singur izvor.

Cînd sînt la bufet ascult studenții cum discută despre istorie sau politică sau religie și-mi par cît se poate de copilăros!

Nu-mi mai face plăcere să discut idei la un nivel atît de elementar. Oamenilor nu le place să li se arate că nu pot ajunge la complexitatea problemei — ei nu știu ce se ascunde sub undele de la suprafața apei.

Chiar și dacă te adresezi mai sus este tot atît de rău și am renunțat la orice încercare de a discuta cu profesorii de la Beekman.

În bufetul de la facultate Burt m-a prezentat unui profesor de economie, un om bine cunoscut pentru lucrările sale asupra factorilor economici care influențează ratele dobînzilor. Doream de mult timp să vorbesc cu un economist despre unele idei pe care le întîlnisem în lecturile mele. Mă preocupau aspectele morale ale blocadei militare în timp de pace. L-am întrebat ce credea el despre sugestia unor senatori de a se începe aplicarea — ca în primul și al doilea război mondial — a unor tactici ca „listele negre" și de întărire a controlului naval

asupra națiunilor mai mici care nu sînt alături de noi.

M-a ascultat liniștit, privind în gol, și credeam că își adună gîndurile ca să-mi răspundă, dar după cî-teva minute și-a dres glasul și a clătinat din cap. Treaba asta, a explicat el scuzîndu-se, nu era din domeniul lui. *El* se ocupa de ratele dobînzilor și nu prea se gîn-dise la economia militară. Mi-a sugerat să mă în-tîlnesc cu dr Wesley, care cîndva scrisese un articol despre convențiile militare comerciale din cursul celui de-al doilea război mondial. M-ar putea ajuta.

Înainte să mai spun ceva mi-a strîns mîna. Era mulțumit că mă întîlnise, dar avea de consultat niște note pentru o conferință. Și a plecat.

Același lucru s-a întîmplat cînd am încercat să vorbesc despre Chaucer cu un specialist în literatură americană, cînd am întrebat un orientalist despre locuitorii insulelor Trobriand și cînd am încercat să abordez problema șomajului provocat de automatizare cu un sociopsiholog specializat în sondaje publice privitoare la comportamentul adolescenților. Gă-seau întotdeauna o scuză ca s-o întindă, temîndu-se că va ieși la iveală puțînătatea cunoștințelor lor.

Cum arătau acești oameni odată și cum arată acum! Și ce prost eram cînd credeam că profesorii sînt niște uriași intelectuali. Sînt și ei oameni — și se tem că restul lumii va afla că sînt doar oameni. Alice este și ea o persoană — o femeie, nu o zeiță — și mîine seară merge cu mine la concert.

17 mai — Se apropie dimineața și nu pot adormi. Trebuie să înțeleg ce mi s-a întîmplat aseară la concert.

Seara a început destul de bine. Mall-ul din Central Park era deja plin de lume, iar Alice și cu mine a trebuit să ne croim cu grijă drum printre perechile întinse pe iarbă. În cele din urmă am găsit, departe de alee, un copac nefolosit într-o zonă neluminată, unde singurele dovezi ale prezenței unor perechi erau rîsetele femeilor care protestau de formă și vîr-furile roșii ale țigărilor aprinse.

„Aici e bine”, a zis ea. „N-are rost să stăm chiar lîngă orchestră.”

Am întrebat ce se cînta atunci.

„*La Mer*, de Debussy. Îți place?”

M-am așezat lîngă ea. „Nu prea mă pricep la genul ăsta de muzică. Trebuie să mă mai gîndesc.”

„Nu te gîndi la muzică”, a șoptit ea. „Trebuie doar să o simți. Las-o să se scurgă peste tine ca apa mării, fără a încerca s-o înțelegi.” S-a lăsat pe spate în iarbă, întorcîndu-se cu fața în direcția muzicii.

N-aveam cum să știu ce aștepta de la mine. Era cu totul altceva decît rezolvarea unor

probleme și dobândirea sistematică de cunoștințe, îmi tot ziceam că transpirația palmelor mele, răsuflarea grăbită, dorința de a o îmbrățișa erau doar reacții biochimice. Mi-am și închipuit o schemă stimulare-reacție care-mi producea nervozitatea și nerăbdarea. Și totuși eram în ceață, nesigur. Să-mi petrec brațul pe după ea sau nu? Oare se aștepta la așa ceva? Îmi dădeam seama că mă purtam ca un adolescent și nu-mi plăcea.

„Uite”, am zis, gîruit de emoție, „de ce nu te așezi mai confortabil? Reazemă-te de umărul meu.” M-a lăsat să-i pun brațul după umeri, dar nu s-a uitat la mine. Părea prea absorbită de muzică pentru a-și da seama ce făceam eu. Dorea să o țin în felul acesta sau doar mă tolera? Alunecînd cu brațul spre mijlocul ei am simțit-o cum tremura, dar privea în continuare în direcția orchestrei. Se prefăcea că se concentrează asupra muzicii ca să nu-mi răspundă în nici un fel. Nu voia să știe ce se întîmplă. Atîta timp cît se uita în altă parte și asculta muzica, putea pretinde că nu știe că sînt lipit de ea și că brațele mele se află în jurul ei. Dorea să facă dragoste cu trupul, în timp ce mintea ei rătăcea în sfere înalte. M-am întors brusc și i-am îndreptat fața spre mine. „De ce nu te uiți la mine? Vrei să te prefaci că nu exist?”

A șoptit: „Nu, Charlie, mă prefac că eu nu exist.”

Cînd i-am atins umărul, s-a încordat și a tremurat, dar am lipit-o de mine. Atunci s-a întîmplat ceva. A început ca un bîzîit slab în urechi... un ferăstrău electric... în depărtare. Apoi frigul: brațele și picioarele cu piele de găină, degetele amorțite. Deodată am avut senzația că sînt supravegheat.

O schimbare bruscă de percepție. Mă uitam la noi amîndoi, priveam la noi dintr-un loc întunecos de după un copac, cum stăteam unul în brațele celuilalt.

Am ridicat privirea și am văzut un băiat de cincisprezece sau șaisprezece ani, ghemuit în apropierea noastră. „Hei!” am strigat. Cînd s-a ridicat, am văzut că era deschis la pantaloni, cu sexul la vedere.

„Ce este?” a întreat ea.

Am sărit în picioare și băiatul a dispărut în întuneric. „L-ai văzut?”

„Nu”, a zis, netezindu-și fusta cu un gest nervos. „N-am văzut pe nimeni.”

„Stătea chiar acolo. Se uita la noi. Era atît de aproape că puteai să-l atingi cu mîna.”

„Charlie, unde pleci?”

„N-a putut să ajungă prea departe.”

„Lasă-l în pace, Charlie. Nu contează.”

Dar pentru mine conta. Am luat-o la goană prin întuneric, poticnindu-mă de perechile speriate întinse pe jos, însă nu-mi puteam deloc da seama pe unde fugise.

Cu cât mă gîndeam mai mult la el, cu atît simţeam mai mult senzaţia de greaţă care precedă leşinul. Singur şi pierdut în sălbăticie. Apoi mi-am revenit şi am găsit drumul înapoi la locul unde era aşezată Alice.

„L-ai găsit?”

„Nu, dar era acolo. L-am văzut.”

M-a privit ciudat. „Te simţi bine?”

„O să-mi fie bine... într-o clipă... doar bîzîitul ăsta nenorocit în urechi.”

„Poate că-i mai bine să plecăm.”

În tot timpul drumului pînă la apartamentul ei îmi venea în minte băiatul sînd pe vine acolo, în întuneric, şi preţ de o secundă am văzut şi eu ce văzuse el — pe noi doi culcaţi şi îmbrăţişaţi.

„Vrei să intri în casă? Aş putea face o cafea.”

Voiam, dar era ceva care mi se împotriva. „Mai bine nu. Am mult de lucru la noapte.”

„Charlie, e vorba de ceva ce-am zis sau am făcut eu?”

„Sigur că nu. M-a indispus numai băiatul ăla care ne observa.”

Stătea aproape de mine, aşteptînd să o sărut. Mi-am pus braţul în jurul ei, dar s-a întîmplat iarăşi. Dacă n-as fi plecat imediat, mi s-ar fi făcut rău.

„Charlie, nu arăţi bine.”

„L-ai văzut, Alice? Adevărul...”

A clătinat din cap. „Nu, era prea întuneric. Dar sîntsigură ...”

„Trebuie să plec. Am să te sun.” Şi am luat-o din loc înainte ca ea să mă poată opri. Trebuia să ies din clădirea aceea înainte de a se năruî totu.

Acum, cînd mă gîndesc, sînt sigur că a fost o halucinaţie. Dr Strauss crede că din punct de vedere emoţional sînt încă un adolescent care nu poate să se apropie de femeii sau să se gîndească la sex fără să intre în panică, fără să se însăimînte sau chiar să aibă halucinaţii. Crede că dezvoltarea mea intelectuală rapidă m-a făcut să greşesc crezînd că as putea avea şi o viaţă emoţională normală. Dar trebuie să accept faptul că spaimile şi blocajele care apar în situaţiile legate de sex nu fac decît să arate că, emoţional, sînt încă un adolescent — întîrziat sexual. Bănuiesc că vrea să spună că nu sînt pregătit pentru o relaţie sexuală cu o femeie ca Alice Kinnian. Nu încă.

20 mai — Am fost concediat de la brutărie. Știu că e o prostie din partea mea să mă agăț de trecut, dar era ceva cu locul acela cu pereți de cărămidă albă îngălbenită de căldura cuptoarelor... Eram acasă acolo.

Ce le-am făcut eu oare ca să mă urască atît?

Nu pot să-l învinuiesc pe Donner. Trebuie să se gîndească la afacerea lui și la ceilalți salariați. Și totuși, mi-a fost mai apropiat decît un tată.

M-a chemat în biroul lui, a mutat toate hîrțile și chitanțele care ocupau singurul scaun din fața biroului cu rulou și, fără să mă privească, mi-a spus: „Voiam să vorbesc cu tine. Hai s-o facem acum.”

Pare stupid în clipa de față, dar cînd stăteam acolo privindu-l — scund, dolofan, cu mustața blonzie și neîngrijită care-i afîrna caraghios peste buza de sus — era ca și cum amîndoi, Charlie cel vechi și cel nou, am fi stat împreună pe scaun, îngrijorați de ce avea să ne zică bătrînul domn Donner.

„Charlie, Unchiul tău Herman mi-a fost bun prieten. Mi-am ținut promisiunea față de el să te țin la lucru, în timpuri bune și rele, ca să ai mereu un dolar în buzunar și să ai unde pune capul jos fără să mergi la azilul acela.”

„Brutăria este casa mea ...”

„Și m-am purtat cu tine ca și cu copilul meu care și-a dat viața pentru țară. și cînd a murit Herman — cîți ani aveai? șaptesprezece? crai mai degrabă ca un băiat de șase ani —, am făcut jurămînt... mi-am zis: Arthur Donner, cît timp ai o brutărie și o afacere, vei avea grijă de Charlie. Va avea un loc de muncă, un pat în care să doarmă și o bucată de pîine. Cînd te-au băgat în azilul acela, Warren, le-am spus că vei lucra pentru mine și că voi avea grijă de tine. N-ai stat acolo nici măcar o noapte. Ți-am găsit o odaie și am avut grijă de tine. Asa-i că m-am ținut de cuvînt?”

Am dat din cap, dar puteam vedea că este tulburat după felul în care își tot îndoia și desdoia chitanțele. Și, deși nu voiam să aflu — știam. „Am făcut tot ce-am putut ca să lucrez cum trebuie. Am muncit din greu...”

„Știu, Charlie. Cu munca ta este totul în regulă. Dar ti s-a înrîmplat ceva, și nu înțeleg despre ce e vorba. Și nu numai eu. Toți vorbesc despre asta. Am discutat și eu cu ei de multe ori în săptămînile astea. Sînt toți indispuși, Charlie. Trebuie să ne părăsești.”

Am încercat să-l întrerup, dar a clătinat din cap.

„Ieri-seară au venit la mine în delegație. Nu trebuie să-mi distrug afacerea.”

Mă uitam la mîinile lui care răsfoiau fără încetare hîrțile, ca și cum ar fi căutat ceva care nu fusese acolo de la început, „îmi pare rău, Charlie.”

„Bine, dar unde să mă duc?”

M-a privit în ochi pentru prima oară de când intrasem în cămăruța lui. „Știi tot atât de bine ca și mine că nu mai ai *nevoie* să lucrezi aici.”

„Dle Donner, n-am lucrat niciodată altundeva.”

„Hai să privim lucrurile în față. Nu mai ești acel Charlie care a intrat aici acum șaptesprezece ani — nici măcar același Charlie de acum patru luni. N-ai vorbit nimic despre asta. Este treaba ta. Poate-i un fel de minune — cine știe? Dar te-ai transformat în-tr-un tînăr foarte deștept. Și lucrul la malaxorul de aluat și la livrarea pachetelor nu este o treabă pentru un tînăr deștept.”

Avea, desigur, dreptate. Dar ceva din mine dorea să-l facă să-și schimbe gîndul.

„Vă rog să mă lăsați să rămîn, dle Donner. Mai dați-mi o șansă. Singur ați spus că i-ati promis Unchiului Herman că voi putea lucra aici cît timp voi avea nevoie. și am încă nevoie, dle Donner.”

„Nu, Charlie. Dacă ai avea nevoie le-aș spune că nu-mi pasă de delegațiile și cererile lor, și aș tine cu tine împotriva tuturor celorlalți. Dar i-ai speriat de moarte pe toți. Trebuie să mă gîndesc și la familia mea.”

„Și dacă și-ar schimba părerea? Lăsați-mă să încerc să-i conving.” îi îngreunam situația mai mult decît s-ar fi așteptat. Știam că ar fi trebuit să încetez, dar nu mă puteam controla. „Am să le explic”, insistam eu.

„Bine”, a zis în cele din urmă, oftînd. „Du-te și încearcă. Dar n-o să iasă nimic din asta.”

În timp ce ieșeam din biroul său, au trecut pe lingă mine Frank Reilly și Joe Carp, și mi-am dat seama că el avea dreptate. Nu le plăcea că eram acolo. Nu se simțeau bine că dădeau cu ochii de mine.

Frank tocmai ducea o tavă cu cornuri și s-a întors spre mine o dată cu Joe cînd i-am strigat. „Charlie, am treabă. Poate mai tîrziu ...”

Am insistat. „Acum — chiar acum. Vă feriți amîn-doi de mine. De ce?”

Frank — vorbărețul, afemeiatul, băiatul descurcăreț — s-a uitat un moment la mine și a lăsat tava pe masă. „De ce? Îți spun eu de ce. Pentru că ai ajuns dintr-o dată un barosan, unul care știe tot, o minte luminată! Acum ești *un* șmecher, un intelectual. Tot timpul cu cartea în mîină — tot timpul gata cu răspunsul, îți spun cum e treaba. Te crezi mai breaz ca noi? Foarte bine. Du-te altundeva.”

„Dar ce v-am făcut?”

„Ce ne-a făcut? L-ai auzit, Joe? Îți spun eu ce ai făcut, *domnule* Gordon. Ai năvălit aici cu ideile și cu propunerile tale și ne-ai făcut pe toți să arătăm ca o ceată de tîmpiți. Dar am să-ți spun eu ceva. Pentru mine ai rămas tot un cretin. Poate că nu înțeleg cuvinte din alea frumoase sau titlurile cărților, dar sînt tot atît de bun ca și tine — ba chiar mai bun.”

„Chiar așa”, a aprobat Joe, întorcîndu-se ca să-l pună la curent și pe Gimpy, care tocmai apăruse în spatele său.

„Nu vă cer prietenia”, le-am spus, „și nici să mă luați în seamă. Lăsați-mă doar să-mi păstrez slujba. Dl Donner spune că depinde de voi.”

Gimpy m-a privit dușmănos și apoi a clătinat din cap scîrbit. „Știi că ai tupeu”, a zberlat. „Du-te dracului!” Apoi mi-a întors spatele și a plecat șchiopătînd din greu.

Și așa a mers și mai departe. Cei mai mulți dintre ei erau de aceeași părere cu Joe și cu Frank și cu Gimpy. Totul era în regulă atît timp cît puteau să-și bată joc de mine și să facă pe deșteptii, dar acum vedeau că sînt inferiori cretinului. Am început să înțeleg că dezvoltarea mea extraordinară îi micșorase pe ei și le scosese în relief imperfecțiunile, îi trădasem, și mă urau din cauza asta.

Numai Fanny Birden nu credea că ar trebui să fiu dat afară în ciuda amenințărilor și presiunilor lor, era singura care nu semnase jalba.

„Ceea ce nu înseamnă”, spunea ea, „că nu cred și eu că este ceva foarte ciudat cu tine, Charlie. Cum te-ai schimbat! Erai un om cumsecade, de încredere — un om obișnuit, poate nu prea ager, dar cinstit — și dracu' știe ce-ai făcut să ajungi deodată așa deștept. Așa cum zic toți — nu-i în regulă.”

„Dar ce poate fi rău dacă cineva vrea să fie mai inteligent, să capete cunoștințe și să înțeleagă ce este el și ce este lumea?”

„Dacă ți-ai fi citit Biblia, Charlie, ai fi aflat că nu i-a fost dat omului să știe mai mult decît i-a hărăzit Domnul de la bun început. Fructul aceluia copac era oprit omului. Charlie, dacă ai făcut ceva ce nu trebuia — știi ce vreau să spun, ceva cu diavolul sau altceva de felul ăsta —, poate că nu-i prea tîrziu să te descotorosești. Poate că ai putea să fii iar omul acela simplu și cumsecade care erai.”

„Nu este cale de întoarcere, Fanny. N-am făcut nimic rău. Sînt ca un om orb din naștere căruia i s-a dat șansa să vadă lumina. Nu poate fi nici un păcat în asta. Curînd vor fi milioane de oameni ca mine în toată lumea. Știința poate face asta, Fanny.”

Se uita la mirele și mireasa de pe tortul de nuntă pe care-l decora și puteam s-o văd cum abia mișca din buze, șoptind: „A fost rău că Adam și Eva au mîncat din *pomul cunoașterii*. A fost rău cînd au văzut că sînt goi, și au învățat ce sînt poftele și rușinea. și au fost goniți din Paradis și s-au închis porțile după ei. Dacă nu s-ar fi înfîmplat asta, rumeni n-ar mai trebui să îmbătrînescă, să se îmbolnăvească și să moară.”

Nu mai aveam nimic să le spun, nici ei și nici celorlalți. Nici unul nu mă privea în ochi. Încă le mai simt ostilitatea, înainte își băteau joc de mine, disprețuindu-mă pentru ignoranța și opacitatea mea; acum, mă urau pentru cunoștințele și inteligența mea. De ce? Pentru Dumnezeu, ce voiau ei de la mine?

Inteligența aceasta mă despărțise de toată lumea pe care o cunoșteam și o iubeam, și mă aruncase afară din brutărie. Acum sînt mai singur ca oricînd. Mă întreb ce s-ar întîmpla dacă l-ar pune din nou pe Al-gernon în cușca cea mare laolaltă cu alți șoareci. Oare s-ar întoarce și *ei* împotriva lui?

25 mai — Deci așa ajunge un om să se disprețuiască pe sine — dîndu-și seama că nu face bine ce face și fiind totuși incapabil să înceteze. Fără să vreau, m-am trezit la ușa apartamentului în care locuiește Alice. S-a mirat, dar m-a poftit să intru.

„Ești ud learcă. Apa îți curge șiroaie pe față.”

„Plouă. E bine pentru flori.”

„Hai, intră. Îți aduc un prosop. O să faci o pneumonie.”

„Ești singura persoană cu care pot vorbi”, i-am zis. „Lasă-mă să rămîn.”

„Am cafea proaspătă pe foc. Mergi să te usuci și apoi vorbim.”

În timp ce s-a dus după cafea, m-am uitat prin odaie. Era prima dată cînd intram în apartamentul ei. Îmi făcea plăcere, dar era totuși ceva care mă deranja.

Toate erau la locul lor. Bibelourile de porțelan stăteau înșirate pe un singur rînd pe pervazul ferestrei, toate cu fețele îndreptate în aceeași direcție. Iar pernele împrăștiate pe sofa nu fuseseră aruncate la în-tîmplare, ci erau așezate regulat pe învelitorile din plastic transparent care protejau tapițeria. Două din măsuțele de la capetele canapelei aveau pe ele reviste stivuite ordonat, astfel încît titlurile se vedeau clar. Pe o măsuță: *The Reporter*, *The Saturday Review*, *The NeiD Yorker*; pe cealaltă: *Mademoiselle*, *House Beau-tiful* și *Rcadcr's Digest*.

Pe peretele opus divanului era atîrnată, într-o ramă cam prea ornată, o reproducere după *Mama și copilul* lui Picasso, iar deasupra canapelei se afla un tablou înfățișînd un curtean din timpul Renașterii, mascat, cu sabia în mîină, apărînd o fecioară speriată, cu obrajii îmbujorați. Toate la un loc nu prea mergeau împreună: ca și cum Alice nu se putea hotărî să afle cine era ea și în ce lume dorea să trăiască.

„N-ai mai venit de cîteva zile la laborator”, mi-a strigat din bucătărie. „Profesorul Nemur își face griji în legătură cu tine.”

„Nu puteam să dau ochii cu ei”, am zis. „Știu că n-are de ce să-mi fie rușine, dar simt un gol pe dinăuntru pentru că nu mă duc în fiecare zi la lucru — pentru că nu vād prăvălia, cuptoarele, oamenii de acolo, îmi vine greu. Noaptea trecută și cea dinainte am avut

coșmaruri, visam că mă înec."

A așezat tava în mijlocul mesei, șervețelele împăturite în triunghi și biscuiții aranjați în formă de cerc. „Nu trebuie s-o iei în felul ăsta, Charlie. Tu n-ai nici o vină."

„Degeaba îmi spun și eu asta. Oamenii ăia — în toți acești ani — erau familia mea. A fost ca și cum aș fi fost gonit din căminul meu."

„Chiar așa este", a zis. „Lucrul ăsta a devenit o repetare simbolică a experiențelor pe care le-ai avut când erai copil. Să fii respins de părinții tăi... să fii alungat..."

„O, Doamne! Nu mai încerca să pui o etichetă frumoasă. Ce contează este că înainte de a fi implicat în această experiență aveam prieteni, oameni care țineau la mine. Acum mi-e teamă că ..."

„Dar mai ai încă prieteni."

„Nu-i deloc același lucru."

„Frica este o reacție normală "

„E mai mult decât atât Mi-a mai fost frică și altădată Frică să nu fiu bătut cu cureaua pentiu că nu cedam în fata Normei, frică să nu trec pe Howells Street, unde banda mă hărțuia și mă îmbrâncea și-mi era frică de învățătoare, dna Libby, care-mi lega mâinile ca să nu mai bat cu degetele pe pupitru Toate astea erau însă adevărate — lucruri de care aveam dreptate să mă tem Groaza asta care m-a apucat când am fost gonit de la brutărie este nedeslușită, o frica pe care n-o înțeleg "

„Trebuie să te stăpânești "

„*Tu* nu simți cum e panica asta "

„Era de așteptat, Charlie Ești ca un înotător începător care e aruncat în apă de pe un ponton piu ti toi, îngrozit că pierde lemnul solid de sub picioare Dl Donner *a fost* bun cu tine, și *ai fost* la adăpost în toți anii aceștia Plecarea ta din brutărie te zdruncină mai mult decât te așteptai "

„Faptul că stă asta cu capul nu m-ajută cu nimic Nu mai pot sta singur în camera mea Rătăcesc pe străzi zi și noapte, fără să știu ce caut umblînd pînă nu mai recunosc locurile și mă regăsesc în fata brutăriei Noaptea trecută am făcut tot drumul de la Washington Square pînă la Central Park și am dormit în parc După ce naiba tot umblu atît⁷"

Pe măsură ce vorbeam, o vedeam tot mai afectată „Ce pot să fac ca să te ajut, Charlie⁷"

„Nu știu Sînt ca un animal scos din cușca în care se simțea bine și în siguranță "

Stătea așezată lîngă mine pe canapea „Te împing de la spate prea repede Ești

dezorientat Vrei să fii un adult, dar înăuntrul tău încă mai este un băiețel Singur și speriat " și-a lăsat capul pe umărul meu, încercând să mă consoleze, și în timp ce mă mîngîia pe păr mi-am dat seama că avea și ea nevoie de mine cum aveam eu de ea

După un timp a șoptit „Charlie orice ai don să nu te temi de mine "

As fi vrut să-i spun că așteptam să apară panica

Odată — în timp ce livra marfă de la brutărie — Charlie fusese cit pe ce să leșine cînd o femeie de vîr-stă mijlocie, abia ieșită din baie, s-a amuzat desfăcîndu-și halatul de baie și arătîndu-și goliciunea Văzuse vreodată o femeie dezbrăcată⁷ Știa cum se face dragoste⁷ Groaza lui — scîncetele — au speriat femeia care și-a strîns la loc halatul și i-a dat 25 de cenți ca să uite ce se întîmplase I-a spus că doar îl încercase, ca să vadă dacă era un băiat cuminte

Se străduia să fie cuminte, i-a zis el, și să nu se uite la femei, pentru că mama lui îl bătea cînd se întîmpla lucrul acela în pantalonii lui

Acum o vedea limpede pe mama lui Charlie, zbie-rînd la el, cu o curea de piele în mînă, și pe tatăl lui cum încerca s-o retină „Ajunge, Rose' O să-l omori¹ Lasă-l în pace¹” Maică-sa își eliberează brațul și-l ridică din nou ca să-l lovească, în timp ce el se chircește și se zvîrcolește pe jos ca să nu-l mai ajungă cureaua

„Uită-te la el¹” urlă Rose „Nu poate învăța să citească și să scrie, dar știe să se uite după fete Cu biciul am să-i scot prostule astea din cap¹”

„N-are nici o v mă că a intrat în erecție Este normal N-a făcut nimic rău "

„Nu-i treaba lui să se gîndească în felul ăsta la fete Vine în casă o prietenă a soră-sii și el începe să se gîndească la chestia asta¹ Am să-l învăț minte ca să nu mai uite niciodată Auzi⁷ Dacă te atingi vreodată de o fată am să te bag în cușcă, ca pe un animal, să stai acolo toată viața Mă auzi⁷”

O mai aud și acum Dar poate că scăpasem Poate că spaima și greața nu mai erau un ocean în care să mă înece, ci doar un ochi de apă în care se reflecta trecutul alături de prezent. Eram oare liber?

Dacă puteam să ajung la Alice pe dată — fără să mă mai gîndesc, înainte să mă copleșească gîndul — poate că nu mai intram în panică. Dacă mi-aș putea goli mintea. Am apucat să spun, gîtuit: „Fă-o... fă-o tu! la-mă în brațe!” Și înainte să-mi dau seama ce făcea, mă săruta, mă ținea lipit de ea cum nu mă mai ținuse nimeni vreodată. Dar în clipa cînd ar fi trebuit să ajung aproape de tot de ea, a început: bîzîi-tul, fiorii și greața. M-am îndepărtat.

A încercat să mă liniștească, să-mi spună că nu contează, că nu trebuie să mă simt vinovat. Rușinat, nemaiputînd suporta chinul, am început să plîng în hohote. Acolo, în brațele ei, am plîns pînă ce am adormit și i-am visat pe curtean și pe fecioara îmbujorată. Dar în visul meu fecioara era cea care ținea în mînă sabia.

RAPORT DE PROGRES 12

5 iunie — Pe Nemur îl deranjează că n-am mai predat nici un raport de progres timp de aproape două săptămîni (și are dreptate, pentru că Fundația Wel-berg a început să-mi plătească un salariu din alocație în așa fel încît să n-am nevoie de o slujbă). A mai rămas doar o săptămîna pînă la Congresul Internațional de Psihologie de la Chicago. Vrea ca raportul său preliminar să fie cît mai consistent, întrucît Al-gernon și cu mine sîntem exponatele esențiale ale prezentării lui.

Relația dintre noi devine din ce în ce mai încordată. Nu-mi place felul lui de a se referi tot timpul la mine ca la un specimen de laborator, îmi dă senzația că înainte de experiență nici nu eram o ființă omenească.

I-am spus lui Strauss că eram prea ocupat cu gînditul, cititul și explorarea propriei mele persoane, căutînd să înțeleg cine și ce sînt de fapt, și că scrisul era prea încet ca să am răbdare să-mi aștern ideile pe hîrhe. I-am ascultat sugestia de a învăța să scriu la mașină și acum, cînd pot să bat aproape șaptezeci și cinci de cuvinte pe minut, îmi este mult mai ușor să-mi fac rapoartele.

Strauss mi-a spus iarăși că trebuie să vorbesc și să scriu simplu și direct ca să mă poată înțelege lumea. Mi-a reamintit că limba este uneori o barieră în loc să fie o cale deschisă. Ce ironie să mă aflu în cealaltă tabără intelectuală!

Mă întîlnesc cu Alice din cînd în cînd, dar nu vorbim despre ce s-a întîmplat. Legătura noastră rămîne platonice. De cînd am plecat de la brutărie, doar în trei nopți n-am avut coșmaruri. Nu-mi vine să cred că au trecut doar două săptămîni.

Noaptea sînt urmărit de-a lungul unor străzi goale de figuri fantomatice. Deși alerg mereu la brutărie, ușa este încuiată și cei dinăuntru nu-mi acordă niciodată atenție. Văd prin geam cum mirele și mireasa de pe tort mă arată cu degetul și rîd de mine — aerul devine saturat cu hohote de rîs, pînă nu mai pot suporta — și cei doi amorași de pe tort își agită săgețile înflăcărare. Zbier. Bat cu pumnul în ușa, dar nu se aude nici un sunet, îl văd pe Charlie cum mă privește dinăuntru. E doar o reflecție? Ceva se agață de picioarele mele și mă tîrăste departe de brutărie înrr-o alee întunecată, și în timp *ce* încep să mă înnămolesc mă trezesc din somn.

Alteori, fereastra brutăriei se deschide spre trecut și văd prin ea alte lucruri și alți oameni.

Este uimitor cum se dezvoltă puterea mea de a evoca trecutul. Nu o pot controla încă total, dar mi se întîmplă, cînd citesc sau lucrez la o problemă, să simt cum lucrurile se limpezesc dintr-o dată.

Știu că este un fel de semnal subconștient, și acum, în loc să aștept să vina amintirile la mine, închid ochii și le prind eu. În cele din urmă am să fiu în stare să capăt un control complet asupra acestor amintiri, să explorez nu numai totalitatea experienței mele trecute, ci și

aptitudinile ascunse ale minții.

Chiar și acum, dacă mă gândesc, simt liniștea pă-trunzătoare. Văd fereastra brutăriei... întind mîna și ating geamul... e rece și vibrează, și apoi sticla devine caldă... fierbinte... îmi arde degetele. Fereastra în care mi se reflectă chipul devine strălucitoare și, în timp ce sticla se transformă în oglindă, îl văd pe micul Charlie Gordon — la paisprezece sau cincisprezece ani — privindu-mă prin geamul casei unde locuiește, și-mi pare ciudat că realizez cît de diferit era...

O așteaptă pe soră-sa să vină de la școală și, cînd o vede dînd colțul din Marks Street, îi face semn cu mîna și dă fuga în verandă s-o primească.

Norma flutură o hîrtie. „Am primit un A la testul de istorie. Știam toate răspunsurile. Dna Baffin a zis că a fost cea mai bună lucrare din toată clasa.”

E o fată frumoasă, cu păr castaniu deschis împletit și încolăcit cu grijă în formă de coroană și, în vreme ce se uită la fratele ei mai mare, zîmbetul i se preface în încruntare și pleacă, lăsîndu-l pe loc în timp ce se repede pe cele cîteva trepte în casă.

Se ia și el după ea, zîmbind.

Maică-sa și taică-su se află în bucătărie și Charlie, plesnind de emoție la vestea cea bună, o dă în vileag înaintea ei.

„A primit un A! A primit un A!”

„Nu”, zbiară Norma. „Nu tu, nu spui tu. E nota mea și am să le spun eu.”

„Ia stai puțin, domnișoară.” Matt lasă ziarul pe masă și i se adresează fără indulgență. „Nu poți să vorbești așa cu fratele tău.”

„N-avea voie să spună nimic!”

„Nu trebuie să-l iei în seamă.” Matt o amenință cu degetul și se uită sever la ea. „N-a vrut să facă nimic rău și nu trebuie să strigi așa la el.”

Norma se întoarce spre maică-sa ca să capete ajutor. „Am luat un A — cea mai bună notă din toată clasa. Acum pot să am și eu un cîine? Mi-ați promis. Ați zis că dacă iau o notă bună la test. Și am luat un A. Un cîine maro cu pete albe. Am să-i zic Napoleon, pentru că asta a fost întrebarea din test la care am răspuns cel mai bine. Napoleon a pierdut bătălia de la Waterloo.”

Rose aprobă din cap. „Du-te afară pe verandă și joacă-te cu Charlie. Te-a așteptat peste o oră să vii de la școală.”

„Nu vreau să mă joc cu el.”

„Du-te afară pe verandă", spune Matt.

Norma se uită la taică-su și apoi la Charlie. „Nu sînt obligată. Mama spune că nu sînt obligată să mă joc cu el dacă n-am chef."

Matt se ridică din scaunul lui și se apropie de ea. „Haide, domnișoară, trebuie să-i ceri iertare fratelui tău."

„Nu sînt obligată", strigă ea, repezindu-se în spatele scaunului pe care stă mama ei. „Este ca un copil mic. Nu poate să joace Monopoly sau țintar și nici nimic altceva... Le încurcă pe toate. Nu mă mai joc cu el."

„Atunci du-te în camera ta!"

„Mama, pot acum să am un cîine?"

Matt lovește cu pumnul în masă. „N-o să fie nici un cîine în casă atît timp cît te porți în felul ăsta, domnișoară."

„I-am promis un cîine dacă merge bine cu școala..."

„Unul maro cu pete albe!" adaugă Norma.

Matt îl arată cu degetul pe Charlie, care stă în picioare lîngă perete. „Ai uitat că i-ai spus fiului tău că nu poate avea un cîine pentru că n-avem loc în casă și pentru că n-are cine să-l îngrijească, îți amintești? Cînd a cerut să aibă un cîine? Îți iei vorba înapoi?"

Norma insistă. „Dar eu pot să am grijă de cîine-le meu. Am să-l hrănesc, am să-l spăl și am să-l scot afară..."

Deodată vorbește și Charlie, care era lîngă masă și se juca cu nasturele lui mare și roșu atîrnat de sfoară.

„Am s-o ajut eu să aibă grijă de cîine! Am s-o ajut să-l hrănească și să-l perie și n-am să-l las să fie mușcat de alți cîini!"

Dar Norma țipă din nou, înainte ca Matt sau Rose să poată răspunde „Nu, cîinele va fi doar al meu. Doar cîinele meu!"

Matt dă din cap. „Ai văzut-o?"

Rose se asază lîngă ea și-i mîngîie cozile ca s-o liniștească. „Dar lucrurile trebuie împărțite, dragă. Charlie poate să te ajute să-l îngrijești."

„Nu! Doar al meu!... Eu sînt cea care a luat un A la istorie, nu el! Nu ia niciodată note bune ca mine. De ce să mă ajute cu cîinele? Și-atunci cîinele o să-l iubească mai mult ca pe mine și o să fie cîinele lui și nu al meu. Nu! Dacă nu poate să fie doar al meu, nu-l mai vreau."

„Atunci e stabilit”, zice Matt luându-și ziarul și instalându-se iarăși în scaunul lui.
„Fără câine.”

Deodată Norma sare de pe sofa și apucă de pe masă testul de istorie pe care-l adusese cu atîta nerăbdare acasă cu doar cîteva minute în urmă. Îl rupe și-i aruncă bucățile în față lui Charlie. „Te urăsc! Te urăsc!”

„Norma, încetează imediat!” Rose o apucă de braț, dar ea se smulge.

„Și urăsc și școala! O urăsc! O să mă retrag de la școală și am să fiu și eu o toantă ca el. Am să uit tot ce-am învățat și-atunci o să fiu chiar ca el!” Fuge din cameră, strigînd: „Deja mi se întîmplă asta... Uit totul... Uit... Nu-mi mai amintesc nimic din ce-am învățat!”

Îngrozită, Rose se ia după ea. Matt rămîne așezat cu ochii la ziarul din poală. Charlie, speriat de isterie și de urlete, se lasă moale pe un scaun, scîncind încet. Ce-a făcut rău? Si, simțind umezeala în pantaloni și că i se prelinge ceva pe picior, stă nemișcat acolo, așteptînd palma pe care o să i-o dea maică-sa cînd se întoarce.

Scena se estompează, dar știe că de-atunci încolo Norma și-a petrecut tot timpul liber cu prietenele ei sau jucîndu-se singură în odaia ei. Ținea ușa încuiată și n-aveam voie să intru fără permisiunea ei.

Îmi amintesc cum am auzit-o fără să vreau pe Norma, care se juca în camera ei cu o prietenă, cum îi spunea în gura mare: „De fapt nu este fratele meu! Este doar un băiat pe care l-am luat în casă fiindcă ne părea rău pentru el. Mama mi-a spus asta și mi-a mai spus că pot de-acum să zic oricui că nu este frate cu mine.”

As vrea ca amintirea asta să fie o fotografie ca s-o pot rupe în bucăți și să i-o arunc în față. As vrea să mă întorc peste ani și să-i spun că eu n-am vrut niciodată să nu-și capete cîinele. Putea să-l aibă numai pentru ea și eu nu l-aș fi hrănit, nici nu l-aș fi periat, nici nu m-aș fi jucat cu el — și niciodată nu l-aș fi făcut să mă iubească pe mine mai mult decît pe ea. Nu doream de la ea decît să se mai joace cu mine așa cum obisnuiam. N-am vrut niciodată să fac ceva care s-o rănească în vreun fel.

6 iunie — Astăzi, prima mea ceartă cu Alice. Din vina mea. Voiam să ne întîlnim. Deșeurii, după o amintire care mă deranjează sau după un vis, îmi face bine să vorbesc cu ea, sau măcar să fie alături de mine. Dar am greșit cînd m-am dus la Centru ca s-o iau de acolo.

Nu mai fusesem la Centrul pentru Adulți întîr-ziați de la operație și mă mișca gîndul că am să revăd locul acela. Este pe Twenty-third Street, la est de Fifth Avenue, într-o școală veche care a fost folosită în ultimii cinci ani de către Clinica Universității Beekman ca un centru de educație experimentală pentru clasele speciale de handicapați. Placa lucioasă de alamă de pe ușa de la intrare, încadrată în vechiul portal bătut cu piroane, spune că acolo se află Extensia Centrului pentru Adulți întîr-ziați Beekman.

Orele ei se terminau la opt, dar voiam să văd clasa în care — nu cu mult timp în urmă

— mă luptam cu cititul și scrisul și învățam să număr restul la un dolar.

Am intrat, m-am strecurat prin coridor și, fără să fiu văzut, m-am uitat pe fereastră. Alice era la masa ei și într-un scaun alăturat se afla o femeie cu fața îngustă pe care n-o recunoșteam. Se încrunta cu acea expresie deschisă a nedumeririi care nu se ascunde și mă întrebam ce încearcă Alice să-i explice.

Lângă tablă era Mike Dorni, în scaunul lui cu roțile, și, la locul său obișnuit din primul rând, se afla Lester Braun, despre care Alice zicea că este cel mai deștept din grup. Lester învățase cu ușurință lucrurile cu care eu mă luptasem din greu, dar venea acolo doar când simțea nevoia sau când nu se ducea să cîști-ge bani lustruind parchete. Cred că dacă ar fi fost mai interesat — dacă pentru el ar fi fost tot atît de important ca pentru mine — l-ar fi ales pe el pentru această experiență. Erau și fețe noi, oameni pe care nu-i cunoșteam.

În cele din urmă, mi-am făcut curaj și-am intrat.

„E Charlie!” a spus Mike, răsucindu-și scaunul cu roțile.

I-am făcut semn cu mîna.

Bernice, blonda cea drăgălașă, cu ochii goi, și-a ridicat privirea și mi-a zîmbit searbăd. „Da' unde-ai fost, Charlie? Ce costum drăguț ai!”

Ceilalți care-și aminteau de mine îmi făceau semne și eu le răspundeam. Deodată, uitîndu-mă la Alice, am văzut că era supărată.

„Este aproape opt”, a anunțat. „E timpul să strîngem lucrurile.”

Toți aveau cîte o treabă anume, să strîngă creta, gumele de șters, lucrările, cărțile, creioanele, hîrtia de scris, culorile și materialul pentru demonstrații. Fiecare știa ce are de făcut și se mîndrea că face bine ce trebuie. S-au apucat toți de treabă, în afară de Bernice, care mă privea insistent.

„De ce n-a mai venit Charlie la școală?” a întrebat Bernice. „Ce-i cu tine, Charlie? Te întorci?”

Ceilalți și-au ridicat privirile. M-am uitat la Alice, așteptînd să răspundă în locul meu, dar s-a lăsat o tăcere lungă. Ce puteam să le spun ca să nu le fac vreun rău?

„Sînt doar în vizită”, am zis.

Una dintre fete a început să se hlizească — Franci-ne, cea pentru care se necăjea totdeauna Alice. Născuse trei copii pînă la vîrsta de optsprezece ani, înainte ca părinții să aranjeze să i se facă o histerectomie. Nu era drăguță — nici pe departe ca Bernice —, dar fusese o țintă ușoară pentru zeci de bărbați care-i cumpăraseră cîte un fleac sau îi plătiseră intrarea la cinema. Locuia într-o pensiune autorizată de Azilul de stat Warren pentru a primi ucenici care lucrau afară, și avea voie să iasă seara ca să meargă la Centru. De două ori nu

apăruse acolo — agățată de bărbați pe drumul spre școală —, și acum putea ieși doar cu însoțitor.

„Vorbește ca un grangur acum”, chicotea Fran-cine.

„Bine”, a spus Alice, intervenind tăios. „Sînteți liberi. Ne vedem mîine seară la șase.”

După ce au plecat toți, se putea vedea, după cum își trîntea lucrurile în dulap, că era furioasă.

„Îmi pare rău”, am zis. „Voiam să te aștept jos, dar apoi am devenit curios să văd cum arată vechea mea clasă. *Alina mater* a mea. Voiam doar să privesc prin fereastră. și fără să vreau am intrat. Ce te necăjește?”

„Nimic — n-am nimic.”

„Haide, zău! Furia ta este disproporționată față de ceea ce s-a întîmplat. Ai ceva pe suflet.”

A trîntit cartea pe care o ținea în mînă. „Bine. Vrei să știi? Te-ai schimbat. Ești alt om. și nu vorbesc despre I.Q.-ul tău. Este vorba de atitudinea ta față de oameni — nu mai ești același fel de ființă umană ...”

„Haide, haide! Nu ...”

„Nu mă întrerupe!” Furia care răzbătea din vocea ei m-a făcut să dau înapoi. „Chiar așa este. Era ceva în tine înainte. Nu-mi dau seama... o căldură, o deschidere, o bunătate care-i făcea pe toți să te placă și să fie mulțumiți că ești pe-aproape. Acum, cu toată inteligența și cunoașterea ta, sînt deosebiri care ...”

N-am putut să n-o întrerup. „La ce te așteptai? Credeai că voi rămîne un cățeluș docil, dînd din coadă și lingînd piciorul care mă lovește? Sigur că toate astea m-au schimbat și au schimbat și felul în care mă gîndesc la mine însumi. Nu mai sînt obligai să accept tot rahatul care mi s-a oferit toată viața.”

„Oamenii n-au fost răi cu tine.”

„Ce știi tu despre asta? Cei mai buni dintre ei au fost doar niște îngîmfați și ocrotitori — folosindu-se de mine ca să se simtă ei superiori și siguri de ei în propria lor mîrginire. Oricine se poate simți inteligent alături de un tîmpit.”

După ce-am spus asta mi-am dat seama că o va lua prost.

„Îmi închipui că mă pui și pe mine în categoria asta.”

„Nu fi absurdă. Știi al naibii de bine că eu ...”

„Desigur, cred că — într-un fel — ai dreptate. Față de tine sînt mai degrabă grea de

cap. în ultimul timp, de câte ori ne întâlnim, după ce mă despart de tine mă duc acasă cu sentimentul nenorocit că sînt înceată și opacă în toate privințele, îmi reamintesc spusele mele și-mi vin în minte tot felul de lucruri sclipitoare și spirituale pe care ar fi trebuit să le spun, și simt că as vrea să-mi dau palme pentru că nu le-am pomenit cînd eram împreună."

„Asta-i o experiență obișnuită."

„Simt că as dori să te impresionez — ceea ce n-am simțit niciodată —, dar cînd sîntem împreună îmi pierd încrederea în mine însămi. Acum, ori de câte ori vreau să fac ceva, îmi pun tot felul de întrebări."

Am încercat s-o fac să părăsească subiectul, dar 56 întorcea mereu la el. „Uite ce este", am zis în cele din urmă, „n-am venit aici ca să mă cert cu tine. Mă lași să te conduc acasă? Am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă."

„Și eu am nevoie. Dar în ultimul timp nu reușesc să stau de vorbă cu tine. Nu pot decît să te ascult și să dau din cap pretinzînd că înțeleg totul despre variantele culturale, despre matematica neo-booleană și despre logica post-simbolică. Mă simt din ce în ce mai proastă și, după ce pleci, trebuie să mă uit în oglindă și să strig la mine: «Nu-i adevărat, nu te prostești pe zi ce trece! Nu-ti pierzi inteligența! Nu devii senilă și greoaie. Charlie este cel care explodează atît de repede încît tu apari ca și cum ai aluneca îndărăt.» îmi tot spun asta, Charlie, dar de câte ori ne întâlnim și îmi spui ceva și mă privești nerăbdător, știu că rîzi de mine.

Și atunci cînd îmi explici cum stau lucrurile și eu nu pot să mi le reamintesc, te gîndești că nu mă interesează și că nu-mi dau osteneala să le pricep. Dar tu nu știi cît mă chinuiesc cînd nu mai ești de față. Nu știi cu câte cărți m-am luptat, câte conferințe m-am dus să ascult la Beekman și totuși, de câte ori vorbesc despre ceva, te văd nerăbdător ca și cum aș vorbi doar copilării. Am vrut să devii inteligent. Am vrut să te ajut și să împart greutatea cu tine — dar acum m-ai exclus din viața ta."

în timp ce o ascultam, începeam să înțeleg monstrozitatea purtării mele. Fusesem atît de absorbit în mine și în ce mi se întîmpla, încît nu mă gîndi-sem nici o clipă la ce se întîmpla cu ea.

Plîngea pe tăcute în timp ce părăseam școala și nu știam deloc ce să spun. În timpul călătoriei cu autobuzul, m-am gîndit doar la cît de mult se răsturna-se situația. Era îngrozită de mine. Se ivise o crăpătură în gheață și breșa se mărea din ce în ce mai mult pe măsură ce șuvoiul minții mele mă purta cu repeziciune spre marea liberă.

Avea dreptate să refuze chinul de-a fi cu mine. Nu mai aveam nimic de împărțit. Chiar și simpla conversație era forțată. Și tot ce mai rămăsese între noi acum era tăcerea jenată și dorința nesatisfăcută într-o odaie întunecată.

„Ești foarte serios", a spus, învingîndu-și supărarea și ridicînd ochii spre mine.

E vorba despre noi."

„Asta n-ar trebui să te faci atât de serios. Nu vreau să te indispun. Treci printr-o încercare grea." Se străduia să zîmbească.

„Dar m-ai indispus. Atîta doar că nu știu ce să fac."

Pe drumul de la autobuz la apartamentul ei mi-a spus: „Nu merg cu tine la congres. L-am sunat azi dimineață pe profesorul Nemur și i-am spus și lui. Veți avea multă treabă acolo. Lume interesantă — emoția de a fi pentru un timp sub lumina reflectoarelor. Nu vreau să te stingheresc ..."

„Alice ..."

„... și indiferent de ce-ai putea spune despre asta acum, știu cum mă voi *simți* eu, așa încît mulțumesc, dar dacă nu te superi, rămîn cu ego-ul meu împărțit..."

„Dai prea mare importanță acestui lucru. Sînt sigur că dacă ..."

„Tu *știi?* Tu ești *sigur?*" S-a întors spre mine și m-a privit sever de pe treptele clădirii în care era apartamentul ei. „O, cît de insuportabil ai devenit. Cum știi *tu* ce simt eu? Îți permiți să intri în mintea altora. Nu poți tu să știi *cum* mă simt, *ce* simt sau *de ce* simt." A dat să intre, apoi m-a privit iar și mi-a spus, cu voce tremurîndă: „Voi fi aici cînd te întorci. Sînt doar tulburată, asta-i tot, și vreau să ne gîndim amîn-doi de la distanță la ce avem de făcut."

Pentru prima dată după multe săptămîni nu m-a poftit înăuntru. Priveam la ușa închisă și mă cuprindea furia. Voiam să fac o scenă, să bat tare în ușă, s-o sparg. Voiam ca furia mea să ardă clădirea.

Plecînd de-acolo, am simțit în timp ce umblam cum clocotul meu se domolește, apoi cum se răcește și se transformă într-un sentiment de ușurare. Mergeam atât de repede încît hoinăream aiurea pe străzi și prima senzație care mi-a atins obrazul a fost răcoarea brizei acelei nopți de vară. Eram dintr-o dată liber, îmi dau acum seama că sentimentele mele pentru Alice mergeau în sens opus față de creșterea cunoștințelor mele, trecînd de la adorație la dragoste, apoi la tandrețe, la recunoștință și în final la datorie. Sentimentul meu confuz față de ea mă ținuse în loc și mă agățasem de ea doar de teama ca, o dată scos din locul meu, să nu rămîn în voia valurilor.

Dar o dată cu libertatea a apărut o tristețe. Aș fi vrut s-o iubesc. As fi vrut să-mi depășesc temerile emoționale și sexuale, să mă căsătoresc, să am copii, să-mi fac un cămin.

Acum nu se mai poate. Sînt tot așa de departe de Alice cu I.Q.-ul meu de 185 ca și atunci cînd aveam un I.Q. de 70. și de astă dată știm amîndoi.

8 iunie — Ce mă împinge oare să ies din casă și să hoinăresc prin oraș? Rătăcesc singur pe străzi — și nu este o plimbare relaxantă într-o noapte de vară, ci o grabă încordată de a ajunge — unde oare? Umblu pe tot felul de străduțe, mă uit la intrările caselor, cercetez

ferestrele cu obloane pe jumătate închise, dorind să stau de vorbă cu cineva și totuși înfricoșat de o întâlnire cu cineva, în susul unei străzi, în josul alteia, prin labirintul fără sfârșit, zbătându-mă în cușca de neon a orașului. Caut ceva... dar ce oare?

În Central Park am întâlnit o femeie. Stătea pe o bancă lângă lac, înfăolțată într-o haină, cu toată căldura de afară. Mi-a zîmbit și mi-a făcut semn să mă așez lângă ea. Priveam orizontul strălucitor al zonei Central Park South, fagurii ai alveole luminate în întuneric, și îmi doream să le pot sorbi pe toate.

Da, i-am zis, eram din New York. Nu, nu fusesem niciodată la Newport News, Virginia. De acolo era ea și acolo se căsătorise cu acel marinar care acum se afla pe mare și pe care nu-l mai văzuse de doi ani și jumătate.

Tot răsucea și înnodea o batistă cu care își ștergea din cînd în cînd picăturile de sudoare de pe frunte. Chiar și în lumina slabă reflectată din lac puteam vedea că era puternic fardată, dar mi se părea atrăgătoare cu părul ei negru care-i cădea pe umeri — doar că fața îi era cam umflată, ca și cum de-abia s-ar fi sculat din somn. Dorea să vorbească despre ea și eu doream s-o ascult.

Tatăl ei îi oferise un cămin bun, educație și tot ceea ce un bogat constructor de nave putea da singurei lui fete — dar nu și iertare. N-o putuse ierta niciodată că fugise cu marinarul.

Mi-a luat mîna în timp ce vorbea, și și-a rezemat capul pe umărul meu. „În noaptea căsătoriei mele cu Gary”, șoptea, „eram o virgină îngrozită. El parcă înnebunise. La început m-a palmuit și m-a bătut. Și apoi m-a posedat fără nici o pregătire. A fost ultima oară cînd m-am culcat cu el. Nu l-am mai lăsat niciodată să se atingă de mine.”

Simțea probabil după rremurul mîinii mele că eram emoționat. Era ceva prea violent și prea intim pentru mine. Atunci mi-a strîns mîna și mai tare, ca și cum trebuia să-și termine povestea înainte de a-mi da drumul. Era important pentru ea și stăteam cît mai liniștit, așa cum stă cineva privind la o pasăre care-i ciugulește din palmă.

„Nu că nu mi-ar plăcea bărbații”, mă asigură ea cu totală candoare. „Am fost cu alți bărbați. Nu cu el, dar cu destui alții. Cei mai mulți bărbați sînt drăguți și blînzi cu femeia. Fac dragoste cu încetul, încep cu mîngîieri și sărutări.” Se uita la mine cu subînțeles și-mi mîngîia palma cu palma ei deschisă.

Erau lucruri despre care auzisem, citisem, visasem și eu. Nu-i știam numele, și nu m-a întrebat de al meu. Tot ce dorea era s-o duc undeva unde să fim singuri. Mă întrebam ce-ar fi zis Alice despre asta.

Am mîngîiat-o neîndemânatic și am sărutat-o încă mai ezitant, ceea ce a făcut-o să ridice ochii spre mine, șoptindu-mi: „Ce se întîmplă? La ce te gîndești?”

„La tine.”

„Ai un loc unde să mergem?”

Fiecare pas îmi sporea îngrijorarea, în ce moment o să-mi fugă pământul de sub picioare și-o să mă scufund în spaimă? Ceva mă făcea totuși să pășesc înainte, ca să pipăi terenul.

„Dacă n-ai un loc, Mansion Hotel din Fifty-third Street este destul de convenabil. Și nu-ți fac probleme cu bagajul dacă plătești înainte.”

„Am o cameră ...”

S-a uitat la mine cu un fel de respect. „Asta-i bine.”

Încă nimic. Și era chiar curios. Cit de departe puteam merge fără să mă copleșescă simptomele panicii? Când vom fi împreună în cameră? Când *se va* dezbrăca? Când îi voi vedea corpul? Când ne vom culca în pat?

Dintr-o dată mi s-a părut important să știu dacă pot fi și eu ca ceilalți bărbați, dacă pot cere unei femei să-și împartă viața cu mine. Nu era de-ajuns să am inteligență și cunoștințe. Voiam și asta. Senzația de relaxare și de eliberare creștea o dată cu senzația că *era* posibil. Excitația care m-a cuprins când am sărutat-o iarăși se propaga și eram convins că aș fi putut fi normal cu ea. Era altceva decât cu Alice. Era genul de femeie care se pricepea.

Apoi, cu vocea schimbată, nesigură: „Înainte de a merge... trebuie să știi...” S-a ridicat și a făcut un pas spre mine în lumina felinarului, deschizându-și haina, și am putut să-i văd forma corpului altfel decât mi-o închipuiam când stăteam alături în întuneric. „Doar în luna a cincea”, a zis. „Asta n-are importanță. Nu te deranjează, așa-i?”

Stînd acolo în picioare, cu haina descheiată, imaginea ei se suprapunea ca un clișeu dublu expus peste imaginea femeii de vîrstă mijlocie care tocmai ieșise din baie și-și ținea halatul deschis ca să vadă Charlie.

Am așteptat așa cum așteaptă cel care blestemă să-l lovească trăsnetul. Mi-am întors privirile în altă parte. Era ultimul lucru la care mă așteptasem, deși haina strîns înfășurată în jurul ei într-o noapte atît de fierbinte trebuia să mă prevină că ceva nu este în regulă.

„Nu este al soțului meu”, m-a liniștit ea. „Nu te-am mințit mai înainte. Nu m-am culcat cu el de ani de zile. A fost un negustor pe care l-am întîmit acum vreo opt luni. Am trăit cu el. Mă despart de el — dar vreau să păstrez copilul. Trebuie numai să avem grijă — nu brutalități sau lucruri de-astea. Încolo, n-ai de ce să-ți faci griji.”

I-a pierit vocea cînd a văzut că m-am înfuriat. „E o porcărie”, i-am strigat. „Ar trebui să-ți fie rușine.”

S-a tras deoparte, învelindu-se repede cu jacheta ca și cum ar fi vrut să ocrotească ceea ce era înăuntru.

În timp ce făcea gestul acesta de ocrotire, am văzut a doua imagine dublu expusă: mama mea, însărcinată cu soră-mea, în acel timp când mă îmbrățișa mai puțin ca de obicei, când mă încălzea mai puțin cu vocea și cu atingerea ei, când mă apăra mai puțin față de oricine ar fi îndrăznit să spună că sînt anormal.

Cred că am apucat-o de umăr — nu sînt prea sigur, dar apoi a început să țipe și m-am întors brusc la realitate cu senzația de pericol. Voiam să-i spun că nu aveam nimic cu ea — că nu i-as face niciodată vreun rău, nici ei și nici altcuiva. „Te rog, nu țipa!”

Dar ea țipa și am auzit pașii care alergau pe aleea întunecoasă. Era ceva de neînțeles. Fugeam prin întuneric, căutînd o ieșire din parc, luînd aleile în zigzag, cînd una, cînd alta. Nu cunoșteam parcul și deodată am lovit ceva care m-a aruncat înapoi. Un gard de sîrmă — o fundătură. Atunci am văzut balansoarele și toboganele și am realizat că era un loc de joacă pentru copii, închis în timpul nopții. Am luat-o pe lîngă gard, mai mult în fugă, împiedicîndu-mă în rădăcinile răsucite. Cînd am ajuns la lacul care mărginea terenul de joacă, am luat-o înapoi, am găsit altă alee, am trecut peste un podeț căruia i-am dat ocol înainte de a trece și pe dedesubtul lui. Nici o ieșire.

„Ce este? Ce s-a întîmplat, doamnă?”

„Un nebun?”

„Vi s-a întîmplat ceva?” „În ce parte a luat-o?”

Umblasem în cerc și mă întorsesem de unde plecasem. M-am strecurat în dosul unui pietroi și al unor tufișuri și m-am culcat pe burtă.

„Să vină poliția. Niciodată nu găsești un polițist cînd ai nevoie de el.”

„Un degenerat a încercat s-o violeze.”

„Uite, cineva îl fugărește. Acolo!”

„Hai! Prinde-l pe nenorocit înainte de a fugi din parc!”

„Atenție! Are cuțit și pistol...”

Era evident că strigătele speriaseră niște bosche-tari, pentru că acum auzeam din spatele meu pe cineva care zbiera „Uite-l acolo!” și privind pe lîngă colțul pietroiului am văzut un fugar care se pierdea din aleea luminată în întuneric. Cîteva secunde mai tîrziu, a mai trecut și altul prin fața pietroiului și a dispărut în umbră. Mă și vedeam prins de către gloata aceea înverșunată, bătut și sfîșiat de ei. O meritam. Aproape că o doream.

M-am ridicat, mi-am scuturat hainele de frunze și de praf și am plecat încet pe alee în direcția din care venisem. Mă așteptam în orice secundă să fiu înhățat pe la spate și rîrntit la pămînt, în întuneric, dar peste puțin timp am văzut luminile strălucitoare Fifty-ninth Street și de pe Fifth Avenue, și am ieșit din parc.

Gîndindu-mă la toate astea acum, cînd mă aflu în siguranță la mine acasă, mă cutremur constafînd cît sînt de vulnerabil. Mă sperie faptul că mi-am amintit cum arăta mama mea cînd era însărcinată cu sora mea. Dar și mai mult mă sperie sentimentul că aș fi vrut să mă prindă și să mă bată. De ce voiam să fiu pedepsit? Umbre din trecut se agață de picioarele mele și mă trag la pămînt. Deschid gura să urlu, dar n-am voce. Îmi tremură mîinile. Mi-e frig și îmi sună în urechi un zumzăit îndepărtat.

RAPORT DE PROGRES 13

10 iunie — Sîntem într-un Strato et care se pregătește să decoleze spre Chicago, îi datorez acest raport de progres lui Burt, care a avut buna idee că aș putea dicta raportul pe o bandă de tranzistor de unde urmează să fie preluat de un stenograf din Chicago care să-l dactilografieze. Ideea îi place lui Nemur. Sînt sigur că vrea să folosesc aparatul pînă în ultima clipă. Crede că prezentarea ultimei înregistrări la sfîrșitul sesiunii ar putea fi de folos pentru raportul lor.

Iată-mă deci aici, de unul singur, în compartimentul nostru privat al unui avion care zboară spre Chicago, încercînd să gîndesc cu voce tare și să mă obișnuiesc cu sunetul propriei mele voci. Cred că dactilograful va putea să se descotorosească de toate flă-urile și ee-urile, astfel încît pe hîrtie totul să apară firesc. (Nu pot să scap de paralizia care mă apucă cînd mă gîndesc că vorbele pe care le rostesc acum vor fi ascultate de sute de oameni.)

În mintea mea este un gol. În momentul ăsta senzațiile mele sînt mai importante decît orice altceva.

Mă terorizează ideea de a mă ridica în aer.

Pe cît îmi aduc aminte, înainte de operație n-am înțeles niciodată ce erau avioanele. N-am făcut niciodată legătura între prim-planurile de avioane din filme sau de la TV și obiectele acelea care treceau zumzăind pe deasupra capului meu. Acum, cînd ne pregătim de decolare, singurul lucru la care mă pot gîndi este la ce s-ar întîmpla dacă ne prăbușim. O senzație de răceală, și gîndul că nu vreau să mor. Ceea ce îmi amintește de discuțiile acelea despre Dumnezeu.

În ultimele săptămîni m-am gîndit deseori la moarte, dar nu și la Dumnezeu. Mama mă ducea cî-teodată la biserică — însă nu pot să-mi amintesc că aș fi făcut vreodată o legătură între asta și Dumnezeu. Aducea deseori vorba despre El și eram obligat să mă rog Lui seara la culcare, dar niciodată nu mi s-a părut că este ceva important, îmi amintesc de El ca de un unchi îndepărtat cu o barbă lungă așezat pe un tron (ca Moș Crăciun din magazinul universal pe scaunul lui cel mare, care te ridică pe genunchii lui și te întrebă dacă ai fost cuminte și ce-ai vrea să-ți dea). Mama se teme de El, dar îi și cerea ajutorul. Tatăl meu nu-L pomenea niciodată, ca și cum ar fi fost una din rudele soției sale cu care n-ar fi vrut să aibă de-a face.

„Sîntem gata de decolare, domnule. Pot să vă ajut să vă puneți centura?”

„Chiar trebuie? Nu-mi place să fiu strâns în chingi.”

„Doar pînă luăm înălțime.”

„M-as lipsi, dacă nu este necesar. Am un fel de frică de a fi legat în chingi. S-ar putea să mi se facă rău.”

„Ăsta-i regulamentul, domnule. Dați-mi voie să vă ajut.”

„Nu, rezolv eu singur.” „Nu... partea asta. Intră acolo.” „Stai puțin, nu... E-n regulă.”

E ridicol. Nu e nimic de care ar putea să-mi fie frică. Centura nu este prea strînsă — nu mă doare. De ce ar putea să mă îngrozească faptul că-mi pun centura asta blestemată? și asta, și vibrațiile avionului care decolează? O spaimă disproporționată cu împrejurarea... așa că trebuie să fie ceva... dar ce?... să zbor pînă la norii întunecați și prin ei... puneți-vă centurile... legat... smucindu-mă să scap... mirosul de piele și sudoare... vibrații și un sunet care-mi urlă în urechi.

Prin hublou — printre nori — îl văd pe Charlie. Mi-e greu să-i spun vîrsta, cam cinci ani. Înainte de Norma...

„Sînteți gata, amîndoi?” Tatăl iui apare în cadrul ușii, mătăhălos, mai ales în partea de sus, unde-i atîr-nă cărnurile feții și ale gîtului. Are o privire obosită. „Am întrebat dacă sînteți gata.”

„Doar o clipă”, răspunde Rose. „Să-mi pun pălăria. Vezi dacă n-a rămas descheiat la cămașă și înnoa-dă-i șireturile.”

„Haideți să terminăm o dată cu asta.”

„Unde?” întreabă Charlie. „Unde... Charlie... merge?”

Tatăl lui îl privește și se încruntă. Matt Cordon nu știe niciodată cum să răspundă întrebărilor lui Charlie.

Rose apare în ușa dormitorului ei, aranjîndu-și voaleta de la pălărie. Pare o femeie-pasăre și brațele ei — cu coatele îndreptate în afară — seamănă cu niște aripi. „Mergem la doctorul care o să te ajute să ajungi deștept.”

Voaleta îi dă aerul că privește la el ca printr-o sită de sîrmă. De cîte ori sînt îmbrăcați așa, lui i se face frică, fiindcă știe că se vor întîlni cu lume străină și că maică-sa va fi indispusă și mînioasă.

Ar vrea să fugă, dar n-are unde.

„De ce trebuie să-i spui asta?” a zis Matt.

„Pentru că-i adevărat. Doctorul Guarino îi poate fi de folos.”

Matt umblă încolo și înapoi ca un om care și-a pierdut orice speranță, dar mai face o dată un apel la rațiune. „De unde știi? Ce știi despre acest om? Dacă se putea face ceva, doctorii ne-ar fi spus de mult.”

„Nu spune asta”, țipă ea. „Să nu-mi spui că nu se poate face nimic.” îl apucă pe Charlie și-i apasă capul pe pieptul ei. „Va deveni normal, orice ar trebui să facem, oricât ne va costa.”

„Nu este ceva care poate fi cumpărat cu bani.”

„Eu îți vorbesc despre Charlie. Fiul tău... singurul tău copil.” Se bălăbănește dintr-o parte într-alta, în pragul isteriei. „Nu vreau să aud așa ceva. Ei nu se pricep, de-asta spun că nu se poate face nimic. Doctorul Guarino mi-a explicat totul. Nu vor să-i subvenționeze invenția, așa mi-a spus, pentru că ar dovedi că ei nu au dreptate. Așa cum a fost cu alți savanți, Pasteur și Jennings și alții ca ei. Mi-a spus totul despre doctorii tăi grozavi care se tem de progres.”

Combătându-l în acest fel pe Matt, ea se simte din nou relaxată și sigură de ea. Când îl eliberează pe Charlie, el se duce într-un colț al camerei unde ră-mîne lângă perete speriat și tremurînd.

„Vezi”, spune ea, „l-ai indispus iarăși.”

„Eu?”

„începi mereu cu lucrurile astea de față cu el.”

„O, Doamne! Hai, să terminăm dracului o dată cu treaba asta.”

Pe tot timpul drumului spre cabinetul doctorului Guarino, nici unul nu vorbește. Tăcere în autobuz și tăcere în timp ce merg pe jos cale de trei intersecții spre clădirea din centrul orașului unde se află cabinetul. După vreo cincisprezece minute, dr Guarino iese în sala de așteptare să-i întâmpine. Este gras și chelios și arată ca și cum ar sta să plesnească prin halatul său alb de laborator. Charlie este fascinat de sprîncenele albe, stufoase, și de mustața albă care tresar din cînd în cînd. Uneori, mustața tresare mai întîi, apoi se ridică amîndouă sprîncenele, alteori însă se ridică mai întîi sprîncenele, după care urmează tresărirea mustății.

Camera mare albă în care-i introduce Guarino mirosea a vopsit proaspăt și este aproape goală — două mese pe o parte și, de cealaltă parte, o mașinărie mare cu rînduri de cadrane și patru brațe lungi ca turbina dentistului. În apropiere se află o masă de consultație din piele, cu curele groase, împletite, pentru fixarea pacientului.

„Bine, bine, bine”, zice Guarino, ridicînd din sprîncene, „deci iată-l pe Charlie.” Apucă băiatul de umeri, strîns. „O să ne împrietenim.”

„Dr Guarino, puteți într-adevăr să faceți ceva pentru el?” zice Matt. „Ați mai avut în tratament asemenea cazuri? Nu prea avem bani.”

Sprîncenele coboară ca niște jaluzele, în timp ce dr Guarino se încruntă. „Dle Cordon, am spus eu vreodată ce as putea face? Nu trebuie să-l examinez mai întâi? Poate că s-ar putea face ceva, poate că nu. Pentru început, trebuie să-l supunem unor teste fizice și mintale ca să determinăm cauzele patologiei. Vom avea destul timp mai târziu ca să vorbim despre pronostic. Sînt foarte ocupat în ultima vreme. Am acceptat să văd acest caz doar pentru că lucrez acum la un studiu special privind acest tip de întîrziere neurologică. Sigur că, dacă aveți îndoieli, ar fi poate mai bine...”

Vocea i se pierde, întristată, și întoarce spatele, dar Rose Gordon îi dă un ghiont cu cotul lui Matt. „Soțul meu n-a vrut să spună așa ceva, dr Guanno. Vorbește prea mult.” II fixează pe Matt din nou ca să-l facă să-și ceară scuze.

Matt oftează. „Dacă există vreo cale ca să-l ajutați pe Charlie, vom face orice veți dori. Treburile nu prea merg bine în ultimul timp. Eu vind articole pentru frizerii, dar as fi bucuros să dau orice ...”

„Aș vrea să insist asupra unui singur lucru”, zice Guarino, făcîndu-și gura pungă ca pentru a lua o ho-tărîre. „O dată început, tratamentul trebuie să fie dus pînă la capăt, în cazuri de acest fel rezultatele apar brusc după cîteva luni în care n-a existat nici un semn de ameliorare. Nu că v-aș promite ceva, vă rog să rețineți. Nimic nu este garantat. Dar trebuie să dați timp tratamentului să-și facă efectul, altfel mai bine nu-l începeți deloc.”

Se încruntă la ei ca să le intre în cap avertismentul și sprîncenele sînt ca două perdele albe de sub care se holbează ochii lui albaștri. „Acum, vă rog să ieșiți și să mă lăsați să examinez băiatul.”

Matt ezită să-l lase pe Charlie singur cu el, dar Guarino dă din cap. „Așa este mai bine”, zice el, în-soțindu-i pînă la ușă spre sala de așteptare. „Rezultatele sînt întotdeauna mai semnificative dacă pacientul și cu mine sîntem singuri în timp ce au loc testele de psihosubstanțiere. Distragerile externe au un efect dăunător asupra scorurilor ramificate.”

Rose zîmbeste triumfător la bărbatu-su și Matt iese după ea, umilit.

Rămas singur cu Charlie, dr Guarino îl mîngîie pe cap. Are un zîmbet binevoitor pe față.

„Bine, băiatule. Sus pe masă.”

Cînd Charlie nu răspunde, îl ridică ușurel pe masa din piele și-l leagă de mîini și de picioare cu chingi făcute dintr-o pînză grosolană. Masa miroase a sudoare adînc impregnată și a piele.

„Mamaaaa!”

„E afară. Nu te necăji, Charlie. N-o să te doară nici un pic.”

„Vreau la mama!” Charlie este derutat că-i legat în felul ăsta. Nu pricepe deloc ce se

întîmplă cu el, dar au mai fost și alți doctori care nu se purtau atît de blînd după ce ieșeau părinții din cameră.

Guarino încearcă să-l liniștească. „Ușurel, copile. Nu ai de *ce* să te temi. Vezi mașina asta mare de-aici? Știi ce am să fac cu ea?”

Charlie se face mititel și apoi își aduce aminte de vorbele maică-sii. „O să mă facă deștept.”

„Așa-i. Bine că măcar știi pentru ce ești aici. Acum închide ochii și relaxează-te în timp ce eu manevrez butoanele astea. O să facă zgomot mare, ca un aeroplan, dar n-o să te doară nimic. Și o să vedem dacă putem să te facem ceva mai deștept decît ești acum.”

Guarino apasă scurt pe comutator și pornește mașina cea mare care bîzîie și scoate fulgere roșii și albastre. Charlie este îngrozit. Se face mic și tremură, luptînd cu chingile care-l lipesc de masă.

începe să urle, dar Guarino îi bagă iute în gură un somoiog de cîrpă. „Hai, hai, Charlie. Nu face asta. Fii băiat cuminte, și-am spus că n-o să te doară nimic.”

încearcă din nou să urle, dar tot ce scoate este un gîjîit înăbușit și-i vine să verse. Simte umezeala și pantalonii care i se lipesc de picioare și mirosul ca-re-i spune că maică-sa o să-l pedepsescă bătîndu-l și punîndu-l la colț pentru că s-a scăpat pe el. Nu se poate controla. De cîte ori se simte încolțit și apare panica, nu se mai poate stăpîni și se murdărește. Su-focarea... greața... și totul se întunecă...

N-are cum să știe cît timp a trecut, dar cînd Char-lie deschide ochii cîrpa i-a fost scoasă din gură și chingile au fost îndepărtate. Dr Guarino se preface că nu simte mirosul. „Așa-i că nu te-a durut nimic?”

„N-nu...”

„Si-atunci, de ce tremuri așa? N-am făcut altceva decît să folosesc mașina aia ca să te fac mai deștept. Cum te simți acum cînd ești mai deștept decît erai mai înainte?”

Uitînd de spaimă, Charlie privește mașina cu ochii larg deschiși. „M-a făcut deștept?”

„Sigur că da. Au, dă-te mai încolo. Cum te simți?”

„Sîntud. Am făcut.”

„Da, bine — dar n-ai să mai faci asta data viitoare, nu-i așa? N-ai să te mai sperii, dacă știi că nu te doare nimic. Acum vreau să-i spui mămică-tăie că deștept simți că ești și o să te aducă aici de două ori pe săptămîină pentru encefalo-recondiționare cu unde scurte și o să fii mai deștept, și mai deștept, și mai deștept.”

Charlie zîmbeste. „Pot să umblu de-a îndărătelea.”

„Poți oare? Hai să vedem”, zice Guarino închizîndu-și mapa în semn de mirare. „Hai să vedem.”

încet, cu mare efort, Charlie face câțiva pași înapoi, împiedicîndu-se de masa de consultație. Guarino zîmbește și dă din cap. „Asta, pot să zic, e chiar mare lucru. A, dar așteaptă să vezi. Înainte să terminăm treaba asta cu tine ai să fii cel mai deștept băiat din tot cartierul.”

Charlie roșește de plăcere pentru că i se dă atenție și este lăudat. Se întîmplă rar ca oamenii să-i zîm-bească și să-i spună că a făcut bine ceva. Începe să se șteargă chiar și spaima de mașină și de a fi legat de masă.

„Din tot cartierul?” Gîndul se umflă atît de mult în el încît nu mai poate trage destul aer în plămîni oricît ar încerca. „Chiar mai deștept decît Hymie?”

Guarino zîmbește iarăși și dă din cap. „Mai deștept decît Hymie.”

Charlie se uită la mașină cu un altfel de uimire și cu respect. Mașina îl va face mai deștept decît Hymie, care stă la două case mai încolo și care știe să citească și să scrie, și este la cercetași. „Mașina asta este *ața*?”

„încă nu. Deocamdată este a băncii, dar curînd va fi a mea, și atunci voi putea să-i fac deștepti pe multi băieți ca tine.” îl mîngîie pe cap pe Charlie și spune: „Ești cu mult mai drăguț decît unii dintre copiii normali pe care-i aduc aici mamele lor spetind că eu pot să le îndes mintea în cap dacă le ridic I.Q.-urile.”

„Li se îndeasă mintea?” își duce mîna la cap să vadă dacă mașina a făcut ceva acolo. „Sînt grele la ridicat ai-chiurile alea?”

Guarino rîde prietenos în timp ce-l strînge de umăr pe Charlie. „Nu, Charlie, n-ai de ce să te temi. Doar măgărușii nesuferiți se aleg cu capetele îndesate. Tu vei rămîne cum ești — un băiețel drăguț. Apoi, gîndindu-se mai bine, adaugă: „Bineînțeles, ceva mai deștept decît ești acum.”

Descuie ușa și-l conduce pe Charlie la părinți. „Ia-tă-l, oameni buni. I-a priit experiența. Un băiat bun. Cred că ne vom împrieteni, nu-i așa, Charlie?”

Charlie dă din cap. Ar dori să-i placă doctorului Guarino, dar se înspăimîntă cînd vede expresia de pe fața mamei lui. „Charlie! Ce-ai făcut?”

„A fost doar un accident, dna Gordon. Era prima oară și a fost speriat. Dar nu-l muștrați și nu-l pedepsiți. N-as dori să facă o legătură între pedeapsă și venirea lui aici.”

Dar Rose Gordon este cît se poate de jenată. „Este dezgustător. Nici nu știu ce să mai fac, dr Guarino. Chiar și acasă uită că trebuie... și uneori avem lume străină în casă. Mi-e atît de rușine cînd face asta.”

Văzînd înfățișarea dezgustată a mamei sale îl apucă tremuraturul. A uitat pentru scurt timp cît este de rău și cît îi face să sufere pe părinții săi. Nu știe de ce, dar se sperie cînd ea îi spune că o face să sufere, și atunci cînd ea plînge și urlă la el se întoarce cu fața la perete și geme încet doar pentru el.

„Ei, lăsați-I liniștit, dna Cordon, și nu vă faceți griji. Aduceți-mi-l marți și joi în fiecare săptămînă la ora asta.”

„Dar e sigur că-i va face bine?” întrebă Matt. „Zece dolari sînt totuși o sumă ...”

„Matt”, îl prinde de mîneacă. „Crezi că e cazul să spui așa ceva în momentul ăsta? E carne din carnea ta, sînge din sîngele tău, și poate că dr Guarino îl va face să fie ca alți copii, cu ajutorul Domnului, și tu vorbești despre bani!”

Matt Cordon încearcă să se apere dar, gîndin-du-sc mai bine, scoate portofelul.

„Vă rog...” suspină Guarino, ca și cum s-ar jena la vederea banilor. „Asistentul meu, la biroul din față, va avea grijă de toate aranjamentele financiare. Vă mulțumesc.” Se înclină puțin către Rose, îi dă mîna lui Mart și-l bate ușurel pe spate pe Charlie. „Drăguț băiat. Foarte drăguț.” Apoi, zîmbindu-le din nou, dispare pe ușă în cabinet,

O țin tot într-o ceartă în drum spre casă, Matt plîngîndu-se că vînzările articolelor pentru frizerii au scăzut mult și că economiile lor se topesc, Rose țipînd că nimic nu este mai important decît să-l readucă pe Charlie la normal.

Speriat de cearta lor, Charlie se smiorcăie. Sunetul vocilor înfuriate este penibil pentru el. De îndată ce pătrund în casă, Charlie se retrage în colțul bucătăriei, după ușă, și stă acolo cu fruntea lipită de faianța de pe perete, tremurînd și gemînd.

Nu-i dau nici o atenție. Au uitat că trebuie să fie spălat și schimbat.

„Nu sînt isterică. Doar mi-e silă să tot aud cum te plîngi de cîte ori încerc să fac ceva pentru fiul tău. Nu-ți pasă de el. Pur și simplu nu-ți pasă!”

„Nu-i adevărat. Dar îmi dau seama că nu putem face nimic. Un copil ca el este o cruce pe care trebuie s-o duci și s-o iubești. Eu pe el pot să-l suport, dar nu pot suporta apucăturile tale prostești. Ai cheltuit aproape toate economiile noastre cu șarlatani și mincinoși — bani pe care i-aș fi putut folosi ca să pun pe roate o afacere personală cum trebuie. Da. Nu te uita așa la mine. Cu toți banii pe care i-ai aruncat la canal pentru ceva ce nu se poate face as fi ajuns să am frizeria mea, în loc să-mi mănînc sufletul vînzînd fleacuri cîte zece ore pe zi. Prăvălia mea, cu oameni care să lucreze *pentru mine*.”

„Nu mai zbiera. Uită-te la el, e speriat.”

„Du-te dracului. Acum știu cine-i prostul casei. Eu! Pentru că m-am încurcat cu tine.” Iese ca o furtună, trîntind ușa după el.

„Regret că vă întrerup, domnule, dar ne pregătim să aterizăm în câteva minute. Trebuie să vă puneti iarăși centura de siguranță... A, dar o aveți pusă. Ați avut-o tot timpul călătoriei de la New York. Aproape două ore...”

„Am uitat de ea. Am s-o las așa cum e pînă aterizăm. Se pare că nu mă mai deranjează.”

Acum înțeleg de unde am căpătat neobișnuita mea motivație pentru a deveni *deștept*, care i-a uimit pe toți la început. Era ceva cu care Rose Cordon trăise zi și noapte. Spaima ei, vinovăția ei, rușinea ei că Charlie era un moron. Visul ei că s-ar fi putut face ceva. Mereu întrebarea cea presantă: a cui era vina, a ei sau a lui Matt? A încetat să încerce să mă transforme numai după ce Norma i-a dovedit că era în stare să aibă copii normali și că eu fusesem doar o întâmplare ciudată. Dar cred că eu n-ain încetat vreodată să vreau să fiu băiatul cel deștept pe care și-l dorea, pentru că în felul asta m-ar fi iubit.

Ceva ciudat în legătură cu Guarino. Ar trebui să fiu supărat pe el pentru ce mi-a făcut și pentru că îi păcălea pe Rose și pe Matt, dar, nu știu de ce, nu pot. După acea primă zi se purta mereu amabil cu mine. Bătaia pe umăr, zîmbetul, cuvîntul de încurajare erau lucruri cu care mă întâlneam atît de rar.

Mă trata — chiar și atunci — ca pe o ființă omenească.

Pot să par nerecunoscător, dar unul din lucrurile care mă supără aici este că lumea se poartă cu mine ca și cum as fi un cobai. Remarcele permanente ale lui Nemur cum că *ei au făcut din mine ceea ce sînt*, sau că vor fi cîndva și alții ca mine care *vor deveni ființe umane adevărate*.

Cum aș putea să-l fac să priceapă că nu este el cel care m-a creat?

Face aceeași greșeală cu ceilalți cînd se uită la o persoană slabă de minte și rîd pentru că nu înțeleg că sînt în joc sentimente omenești. Nu poate realiza că eram o persoană înainte de a ajunge aici.

Încerc să-mi controlez resentimentul, să devin mai răbdător, să aștept ca lucrurile să se desfășoare. Bănuiesc că devin adult. Pe zi ce trece aflu tot mai multe despre mine, iar amintirile care veneau la început doar ca niște unde mărunte se abat acum asupra mea ca niște talazuri uriașe...

11 iunie — Treburile au început să se încurce din momentul în care am ajuns la Chalmers Hotel din Chicago și am descoperit că din greșeală camerele noastre nu aveau să se elibereze decît în seara următoare și că pînă atunci trebuia să locuim undeva în apropiere, la Independence Hotel. Nemur era furios. A luat-o ca pe un afront personal și s-a certat cu tot personalul, luîndu-i pe rînd, de la băiatul de serviciu pînă la directorul hotelului. Am așteptat în hol în timp ce fiecare funcționar al hotelului îl căuta pe superiorul său ca să vadă ce se putea face.

în mijlocul zăpăcelii generale — cu bagajele care circulau și se îngrămădeau în hol, cu băieții de serviciu care se îmbulzeau de colo colo cu cărucioarele lor încărcate, cu membrii care nu se mai întâlneau unii cu alții de un an și se recunoșteau și se salutau —, stăleam și noi acolo simțindu-ne tot mai pierduți, în timp ce Nemur încerca să pună mîna pe responsabilii însărcinați cu bunul mers al Congresului Asociației Internaționale de Psihologie.

În cele din urmă, cînd a devenit clar că nu se putea face nimic, a acceptat faptul că aveam să petrecem prima noastră noapte la Independence din Chicago.

De fapt, la Independence erau cazați cei mai mulți dintre psihologii mai tineri, și tot aici urmau să aibă loc marile petreceri din prima seară a Congresului. Aici, lumea aflase despre experiență, și cei mai mulți dintre ei știau cine eram eu. Oriunde ne întorceam, apărea cineva care-mi cerea părerea despre orice lucru, de la efectele noilor impozite pînă la ultimele descoperiri arheologice din Finlanda. Erau tot atîtea provocări la care — datorită acumulărilor mele de cunoștințe generale — puteam răspunde vorbind cu ușurință despre aproape orice subiect. Dar după un timp am observat că Nemur era nemulțumit de atenția care mi se dădea.

Cînd am fost întrebat de către o cliniciană tînă-ră și atrăgătoare de la Falmouth College dacă puteam explica unele din cauzele propriei mele întîr-zieri mintale, i-am spus că profesorul Nemur era omul potrivit pentru a-i răspunde.

Era ocazia pe care o așteptase ca să-și arate competența și, pentru prima oară de cînd ne cunoșteam, mi-a așezat mîna pe umăr. „Nu cunoaștem cauza exactă a fenilcetonuriei de care suferea Charlie în copilărie — o situație neobișnuită biochimică sau genetică, poale o radiație ionizantă sau o radiație naturală, sau chiar atacul unui virus asupra fătului — oricare ar fi fost cauza, rezultatul a fost o genă defectuoasă care produce, să spunem așa, o «enzimă stingheră» ce determină reacții biochimice defectuoase. Si, desigur, aminoacizii nou-produși intră în competiție cu enzimele normale provocînd vătămarea creierului.”

Fata s-a încruntat. Nu se așteptase la o prelegere, dar Nemur avea cuvîntul și continua pe aceeași temă. „Eu numesc asta *inhibiție competitivă a enzimelor*. Să vă dau un exemplu de felul cum lucrează. Gîndiți-vă la enzimă produsă de gena defectuoasă ca la o *cheie nepotrivită care pătrunde* în încuietoarea chimică a sistemului nervos central — *dar nu poate fi răsucită*. Deoarece se află acolo cheia potrivită — enzimă cea adevărată — nici nu poate intra în încuietoare. Este blocată. Rezultatul? Distrugerea ireversibilă a proteinelor din țesutul cerebral.”

„Dar dacă este ireversibilă”, a intervenit unul dintre ceilalți psihologi care se alăturase micului auditoriu, „cum este posibil ca dl Cordon aici prezent să nu mai fie întîrziat?”

„Aha!” a jubilat Nemur. „Am spus că distrugerea țesutului era ireversibilă, dar nu și procesul în sine. Multi cercetători au reușit să schimbe direcția procesului prin injecții de chimicale care se combină cu enzimele defectuoase, modificînd forma moleculară a cheii care se interpune. Acesta este de altfel și punctul central al tehnicii noastre. Dar pentru început noi îndepărtăm porțiunile vătămăte din creier și permitem implantarea țesutului cerebral care a fost re-vitalizat chimic astfel încît să producă proteine cerebrale într-o proporție supranormală

..."

„O clipă, profesore Nemur", am zis, întrerupându-l în punctul culminant al perorației sale. „Ce spuneți despre lucrările lui Rahajamati în acest domeniu?"

S-a uitat la mine cu indiferență. „Cine?"

„Rahajamati. Articolul lui atacă teoria lui Tanida asupra fuziunii enzimă ti ce — conceptul modificării structurii chimice a enzimei care blochează pasul pe parcursul metabolismului."

S-a încruntat. „Unde a apărut traducerea articolului?"

„N-a fost încă tradus. L-am citit chiar acum cîte-va zile în *Hindu Journal of Psuchopatiwlogy*."

S-a uitat la auditoriu și a ridicat din umeri. „Nu cred că avem motive de îngrijorare. Rezultatele noastre vorbesc de la sine."

„Dar Tanida însuși a propus inițial teoria blocării enzimei stinghere prin combinare, și acum demonstrează că ..."

„Ei, haide, Charlie. Faptul că un om avansează primul o teorie nu-i asigură și ultimul cuvînt asupra dezvoltării experimentale a teoriei. Cred că toată lumea aici de față este de acord că cercetarea făcută în Statele Unite și Anglia întrece cu mult ceea ce se face în India și Japonia. Avem deocamdată cele mai bune laboratoare și cel mai bun echipament din întreaga lume."

„Dar asta nu răspunde obiecției lui Rahajamati cu privire la ..."

„Nu este nici timpul, nici locul potrivit ca să discutăm asta Sînt sigur că toate lucrurile vor fi puse la punct în sesiunea de mîine " S-a întors să vorbească cu cineva despre un vechi prieten de facultate, tăindu-mi-o scurt și lăsîndu-mă acolo cu gura căscată

Am reușit să-l iau deoparte pe Strauss și am început să-i pun întrebări „Acum, ce mai ai de spus⁷ Mi-ai zis mai demult că sînt prea sensibil față de el Cu ce l-am indispus în așa hal⁷"

„Îl faci să se simtă inferior și nu o poate supoi ta "

„Vorbesc serios, pentru numele lui Dumnezeu Spune-mi adevărul "

„Charlie, trebuie să încetezi să crezi că toată lumea își bate joc de tine Nemur nu poate discuta articolele pentru că nu le-a citit Nu citește în limbile acelea "

„Nu citește hindi și japoneza⁷ Nu pot să cred "

„Charlie, nu toată lumea are darul tău de-a în vata limbi străine "

„Dar atunci cum poate respinge atacul lui Rahaja-mati asupra acestei metode și provocarea lui Tani-da cu privire la acest tip de control⁷ Smt conv ins că știe despre "

„Nu ", a zis Strauss, gînditai „Articolele acelea sînt probabil recente N-a fost timp suficient ca să fie traduse "

„Vrei să spui că nici dumneata nu le-ai citit⁷"

A ridicat din umeri „Sînt un lingvist și mai slab decît el Dar sînt convins că pînă vor fi predate rapoartele finale va fi pieptănată toată literatura pentru descoperirea datelor suplimentare "

Nu știam ce să mai spun Sa-l aud cum admite că nici unul, nici altul nu cunoșteau zone întinse din propriile specialități era ceva care mă îngrozea „Ce limbi cunoști⁷" l-am întrebat

„Franceza, germana, spaniola, italiana și ceva suedeză, cît să mă pot descurca "

„Dar rusa, chineza, portugheza⁷"

Mi-a amintit că, fund un practician psihiatru și neurochirurg, avea foarte puțin timp pentru limbile străine și că singurele limbi vechi în care putea citi erau latina și greaca Nici un cuvînt din limbile vechi orientale

Am observat ca dorea să încheie discuția, dar, cumva, nu puteam să-l las Trebuia să aflu exact cît de multe știa

si am aflat

fizică nimic dincolo de teoria cuantică a câmpu-nlor Geologie nimic despre geomorfologie sau stratigrafie și nici chiar despre petrologie Nimic despre teoria micro- și macroeconomică în matematică, pu-tm dincolo de ni\ elul elementar al calculului variațiilor și absolut nimic despre algebra lui Banach sau mulțimile lui Riemann Era prima licărire din revelațiile cai e mă așteptau din belșug în acest weekend

N-am putut ramîne la petrecere M-am strecurat afară să fac cîtiva pași și să mă gîndesc la ce aflasem Impostori — amîndoi Se prefăceau că sînt geniali Dar erau doar niște oameni obișnuiți care lucrau orbește, prelinzînd că ar fi capabili să aducă lumină în întuneric De ce oare minte toată lumea⁷ Nimeni din cei pe care-i cunosc nu este așa cum pare să fie Mă pregăteam să dau coltul cînd l-am văzut pe Burt venind după mine

„Ce se întimplă⁷" l-am întrebat cînd m-a ajuns „Mă urmărești⁷"

A ridicat din umeri și a rîs cam stingherit „Proba A, steaua reprezentației Nu pot să te las să în călcat de vreunul din cowboy-năștia motorizați din Chicago sau să fu jefuit și tăvălit pe State Street "

„Nu-mi place să fiu luat în custodie ”

îmi evita privirea în timp ce umbla alături de mine, cu mâinile vîrîte adînc în buzunare. „Ușurel, Char-lie. Bătrînul e nervos. Congresul ăsta înseamnă mult pentru el. E în joc reputația lui.”

„Nu știam că sînteți atît de apropiați.” îl luam peste picior, amintindu-mi cum se tot plîngea că profesorul este mărginit și pisălog.

„Nu-i sînt apropiat.” Mă privea sfidător. „Dar toată viața lui este în treaba asta. Nu e Freud, sau Jung, sau Pavlov, sau Watson, dar face un lucru important și-i respect devotamentul — poate încă și mai mult pentru că nu este decît un om obișnuit rare încercă să facă lucruri mari, în timp ce oamenii mari se ocupă cu toții de fabricarea bombelor.”

„Mi-ar plăcea să te aud spunîndu-i în față că este doar un om obișnuit.”

„Nu e important ce gîndește despre el însuși. Sigur că este egoist, și ce-i cu asta? Un om care se apucă de o treabă ca asta trebuie să fie într-un anume fel egoist. Am văzut destui oameni ca el ca să știu că îngîmfarea și emfaza lui sînt amestecate cu o doză bună de nesiguranță și de teamă.”

„Și de falsitate și de superficialitate”, am adăugat eu. „îi văd acum cum sînt ei de fapt, niște impostori. Pe Nemur l-am bănuit mai de mult. Mereu părea înfricoșat de ceva. Dar Strauss m-a surprins.” Burt a tăcut și a oftat adînc. Am intrat într-un bar să luăm o cafea și-mi dădeam seama că este exasperat, deși nu mă uitam la el. „Crezi că greșesc?”

„Cred că ai străbătut prea repede o cale foarte lungă”, mi-a spus. „Ai acum o minte superbă, inteligentă cît nu se poate calcula, ai absorbit mai multe cunoștințe decît alții într-o viață întregă. Dar ești asimetric. Știi multe, dar n-ai dobîndit înțelegere sau — mai bine zis — îngăduință! Îi numești impostori, dar a pretins vreodată vreunul dintre ei că este perfect sau supraom? Sînt oameni obișnuiți. Tu ești un geniu.”

S-a oprit brusc, dîndu-și seama că-mi ținea o predică.

„Dă-i drumul mai departe.”

„Ai întîlnit-o vreodată pe soția lui Nemur?”

„Nu.”

„Dacă vrei să înțelegi de ce este tot timpul tensionat, chiar și cînd lucrurile merg bine la laborator și la catedră, trebuie s-o cunoști pe Bertha Nemur. Știai că ea este cea care i-a făcut rost de postul de profesor? Știai că s-a folosit de influența tatălui ei ca să-i obțină subvenția de la Fundația Welberg? Ei bine, acum tot ea l-a forțat să facă această prezentare prematură la congres. Pînă nu te-a călărit o femeie ca asta să nu crezi că poți înțelege un om care trebuie s-o suporte.”

N-am mai spus nimic. Văzînd că ar vrea să se întoarcă la hotel, am pornit și am tăcut tot drumul pînă acolo.

Sînt oare un geniu? Nu cred. In orice caz, nu încă. Cum ar zice Burt, ironizînd eufemismele jargonului educațional, sînt *exceptional* — un termen democratic folosit pentru a evita etichetele blestemate *dotat* și *deficient* (care au înlocuit pe *ager* și pe *întîrziat*) și care va fi schimbat de îndată ce va căpăta un înțeles pentru cineva. Ideea pare să fie: folosiți o expresie doar atîta timp cît ea nu este cunoscută de lume. *Exceptional* se referă la ambele capete ale spectrului, așa încît eu am fost toată viața excepțional.

Lucru curios cu învățatul: cu cît merg mai departe, cu atît văd ceea ce nici măcar nu știam că există. Cu puțin timp în urmă, credeam prostește că aș putea să învăț totul — toată știința din lume. Acum sper doar să fiu în stare să știu de existența ei și să înțeleg un grăunte din *ea*.

Dar am oare timp?

Burt este nemulțumit de mine. Găsește că sînt nerăbdător și ceilalți sînt probabil de aceeași părere. Dar ei mă rețin și caută să mă facă să stau la locul meu. Care este locul meu? Cine și ce sînt eu astăzi? Sînt eu o sumă a întregii mele vieți sau doar a ultimelor luni? O, cît de iritați devin cînd încerc să discul despre asta cu ei. Nu le place să recunoască faptul că nici ei nu știu. E paradoxal că un om obișnuit ca Nemur își închipuie că misiunea lui este să facă genii din alți oameni. I-ar plăcea să fie cunoscut ca descoperitorul noilor legi ale educației — un Einslein al psihologiei. Și are teama dascălului de a fi întrecut de către student, groaza maestrului de a-și vedea munca discreditată de către discipol. (Nu că eu aș fi cu adevărat studentul sau discipolul lui Nemur, cum este Burt.)

Presupun că teama lui Nemur de a fi descoperit că umblă doar pe picioaroange printre uriași este de înțeles, în momentul ăsta un eșec l-ar distruge. Este prea vîrstnic ca să ia totul de la început.

Deși am fost zguduit descoperind adevărul despre oameni pe care-i respectam și-i priveam cu venerație, cred că Burt are dreptate. Trebuie să fiu înțelegător. Ideile lor și munca lor eminentă au făcut posibil experimentul. Trebuie să mă feresc de tendința firească de a mă uita la ei de sus, acum, cînd i-am întrecut.

Trebuie să realizez că, dacă mă sfătuiesc permanent să vorbesc și să scriu simplu astfel încît lumea care citește aceste rapoarte să poată înțelege, ei se referă și la ei înșiși. Dar *e* totuși înfricoșător să știu că soarta mea se află în mîinile unor oameni care nu sînt uriașii la care mă gîndeam, că nu știu toate răspunsurile.

13 iunie — Ditez acum într-o stare de mare încordare. Am ieșit din toată treaba. Sînt singur într-un avion cu care mă întorc la New York și n-am nici o idee despre ce voi face cînd ajung acolo.

Recunosc că la început eram plin de sfială la gîin-dul unui congres internațional de

savanți și cărturari, adunați la un loc pentru schimburi de idei. De fapt, îmi spuneam în sinea mea, aici se întâmplă totul. Aici totul trebuia să fie altfel decât discuțiile sterile din facultate, pentru că aceștia erau oameni din cele mai înalte straturi ale cercetării psihologiei și educației, savanții care scriau cărțile și țineau prelegerile, specialiștii pe care-i cita lumea. Chiar dacă Nemur și Strauss erau doar niște oameni obișnuiți care lucrau dincolo de posibilitățile lor, eram sigur că ceilalți erau altfel.

Când a sosit ora ședinței, Nemur ne-a condus prin holul gigantic cu mobilier baroc greoi și scări spiralate din marmură, făcându-ne loc printre pilcurile tot mai dese de oameni care-ți dădeau mâna, aprobau din cap și-ți zîmbeau. Ni s-au alăturat alți doi profesori de la Beekman care sosiseră la Chicago în cursul dimineții. Profesorii White și Clinger mergeau în dreapta și cu un pas sau doi înapoia lui Nemur și a lui Strauss, în timp ce Burt și cu mine formam ariergarda.

Ne-am croit drum printre spectatori în Marea Sală de Bal și Nemur a făcut semn cu mâna reporterilor și fotografilor care veniseră să se informeze în direct asupra rezultatelor senzaționale obținute cu un adult întârziat în puțin mai mult de trei luni.

Evident că Nemur lansase dinainte informațiile publicitare.

Unele dintre comunicările de psihologie prezentate în ședință erau impresionante. Un grup din Alaska demonstra cum stimularea diverselor părți ale creierului putea determina o dezvoltare semnificativă a capacității de învățare, iar un grup din Noua Zeelandă prezenta o hartă a porțiunilor din creier care controlează perceperea și memorarea stimulilor.

Dar erau și altfel de lucrări — studiul lui P. T. Zel-lerman asupra diferențelor de durate necesare unor șobolani albi pentru a învăța cum să circule printr-un labirint cu colțurile rotunjite față de unul cu colțurile unghiulare, sau comunicarea lui Worfel privitoare la influența nivelului de inteligență asupra timpului de reacție la maimuțele rhesus. Bani, timp și energie fuseseră risipite pentru analize amănunțite ale unor banalități. Burt avea dreptate să-i prcăuiască pe Nemur și Strauss pentru că-și dedicaseră munca unui țel important și nesigur mai degrabă decât unuia neînsemnat dar sigur.

Măcar dacă Nemur m-ar fi privit ca pe o ființă umană.

După ce președintele de ședință a anunțat prezentarea de la Universitatea Beekman, ne-am ocupat scaunele pe platforma din spatele mesei lungi, cu Algernon în cușca lui așezată între Burt și mine. Eram atracția principală a serii și când, după ce ne-am așezat, președintele a luat cuvîntul, aproape că mă așteptam să-l aud trîmbițînd: *Doaaamnclor și doom-nilor! Veniți să vedeți completarea la spectacol. Un număr nemaivăzut în lumea științei! Aveți chiar sub ochii voștri un șoarece și un moron transformați în genii.*

Recunosc că venisem acolo cu capsă pusă.

A spus doar atât: „Prezentarea următoare n-are nevoie de introducere. Am auzit cu toții despre uimitoarea lucrare făcută la Universitatea Beekman, sponsorizată de Fundația Welberg,

sub conducerea șefului departamentului de psihologie, profesorul Nemur, în colaborare cu dr Strauss, de la Centrul de Neuropsihiatrie Beekman. Nu mai este nevoie să spun că am așteptat cu toții cu mare interes această comunicare. Predau lucrările ședinței profesorului Nemur și doctorului Strauss."

Nemur a mulțumit îndatoritor din cap pentru introducerea elogioasă a președintelui și i-a făcut semn cu ochiul lui Strauss în această clipă de triumf.

Primul vorbitor de la Beekman era profesorul Clinger.

Începeam să mă enervez și-l vedeam pe Algernon cum aleargă prin cușca lui în cerc, nervos, tulburat de fum, de zgomote, de ambianța neobișnuită. Simțeam nevoia ciudată de a-i deschide cușca și de a-l lăsa să iasă din ea. Era un gând absurd — mai degrabă o poftă decât un gând — și încercam să-l ignor. Dar în timp ce ascultam comunicarea trasă la șablon a profesorului Clinger despre „Efectele deschiderii pe stînga a culoarelor de sosire în labirintul în formă de T comparate cu efectele deschiderii pe dreapta", m-am surprins jucîndu-mă cu mecanismul de închidere al cuștii lui Algernon.

Peste puțin timp (înainte ca Strauss și Nemur să dezvăluie realizarea lor încununată de succes) venea rîndul lui Burt să citească o comunicare privitoare la procedurile și rezultatele efectuării testelor de inteligență și învățare pe care le concepusese pentru Algernon. Comunicarea lui avea să fie urmată de o demonstrație în care Algernon era pus să alerge pentru rezolvarea unei probleme care-i aducea o porție de mîncare (ceva care mi-a dispăcut întotdeauna!).

Nu că aș fi avut ceva împotriva lui Burt. Fusese mereu cinstit cu mine — mai mult decât majoritatea celorlalți —, dar cînd vorbea despre șoarecele alb căruia i se dăduse inteligență era tot atît de pompos și de ipocrit ca și ceilalți. De parcă încerca și el să îmbrace mantaua profesorilor săi. M-a oprit atunci mai mult prietenia pentru Burt decât orice altceva. Eliberarea lui Algernon din cușcă ar fi aruncat întrunirea în haos și, oricum, era debutul lui Burt în cursa de șobolani a avansărilor în ierarhia academică.

Stăteam cu degetul pe zăvorul cuștii și sînt sigur că Algernon știa la ce mă gîndeam în timp ce urmărea mișcările mîinii mele cu ochii lui roz-bonbon. În clipa aceea, Burt a ridicat cușca pentru demonstrație. A explicat complexitatea mecanismului de închidere și deschidere al ușiței și problema care trebuia rezolvată de fiecare dată cînd trebuia deschisă ușița. (Bolțurile subțiri de plastic intrau în locașurile lor în diferite scheme care trebuiau controlate de șoarecele ce apăsa într-o anumită ordine o sene de mîner.) O dată cu creșterea inteligenței lui Algernon, creștea și viteza cu care rezolva problema — un lucru evident. Dar apoi Burt a dezvăluit un fapt pe care *nu-l* știusem.

Ajuns la apogeul inteligenței, randamentul lui Algernon devenise variabil. Uneori, conform raportului lui Burt, Algernon refuza să lucreze — chiar dacă părea înfometai —, iar alteori rezolva problema dar, în loc să ia hrana care-l răsplătea, se năpustea în neștire peste pereții cuștii lui.

Cînd cineva din auditoriu l-a întrebat pe Burt dacă voia să spună că această comportare dezordonată era legată în mod direct de creșterea inteligenței, Burt a dat un răspuns echivoc, „în ceea ce mă privește”, a zis, „nu am destule date pentru a susține această concluzie. Sînt și alte posibilități. S-ar putea ca, atît creșterea inteligenței, cît și comportarea dezordonată să fie create de operație, și nu subordonate una celeilalte. Pe de altă parte, comportarea dezordonată poate fi specifică doar pentru Algernon. Nu am observat-o la nici un alt șoarece, dar e drept că nici unul dintre ei nu a atins un nivel de inteligență atît de înalt și atît de durabil ca Algernon.”

Mi-am dat seama numaidecît că această informație nu-mi fusese comunicată. Bănuiam motivul și eram nemulțumit, dar asta nu era nimic pe lîngă furia care m-a cuprins cînd au dat filmele.

Nu știusese niciodată că primele mele acțiuni și teste în laborator fuseseră filmate. Și iată-mă acolo, la masă, alături de Burt, buimac și gură-cască, în timp ce căutam să urmăresc labirintul cu stiletul electric. De cîte ori primeam un soc, expresia mea se schimba, deschideam ochii mari, privind în gol, și apoi reapărea zîmbetul acela prostesc. De fiecare dată cînd se întîmpla asta, auditoriul rîdea în hohote. Cursele se repetau, una după alta, și de fiecare dată li se părea că a fost și mai caraghios decît data trecută.

Mi-am zis că nu erau doar niște nătăfleți în căutare de distracție, ci oameni de știință în căutare de informații. Nu se puteau abține de a nu vedea și partea nostimă din imagini — dar, cu toate astea, în timp ce Burt intra în joc și făcea comentarii amuzante pe marginea filmelor, m-a biruit senzația că se întîmpla o ticăloșie. Ar fi fost și mai caraghios să-l văd pe Algernon cum scapă din cușcă și să-i privesc pe toți acești oameni împraștiindu-se și tîrîndu-se pe jos în genunchi și în coate ca să pună mîna pe un geniu mititel, alb, care-o zbughește printre scaune.

Dar m-am stăpînit și impulsul mi-a trecut pînă cînd i-a venit rîndul lui Strauss să urce pe podium.

Strauss a vorbit pe larg despre teoria și tehnicile neurochirurgiei, descriind în amănunt cum studiile inițiale de cartografie a centrelor de control hormonal i-au permis să izoleze și să stimuleze aceste centre în același timp cu îndepărtarea porțiunii de cortex care produce inhibitorul hormonal. A explicat teoria blocajului enzimatic și a continuat cu descrierea aspectului meu fizic înainte și după operație. A oferit fotografii (nici nu știam că se făcuseră) care au circulat în public și pe care le-a comentat, și am putut să văd, urmărind asistența care aproba și zîmbea, că cei mai mulți erau de acord că „expresia facială obtuză, rătăcită” a fost transformată într-o „înfățișare vioaie, inteligentă”. A discutat de asemenea amănunțit aspectele relevante ale ședințelor noastre de terapie, în special schimbările mele de atitudine privitoare la asocierea liberă.

Venisem acolo ca participant la o prezentare științifică și mă așteptam să fiu obiect de expoziție, dar toată lumea vorbea despre mine ca și cum aș fi fost ceva nou-creat care era prezentat savanților. Nici unul din cei de acolo nu mă considera un individ — o ființă omenească. Alăturarea permanentă „Alger-non și Charlie” sau „Charlie și Algernon”

demonstra clar că ei ne priveau ca pe o pereche de animale de experiență care nici nu existau în afara laboratorului. Dar, dincolo de această supărare a mea, îmi tot umbla prin cap gândul că ceva nu este în regulă.

A venit, în fine, și rîndul lui Nemur să ia cuvîntul — să recapituleze totul ca șef al proiectului —, să apară în prim-plan ca autorul unui experiment strălucit. Era momentul pe care îl aștepta de atîta vreme.

Făcea impresie bună, acolo sus, pe platformă, și în timp ce vorbea îl aprobam și eu, fiind de acord cu lucruri pe care le știam adevărate. Testarea, experiența, operația și dezvoltarea mea ulterioară erau descrise pe larg și discursul său era însuflețit cu citate din rapoartele mele de progres. L-am auzit de cîte-va ori citind auditoriului notațiile mele intime sau prostești. Mulțumeam Domnului că avusesem grijă să păstrez pentru mine cele mai multe amănunte privitoare la Alice și la mine.

Apoi, într-un anume punct al expunerii sale, a zis-o: „Noi, cei care am realizat acest proiect la Universitatea Beekman, avem satisfacția de a ști că am preluat o greșeală a naturii pe care, prin tehnica noastră, am transformat-o într-o ființă umană superioară- Cînd a venit la noi, Charlie se afla în afara societății, singur într-un oraș mare, fără prieteni sau rude care să aibă grijă de el, fără echipamentul mental necesar unei vieți normale. Fără trecut, fără contacte cu prezentul, fără speranțe pentru viitor. S-ar putea spune că în realitate Charlie Cordon nici nu exista înainte de acest experiment...”

Nu știu de ce m-a jignit atît de tare faptul că mă considerau drept ceva plăsmuit de ei în întreprinderea lor privată, dar eram — sînt — sigur că ecouri ale acestei idei îmi răsunau în minte încă de la sosirea în Chicago. As fi vrut să mă ridic în picioare și să arăt fiecăruia dintre ei cît era de prost, să strig la el: „*Sînt o ființă omenească, o persoană — cu părinți și memorie și un trecut — și tot așa eram și înainte de a fi băgat pe scaunul cu roțile în sala aceea de operație!*”

În același timp, în dogoarea miniei mele se făurea intuiția copleșitoare a lucrului care mă neliniștise cînd a vorbit Strauss și din nou cînd Nemur și-a dezvoltat datele. Făcuseră o greșeală — cu siguranță! Evaluarea statistică a perioadei de așteptare necesară pentru a dovedi permanența schimbării se bazase pe experiențe anterioare în domeniul dezvoltării mintale și al procesului de învățare, folosind animale care în starea lor normală erau proaste sau inteligente. Era așadar evident că perioada de așteptare ar fi trebuit prelungită în acele cazuri în care inteligența animalului fusese mărită de două sau de trei ori.

Concluziile lui Nemur erau premature. Atît pentru mine, cît și pentru Algernon, era nevoie *de* mai mult timp pentru a se vedea dacă această schimbare se menținea. Profesorii greșiseră și nimeni nu sesizase greșeala, îmi venea să țîșnesc în picioare și să le spun, dar nu mă puteam mișca. Ca și Algernon, eram blocat de plasa cuștii pe care o construiseră în jurul meu.

Urmau să fie puse întrebări vorbitorilor și, înainte de pauza de masă, aveam să fiu chemat pentru a-mi juca rolul în fața acestei distinse adunări. Nu, nu... trebuia să scap de-

acolo.

„... într-un anume fel, el era rezultatul experimentărilor psihologice moderne. În locul unui înveliș lipsit de minte, o povară pentru societatea care trebuia să se teamă de comportarea lui iresponsabilă, avem un om demn și conștient, gata să-și ocupe locul ca membru activ al societății. As dori să ascultați cu toții câteva cuvinte rostite de Charlie Gordon...”

Să-l ia naiba! Nu știa despre ce vorbea. În clipa aceea, nevoia de a reacționa m-a copleșit. Priveam fascinat cum mâna mi se îndreaptă, fără voia mea, spre încuietoarea cuștii lui Algernon. Când am des-chis-o, m-a privit și a rămas pe loc. Apoi s-a întors, a țîșnit afară din cușcă și a luat-o la goană de-a curmezișul mesei.

La început, nu se prea observa pe fața de masă de damasc, o pată albă pe fond alb, pînă ce o femeie de la masă a scos un țipăt ascuțit și a sărit în picioare răsturnîndu-și scaunul. Dincolo de ea s-a răsturnat o carafă cu apă și apoi s-a auzit strigătul lui Burt. „A scăpat Algernon!” Algernon a sărit de pe masă pe platformă și apoi pe podea.

„Prindeți-l! Prindeți-l!” striga Nemur, în timp ce auditoriul, nehotărît, a devenit o încîlceală de brațe și de picioare. Unele dintre femei (cele care nu făceau experimente?) încercau să se suie pe scaunele pliante instabile, de unde le doborau alții, în tentativele lor de a-l încolți pe Algernon.

„Închideți ușile alea din spate!” a strigat Burt, ca-re-și dădea seama că Algernon era destul de deștept ca s-o ia în direcția aceea.

„Aleargă”, m-am auzit pe mine însumi strigînd. „Pe ușa laterală.”

„A scăpat prin ușa laterală”, a zis cineva, ca un ecou.

„Pnndeți-l! Prindeți-l!” cerșea Nemur.

Mulțimea s-a revărsat din Marea Sală de Bal în coridor, unde Algernon, fugind de colo-colo pe mocheta maronie a încăperii, le oferea prilejul unei distractive vînători. Sub mesele stil Ludovic XIV, împrejurul ghivecelor cu palmieri, în susul scării, dînd colțul, în josul scării, în holul principal, adunînd pe parcurs și alți urmăritori. Era cel mai amuzant lucru care se întîmplase de multă vreme, să-i vezi alergînd încolo și încioace în hol, vînînd un șoarece alb mai deștept decît mulți dintre ei.

„Dă-i înainte, rîzi!” m-a apostrofat Nemur, gata să mă răstoarne, „dar dacă nu-l găsim, tot experimentul este în pericol.”

Mă prefăceam că-l caut pe Algernon pe sub un cos de hîrtii. „Vreți să știți ceva?” am zis. „Ați făcut o greșală. Și după ziua de azi, poate că nici n-o să mai conteze.”

Cîteva secunde mai tîrziu, din toaleta pentru doamne au ieșit cîteva femei, zbierînd și strîngîndu-și înnebunite fustele în jurul picioarelor.

„E-acolo, înăuntru", a țipat cineva. O clipă, mulțimea a fost oprită de inscripția de pe perete — *Doamne*. Am trecut primul peste bariera nevăzută, depășind pragul inviolabil.

Algernon era cocoțat pe marginea uneia dintre chiuvete și privea fix la imaginea lui din oglindă.

„Hai", i-am zis. „Vom ieși de-aici împreună."

M-a lăsat să-l iau în mină și să-l pun în buzunarul hainei. „Stai liniștit acolo pînă-ți spun eu."

Ceilalți au dat buzna prin ușile batante — cu un aer vinovat de parcă s-ar fi așteptat să dea peste niște femei goale îngrozite. Am ieșit în timp ce cercetau toaleta și am auzit vocea lui Burt. „Este o gaură în ventilatorul acela... Poate că a luat-o pe acolo."

„Vezi unde duce", a zis Strauss.

„Du-te la etajul al doilea", i-a zis Nemur lui Strauss. „Eu mă duc jos la subsol."

În acel moment au năvălit afară din toaletă și trupa s-a împărțit M-am luat după contingentul lui Strauss pînă la etajul al doilea — încercau să descopere unde ducea ventilatorul. Cînd Strauss și White cu suita lor au luat-o spre dreapta prin culoarul B, eu am cotit spre stînga prin culoarul C, am luat liftul și am ajuns în camera mea.

Am închis ușa după mine și mi-am dus mîna la buzunar. A apărut un botișor roz și un căpșor alb pufos care privea în jur. „Cît să-mi strîng lucrurile", i-am zis, „și o luăm din loc — doar tu și cu mine — o pereche *de* genii făcute de om care evadează".

L-am chemat pe băiatul de serviciu să-mi ducă valizele și reportofonul pînă la un taxi care aștepta, am achitat nota de plată la hotel și am ieșit prin ușa turnantă cu ținta căutărilor cuibărită în buzunarul hainei mele. Am folosit biletul de întoarcere în zborul spre New York.

Nu mă duc acasă. Mă gîndesc să stau o noapte sau două într-un hotel din oraș. Vom folosi locul ca o bază de operațiuni în timp ce voi căuta un apartament mobilat. Mi-aș dori să fie în apropiere de Times Square.

Îmi face bine să vorbesc despre ce s-a întîmplat, chiar dacă mă simt cam zăpăcit. Nu pot să înțeleg de ce m-am enervat atît de mult și ce caut eu într-un avion care mă readuce la New York cu Algernon în-tr-o cutie de pantofi sub scaun. Nu trebuie să intru în panică. O greșeală nu are neapărat urmări serioase, înseamnă doar că lucrurile nu sînt atît de precise cum le credea Nemur. Dar ce fac eu de-acum încolo?

Întîi trebuie să ajung la părinții mei. Cît de cu-rînd.

Poate că nu voi avea arîta timp cît am crezut că am...

15 iunie — Evadarea noastră a ajuns ieri în ziare și presa de scandal a avut o zi memorabilă, în pagina a doua din *Daily Press* a apărut o fotografie veche a mea și o schiță cu un șoarece alb. Titlul era: *Un Mo-ron-geniu și un șoarece și-au pierdut mințile*. Despre Nemur și Strauss scrie că au spus că eu m-as fi aflat sub o tensiune enormă și că mă voi întoarce cu siguranță cât de curînd. Au oferit o recompensă de cinci sute de dolari pentru Algernon, nedîndu-și seama că era cu mine.

Cînd am întors pagina a cincea, am rămas uluit găsind o fotografie a mamei și surorii mele într-un articol scris mai pe larg. Evident, un reporter care făcuse cercetări.

SORA NU ȘTIE PF UNDE AR FI MORONUL-GENIU (exclusiv în *Daily Press*)

Brooklyn, N. Y. — 14 iunie — Dra Norma Cordon, care locuiește cu mama sa, Rose Cordon, în Marks Street, 4136, Brooklyn, N. Y., a declarat că nu cunoaște adresa fratelui ei. Dra Cordon a spus: „Nu l-am mai văzut și n-am auzit nimic despre el de șaptesprezece ani.”

Dra Cordon a crezut că fratele ei e mort, pînă în luna martie a acestui an, cînd a fost contactată de șeful departamentului de psihologie de la Universitatea Beekman pentru a-și da acordul *ca Charhe* să fie folosit într-un experiment.

„Mama mi-a spus că a fost trimis la azilul Warren” (Azilul de stat și Școala profesională Warren, din Warren, Long Island), a spus dra Cordon, „și că ar fi murit acolo cîțiva ani mai tîrziu. Habar nu aveam că mai trăiește.”

Dra Gordon roagă pe oricine știe ceva despre adresa fratelui ei să ia legătura cu familia la adresa de acasă.

Tatăl, Matthew Gordon, care este despărțit de soție și de fiica sa, are o frizerie în Bronx.

Am rămas cu ochii ațintiți la textul faptului divers, apoi m-am întors la fotografie. Cum as putea să le descriu?

N-aș putea spune că în amintirile mele Rose era cea din fotografie. Deși poza recentă o arată clar, eu o văd prin vălul copilăriei. O cunoșteam și n-o cunoșteam. Dacă ne-am fi încrucișat pe stradă n-as fi recunoscut-o, dar acum, știind că este mama mea, pot reconstitui unele mici amănunte — da!

Fața îngustă, cu trăsături exagerate. Nasul și bărbia ascuțite. Aproape că pot să-i aud turuiala și cîrîi-tul. Părul ridicat într-un coc, auster. Sfredelindu-mă cu ochii ei de culoare închisă. Vreau să mă ia în brațe și să-mi spună că sînt un băiat cuminte și în același timp vreau să mă feresc ca să scap de o palmă. Imaginea ei mă cutremură.

Și Norma — tot cu fața îngustă. Trăsături nu atît de tăioase, drăguțe, dar semănînd foarte mult cu mama. Părul lăsat în jos pînă la umeri o face să pară mai blînda. Amîndouă sînt așezate pe canapeaua din living.

Privind-o pe Rose, mi-au revenit amintiri înfricoșătoare. Pentru mine, în ea erau două persoane, și nu știam niciodată care din ele va apărea. Pesemne că ceilalți puteau observa un gest al mâinii, o sprinceană ridicată, o încruntare — sora mea cunoștea semnele furtunii care se pregătea și se punea la adăpost când vedea că mama o să-și iasă din fire —, dar eu eram întotdeauna prins nepregătit. Veneam către ea pentru o mângâiere și furia ei se dezlănțuia asupra mea. Dar alteori găseam blindețe și îmbrățișare ca o baie caldă, și mâna care-mi mângâia părul și fruntea și vorbele care au rămas gravate pe catedrala copilăriei mele:

Este la fel ai toți ceilalți copii. Este un băiat cuminte.

Privesc înapoi prin fotografia care se dizolvă și ne văd pe mine și pe tatăl meu aplecați deasupra unui leagăn împletit. Mă ține de mână și spune: „Uite-o aici. Nu trebuie s-o atingi, pentru că este foarte mică, dar când va mai crește vei avea o surioară cu care să te joci.”

O văd pe mama în patul mare alăturat, cu fața ca un aluat gălbejit, cu brațele atârând moi pe șalul cu model de orhidee, ridicând capul îngrijorată. „Fii cu ochii pe el, Matt ...”

Asta se petrecea înainte de schimbarea ei față de mine și acum realizez că nu putea încă să știe dacă Norma va fi sau nu la fel ca mine. Vocea mamei mele a început să sune altfel abia mai târziu, când a fost sigură că rugăciunile ei au fost ascultate, și Norma s-a arătat a avea o inteligență normală. Totul s-a schimbat, nu numai vocea, ci și atingerea ei, privirea și chiar înfățișarea. Era ca și cum polii ei magnetici s-ar fi inversat și ceea ce odată atrăgea acum respingea. Văd acum că în vreme ce Norma înflorea în grădina noastră eu deveneam o buruiiană, căreia i se permitea să existe doar acolo unde nu putea fi văzută, prin colțuri și locuri întunecate.

Văzându-i fața în fotografie, am început dintr-o dată s-o urăsc. Ar fi fost mai bine dacă nu i-ar fi luat în seamă pe doctori, pe educatori și pe alții care se întreceau s-o convingă că eram un moron, îndepăr-tînd-o de mine, astfel încît îmi dădea mai puțin din dragostea de care aveam atîta nevoie.

La ce-ar folosi s-o întîlnesc acum? Ce ar putea să-mi spună despre mine? Și totuși, sînt curios. Cum ar reacționa?

S-o întîlnesc și să caut urma celui ce-am fost? Sau s-o uit? Merită să-mi cunosc trecutul? De ce mi se pare atît de important pentru mine să-i pot spune: „Mamă, uită-te la mine. Nu mai sînt întîrziat. Sînt normal. Mai mult decît normal. Sînt un geniu.”

Chiar în timp ce încerc să mi-o scot din minte, amintirile trecutului se infiltrează în prezent, con-taminîndu-l. Altă amintire — de cînd eram mult mai în vîrsta.

O ceartă.

Charlie culcat în pat, cu păturile trase în jurul lui. Camera întunecată, în afară de dunga subțire de lumină gălbuie care pătrunde în întuneric prin ușa întredeschisă făcînd legătura între cele două lumi. Și aude niște vorbe, pe care mai mult le simte decît le înțelege,

pentru că scrișnetul vocilor este legat de discuțiile care se poartă asupra lui. Cu fiecare zi, asociază din ce în ce mai mult acest ton cu privirile poso-morâte ale celor care vorbesc despre el.

Era aproape adormit când vocile pînă atunci slabe ce străbăteau dunga luminoasă și-au crescut volumul, devenind voci care se certau — vocea ascuțită a maică-sii, obișnuită să atingă pragul isteriei. „Trebuie să plece. Nu-l mai vreau în casă alături de ea. Caută-l pe doctorul Portman și spune-i că vrem să-l trimitem pe Charlie la Azilul de stat Warren.”

Vocea tatălui meu este hotărîită. „Știi doar bine că Charlie nu i-ar face nimic rău. La vîrsta ei nici nu-și dă seama cum este băiatul.”

„De unde să știm? Poate că nu-i face bine să crească în aceeași casă cu... cineva ca el.”

„Doctorul Portman a spus ...”

„Portman a spus! Portman a spus! Nu-mi pasă ce-a spus! Gîndeste-te ce ar însemna pentru ea să aibă un frate ca el. Am greșit în toți acești ani încercînd să cred că ar putea crește și el ca alți copii. Acum recunosc. E mai bine pentru el să stea deoparte.”

„Acum, cînd o ai pe ea, ai hotărît că nu-l mai vrei...”

„Crezi că mi-este ușor? De ce-mi îngreunezi situația? În toți anii ăștia toată lumea mi-a spus că ar trebui îndepărtat. Ei bine, aveau dreptate, îl scoatem de aici. Poate că la azil, alături de alții ca el, se va simți bine. Nici nu mai știu ce e rău și ce e bine. Dar știu că nu-mi voi sacrifica fata pentru el.”

Deși Charlie n-a înțeles ce s-a petrecut de fapt între ei, este speriat și se afundă sub pături încercînd să străpungă întunericul care-l înconjoară.

După cum îl văd acum, nu e atît speriat, cît mai degrabă are o reacție de retragere, ca o pasăre sau o veveriță care se dă înapoi — fără să vrea, instinctiv — atunci cînd cel care o hrănește face o mișcare mai bruscă. Lumina care străbate prin ușa întredeschisă mi se înfățișează iarăși, aievea. Văzîndu-l pe Charlie ghemuit sub pături as dori să-l consolez, să-i explic că n-a făcut nimic rău, că nu stă în puterile lui s-o determine pe maică-sa să se poarte cu el cum se purta înainte de venirea soră-sii. Acolo, în patul lui, Charlie nu înțelegea ce spuneau părinții lui, dar acum doare. Dacă aș putea să mă întorc în trecutul amintirilor mele, i-aș arăta cît de mult mă răneau spusele ei.

Nu este momentul să mă duc la ea. Nu înainte de-a fi avut vreme să mă socotesc cu mine însumi.

Spre norocul meu, am avut prevederea să-mi retrag economiile din bancă de îndată ce am sosit la New York. Opt sute optzeci și șase de dolari nu vor dura prea mult, dar îmi vor da timp ca să mă pun pe picioare.

M-am instalat în Camden Hotel, pe Forty-first Street, la prima intersecție după Times

Square. New York! Cît de multe am citit despre acest loc! Gotham — creuzetul neamurilor... Bagdadul de pe Hudson. Urbea de lumină și culoare. Am trăit și am lucrat toată viața la doar câteva stații de metrou de aici și am fost o singură dată în Times Square cu Alice.

îmi vine greu să n-o sun. Am început și m-am oprit de câteva ori. Trebuie să mă țin departe de ea.

Sînt atîtea gînduri încîlcite pe care trebuie să le aștern pe hîrtie. îmi spun mereu că, atîta timp cît îmi dictez pe bandă rapoartele de progres, nu se va pierde nimic; documentele vor fi complete. Să stea și ei în întuneric un timp; eu am stat în întuneric peste treizeci de ani. Acum însă sînt obosit. N-am putut dormi ieri în avion și nu mai pot să-mi țin ochii deschiși. Mîine am s-o iau de la capăt, de unde am rămas.

16 iunie — Am sunat-o pe Alice, dar am închis înainte să-mi răspundă. Astăzi am găsit un apartament mobilat. Nouăzeci și cinci de dolari pe lună este o sumă mai mare decît aș fi vrut să cheltuiesc, dar se află la intersecția dintre Forty-third Street și Tenth Avenue, astfel încît pot ajunge în zece minute la bibliotecă, să-mi continuu cititul și studiul. Apartamentul este la etajul patru, are patru camere, iar în una dintre ele se află un pian închiriat. Proprietăreasa zice că zilele astea serviciul de închirieri îl va lua de aici și că poate, între timp, as putea să învăț să cînt la instrument. Algernon este un partener plăcut. La orele de masă își ocupă locul pe măsuta pliantă, îi plac covrigeii și azi a luat o înghițitură de bere în timp ce ne uitam la meciul de baseball la TV. Cred că ținea cu echipa Yankees.

Voi muta cea mai mare parte din mobilele celui de-al doilea dormitor și voi folosi camera pentru Algernon. Am de gînd să-i construiesc un labirint tridimensional din resturi de plăcuțe de plastic pe care le pot găsi ieftin în centru. Sînt unele variante complexe de labirint pe care aș vrea să le învețe, ca să fiu sigur că se menține în formă. Dar aș vrea să-i găsesc o altă motivație decît mîncarea. Trebuie să existe și alte recompense care să-l facă să rezolve probleme.

Singurătatea îmi dă prilejul să citesc și să gîndesc și, acum cînd amintirile încep din nou să iasă la suprafață, să-mi redescopăr trecutul, să aflu cine și ce sînt eu de fapt. Dacă lucrurile nu vor merge bine, mă voi alege măcar cu atît.

19 iunie — Am întîlnit-o pe Fay Lillman, vecina mea de palier. Cînd veneam acasă cu un braț de cumpărături, am constatat că mă încuiasem pe dinafară și mi-am adus aminte că scara de incendiu din față avea legătură cu fereastra livingului meu și cu apartamentul vecin.

Aparatul de radio era deschis și urla, așa că am bătut la ușă, la început mai încet, apoi tare.

„Intră! E deschis!”

Am împins ușa și am înlemnit, fiindcă am dat cu ochii de o blondă zvcltă, purtînd doar sutien și chiloți roz, care picta stînd în picioare în fața unui șevalet.

„Scuzați!" am găfăit eu, închizînd ușa la loc. Am strigat prin ușă. „Sînt vecinul dumneavoastră de vizavi. M-am încuiat afară și voiam să folosesc scara de incendiu ca să ajung la fereastra mea."

Ușa s-a deschis și a apărut în fața mea, tot în lenjerie de corp, cu cîte o pensulă în fiecare din mîinile pe care le ținea pe șolduri.

„Nu m-ai auzit spunînd, intră!" Mi-a făcut semn să intru și a împins la o parte o cutie de carton plină cu resturi, „încalecă mormanul ăla de rahaturi."

Mă gîndeam că uitase — sau că nu-și dădea seama — că e dezbrăcată, și nu știam în ce parte să mă uit. Priveam oriunde în jurul ei, pereții, plafonul, orice altceva.

Casa arăta ca după un măcel. Erau acolo zeci de măsuțe pliante, toate acoperite cu tuburi de vopsea strivite, cele mai multe uscate și contorsionate ca niște șerpi zgîrciți, dar și unele care mai trăiau, lăsînd să se scurgă din ele panglici de culoare. Peste tot erau împrăștiate tuburi, pensule, bidoane, cîrpe și bucăți de rame și pînză. În aer plutea un miros dens de vopsea, ulei de in și terebentină — dar după cîteva clipe se simțea și un iz subțirel de bere trezită. Trei scaune cu tapițeria ferfenițită și o canapea verde jalnică erau încărcate pînă la refuz cu haine aruncate dezordonat, iar pe jos zăceau pantofi, ciorapi și lenjerie, ca și cum ar fi avut obiceiul să se dezbrace în timp ce umbla și să arunce totul împrejur. Peste toate era așternut un strat subțire de praf.

„Așadar, iată-l pe dl Gordon", a zis, cercerîndu-mă cu privirea. „De cînd te-ai mutat aici ard de nerăbdare să văd cum arăți. Stai jos." A apucat un braț de haine de pe un scaun și le-a aruncat grămadă pe canapea. „Deci te-ai hotărît în sfîrșit să faci o vizită vecinilor. Bei ceva?"

„Ești... pictoriță", m-am bîlbăit eu, negăsind altceva de spus. Eram speriat la gîndul că în orice clipă ar fi putut să-și dea seama că este dezbrăcată și că ar fi țipat repezindu-se în dormitor, încercam să privesc în jur, oriunde numai la ea nu.

„Bere americană sau englezească? N-am nimic altceva aici, afară de vin de pus la friptură. Cred că nu vrei așa ceva, nu?"

„Nu pot să rămîn", am zis, venindu-mi în fire și cu ochii țintă la alunița din partea dreaptă a bărbiei. „M-am încuiat pe dinafară. Voiam să traversez pe scara de incendiu care leagă ferestrele noastre."

„Oricînd", m-a asigurat ea. „Încuietorii astea automate sînt niște porcării, în prima săptămînă cînd m-am mutat aici am rămas pe dinafară de trei ori — o dată chiar în pielea goală, timp de o jumătate de oră. Am ieșit să iau laptele și blestemata asta de ușă s-a trîntit după mine. Am smuls încuietoarea aia nenorocită din ușă și de atunci n-am mai pus alta în loc."

Cred că m-am încruntat, pentru că a început să rîdă. „Doar pentru așa ceva sînt bune

încuietorile. Te lasă afară, în schimb nu prea te apără. Cincisprezece spargeri în clădirea asta nenorocită în ultimul an și toate în apartamente încuiate. Nimeni n-a dat buzna aici, chiar dacă ușa a fost totdeauna deschisă. Le-ar fi de altfel greu să găsească ceva de valoare pe-aici."

Cînd a insistat să bem împreună o bere am acceptat, în timp ce s-a dus după ea la bucătărie, m-am uitat din nou prin cameră. Ce nu observasem de prima dată era că porțiunea de perete din spatele meu fusese degajată — toată mobila împinsă într-o parte și în mijlocul camerei, astfel încît peretele din fund (în care se vedeau cărămizile după îndepărtarea ten-cuielii) servea drept galerie de artă. Tablourile erau înghesuite pînă sub tavan, iar altele erau îngrămădite unele peste altele pe dușumea. Cîteva erau autoportrete, dintre care două nuduri. Tabloul la care lucra cînd am intrat, cel așezat pe șevalet, era un autoportret în nud pînă la brîu, reprezentînd-o cu părul lung (nu așa cum îl purta acum, în cozi blonde încolăcite pe cap în formă de coroană) lăsat pe umeri și cu o parte din cozi răsucite în față între sîni. Își pictase sîni robuști și busculînd în sus cu sfîrcurile într-o culoare nerealistă, roșu-acadea. Auzind-o cum se întorcea ru berea am plecat repede din fața șevaletului, m-am împiedicat de niște cărți și m-am prefăcut că mă interesează un mic peisaj de toamnă agățat pe perete.

Eram ușurat să constat că se strecurase într-un capot subțire jerpelit — chiar dacă era găurit în locurile unde n-ar fi trebuit să fie — și puteam pentru prima oară s-o privesc direct. Nu era chiar frumoasă, dar ochii albaștri și nasul cîrn îndrăzneț îi dădeau un aer pisicesc care contrasta cu mișcărilor ei robuste, atletice. Avea vreo treizeci și cinci de ani, era zveltă și bine proporționată. A așezat berile pe parchetul din lemn de esență tare, s-a ghemuit pe jos lîngă ele în fața canapelei și mi-a făcut semn să fac la fel.

„Găsesc că dușumeaua este mai comodă decît scaunele", a zis, sorbind berea din cutie. „Nu crezi?"

I-am spus că nu mă gîndisem la asta, a rîs și mi-a spus că am o față cinstită. Avea chef să vorbească despre ea. Căuta să evite Greenwich Village, zicea, pentru că acolo, în loc să picteze, și-ar petrece tot timpul prin baruri și cafenele. „E mai bine aici, departe de impostori și de diletanți. Aici pot să fac ce doresc și nu mă ia nimeni peste picior. Nu-ți place bășcălia, așa-i?"

Am ridicat din umeri, încercînd să nu observ praful gros deșus pe pantalonii mei și pe mîini. „Cred că toți rîdem de cîte ceva. Tu nu rîzi de impostori și de diletanți?"

După un timp, am spus că ar fi mai bine să trec în apartamentul meu. A dat la o parte din dreptul ferestrei o grămadă de cărți — și m-am urcat peste ziare și pungi de hîrtie pline cu sticle de bere goale. „Zilele astea", a oftat, „trebuie să le dau la schimb."

Am urcat pe pervazul ferestrei și am ieșit pe scara de incendiu. După ce mi-am deschis fereastra, m-am întors să-mi iau cumpărăturile, dar înainte de a putea să-i spun mulțumesc și la revedere a luat-o după mine pe scara de incendiu. „Vreau să văd apartamentul. N-am fost niciodată înăuntru, înainte de mutarea ta, erau cele două surori, bătrînele Wagner, care nu-mi spuneau nici măcar bună dimineața." S-a strecurat după mine prin fereastră și s-a așezat pe margine.

„Vino înăuntru", i-am zis, punînd punga pe masă. „Nu am bere, dar pot să-ți fac o cafea." Ea privea însă dincolo de mine, făcînd ochii mari de parcă nu-i venea să creadă.

„Doamne! N-am văzut niciodată un loc atît de ordonat. Cine și-ar închipui că un bărbat care trăiește de unul singur poate să țină atîta ordine?"

„N-am fost totdeauna așa", m-am scuzat eu. „Doar de cînd m-am mutat aici. Cînd am venit era ordine și am simțit nevoia să mențin și eu totul așa. Acum mă deranjează dacă ceva nu e la locul lui."

A coborît de pe pervazul ferestrei să exploreze apartamentul.

„Hei", a zis, pe neașteptate, „îți place să dansezi? Știi cum — " Și-a întins brațele și a executat un pas complicat în timp ce fredona un ritm latin. „Spune-mi că dansezi și-mi dau drumul."

„Doar foxtrot", am zis, „și nici asta prea bine."

A ridicat din umeri, „Mă dau în vînt după dans, dar nici unul din bărbații pe care-i întîlnesc — din cei care-mi plac — nu e un bun dansator. Odată și odată am să mă împopoțonez și am să mă duc la Stardust Ballroom. Cei mai mulți dintre cei care-și pierd vremea pe-acolo te cam bagă-n sperieți, dar se pricep la dans."

A oftat în timp ce privea în jur. „Să-ti spun ce nu-mi place într-un loc al naibii de ordonat ca ăsta. Ca artist... ce mă impresionează sînt liniile. Toate liniile astea drepte ale pereților, ale podelelor, ale colțurilor care se transformă în curii — ca niște sicrie. Pot scăpa de cutiile astea doar dacă beau ceva. Atunci toate liniile devin ondulate și serpuite și mă împac cu lumea întreagă. Cînd totul e drept și aliniat în felul ăsta simt că mă îmbolnăvesc. Uf! Dacă aș locui aici ar trebui să fiu tot timpul beată."

S-a întors brusc spre mine și m-a privit drept în față. „Spune, ai putea să-mi dai cinci pînă în douăzeci ale lunii? Atunci îmi vine pensia alimentară. De obicei nu rămîn fără bani, dar săptămîna trecută am avut o problemă."

Înainte de a primi răspunsul, a ricanat și s-a dus către pianul din colțul camerei. „Cîntam și eu la pian. Te-am auzit de cîteva ori jucîndu-te la pian și mi-am zis că tipul ăsta e al naibii de bun. De-asta doream să te întîlnesc, deși nu te văzusem. N-am mai cîn-tat de mult." Apăsa la întîmplare pe clapele pianului în timp ce mă duceam în bucătărie să fac cafea.

„Poți să vii să exersezi oricînd vrei", i-am zis. Nu știu de ce deveneam dintr-o dată atît de darnic cu locuința mea, dar era ceva în ea care impunea renunțarea la orice formă de egoism, „încă nu las ușa de la intrare deschisă, dar fereastra nu este zăvorîtă și dacă eu nu sînt aici tot ce ai de făcut este să intri pe scara de incendiu. Lapte și zahăr în cafea?"

Neprimind nici un răspuns, m-am întors în living și m-am uitat după ea. Nu era acolo, și îndreptîndu-mă spre fereastră, i-am auzit vocea din camera lui Algernon.

„Hei, ce-i cu asta?" Examina labirintul tridimensional din plastic pe care-l construise. L-a cercetat și a exclamat: „Sculptură modernă! Numai cutii și linii drepte!"

„Este un labirint special", am explicat eu. „Un dispozitiv complex de învățare pentru Algernon."

Dar ea se tot învîrtea în jurul cutiei, stîrnită. „O să-i înnebunească pe cei de la Museum of Modern Art."

„Nu este o sculptură", am insistat eu. Am deschis ușița de la cușca alăturată labirintului în care stătea Algernon și i-am dat drumul în intrarea labirintului.

„Doamne!" a șoptit. „Sculptură cu un element *viu*. Charlie, este cea mai grozavă realizare după mo-bilurile din deșeuri și tinichelele găurite."

Am încercat o explicație, dar ea insista asupra elementului viu care va face istorie în sculptură. De-abia cînd am văzut cum îi rîdeau ochii mi-am dat seama că își cam bătea joc de mine. „Ar putea fi arta care se perpetuează prin ea însăși", a continuat, „o experiență creatoare pentru iubitorii de artă. Iei alt șoarece și, cînd vor avea pui, păstrezi mereu unul pentru a reproduce elementul viu. Opera ta va fi nemuritoare și toată lumea rafinată va cumpăra copii pentru a avea subiecte de conversație. Cum o vei numi?"

„E-n regulă", am oftat, „mă predau..."

„Nu", a pufnit ea, bătînd cu vîrfurile degetului pe domul de plastic sub care Algernon își găsisese calea spre cutiuța unde i se termina parcursul. „*Măpredau* e un șablon prea cunoscut. Ce-ai zice de: *Viața este doar o cutie cu labirinturi?*"

„Ești într-o ureche", am zis.

„Bineînțeles!" S-a răsucit în loc și a făcut o reverență. „Eram curioasă să văd cînd vei observa."

Cam pe-atunci cafeaua a dat în foc.

După ce-a băut jumătate de ceașcă, a căscat gura și a spus că trebuie să se grăbească, fiindcă întîrziase deja cu o jumătate de oră la o întîlnire cu cineva într-o expoziție de artă.

„Voiai niște bani", am spus.

A băgat două degete în portofelul meu întredeschis și a extras o hîrtie de cinci dolari. „Pînă săptămîna viitoare", a zis, „cînd sosește cecul. Mulțam." A strîns bancnota, i-a trimis un pupic lui Algernon și, fără să aștepte să mai spun ceva, a dispărut pe fereastră și pe scara de incendiu. Am rămas uitîndu-mă ca prostul după ea.

Al naibii de atrăgătoare. Atît de plină de viață. Vocea, privirea — totul era ca o invitație. și distanța dintre noi era doar de o fereastră și o scară de incendiu.

20 iunie — Poate că ar mai fi trebuit să aștept înainte de a merge să-l văd pe Mați; sau poate că n-ar fi trebuit să mă duc deloc. Nu știu. Nimic nu iese așa cum mă aștept. Avînd indiciul că Matt deschisese o frizerie undeva în Bronx, mi-era simplu să-l găsesc. Mi-am amintit că vînduse articole de frizerie pentru o firmă din New York. Asta m-a dus la Articole de Frizerie Metro care avea un cont pe numele *Frizeria Cordon* pe Wentworth Street în Bronx.

Matt vorbea deseori despre o frizerie care să fie a lui. Cît de mult detesta să facă vînzări! Și cum se mai certau din cauza asta! Rose zbierînd că a fi co-mis-voiajor e o meserie demnă și că nu voia cu nici un chip să aibă un soț frizer. Ce-ar mai fi rîs pe sub mustață Margaret Fhinney de „soția unui frizer”. Și cum și-ar mai fi luat nasul la purtare față de ea Lois Meiner, al cărei soț se ocupa de cercetarea reclama-țiilor pentru Compania de Asigurări împotriva Accidentelor!

În timpul anilor cînd era comis-voiajor, urînd fiecare zi de lucru (mai ales după ce văzuse versiunea filmată după *Moartea unui comis-voiajor*), Matt visa că va deveni cîndva propriul său patron. Cred că la asta se gîndea cînd vorbea despre economii și îmi tundeia părul într-o cameră de la subsol. Erau tunsori bune, se lauda el, mult mai bune decît la frizeria aceea ieftină din Scales Avenue. Cînd a părăsit-o pe Rose, a părăsit și vînzările, și eu l-am admirat pentru asta.

Mă bucuram la gîndul că-l voi întîlni. Amintirile despre el erau bune. Matt voia să mă accepte așa cum eram. Înainte de Norma, discuțiile din casă în care nu era vorba de bani sau de părerile vecinilor erau despre mine — că ar fi trebuit să mă lase în pace în loc să mă forțeze să fac ceea ce făceau ceilalți copii. După Norma, că aveam dreptul la o viață a mea chiar dacă nu eram ca alți copii. Mă apăra întotdeauna. De-abia așteptam să-i văd expresia feței cînd ne vom întîlni. Era un om care ar fi putut să înțeleagă ce mi se în-tîmplă.

Wentworth Street nu era o zonă înfloritoare din Bronx. Cele mai multe magazine de pe stradă aveau în vitrină semnul „De închiriat”, iar altele erau închise temporar. Dar la cîteva case de stația de autobuz se afla un stîlp spiralat de frizerie care reflecta o rază de lumină din vitrină.

În prăvălie nu era nimeni în afară de frizer, care citea o revistă așezat în scaunul cel mai apropiat de fereastră. Cînd și-a ridicat ochii, l-am recunoscut pe Matt — scund și îndesat, roșu la față, aproape chel în afara unui chenar de păr cărunt în jurul capului, îmbătrînit — totuși Matt. Văzîndu-mă în ușă, a lăsat revista.

„N-aveți de așteptat. Sînteți la rînd.”

Am șovăit și n-a înțeles de ce. „De regulă este închis la ora asta, domnule. Așteptam un client, dar n-a apărut. Mă pregăteam să închid. Ați avut noroc că m-am așezat ca să mă odihnesc un pic. Cel mai bun tuns și bărbierit din Bronx.”

Văzîndu-mă intrat în prăvălie, a început să se agite, scoțînd foarfeci, piepteni și un cearșaf curat.

„Totul igienic, după cum puteți vedea, nu ca la mai toate celelalte frizerii din cartier. Tuns și ras?”

M-am lăsat în scaun. Era de necrezut că nu mă recunoștea, pe când eu îl știam atât de bine. A trebuit să-mi reamintesc că nu mă văzuse de mai bine de cincisprezece ani și că înfățișarea mea se schimbase, mai ales în ultima vreme. După ce m-a acoperit cu cearșaful vărgat m-a studiat în oglindă și am citit în privirea lui că încerca să-și amintească dacă m-a mai văzut.

„Tot tacâmul”, am zis, dînd din cap spre lista de preturi a sindicatului, „tuns, ras, samponat, bronzat!..”

A ridicat din sprîncene.

„Trebuie să mă întîlnesc cu cineva pe care nu l-am văzut de multă vreme”, l-am liniștit, „și vreau să arăt cît mai bine.”

Mi se făcea frică să-l simt că mă tunde din nou. Mai tîrziu, sunetul aspru al briciului ascuțit pe curea mi-a dat senzația că trebuie să mă feresc. Am înclinat capul sub presiunea blîndă a mîinii lui și am simțit lama cum îmi răzuia pielea girului. Am închis ochii și am așteptat. Era ca și cum aș fi fost iarăși pe masa de operație.

Mi s-au încordat mușchii gîtului și, fără să vreau, am mișcat. Lama mi-a crestat pielea chiar deasupra mărunii lui Adam.

„Hei!” a strigat. „Isuse... încetișor. V-ați mișcat. Vă rog să mă scuzați,”

S-a repezit să moaie un prosop în chiuvetă.

Am urmărit în oglindă bășicuța roșie și dunga subțire care se prelingea pe gît. Agitat și scuzîndu-se mereu a tamponat-o înainte de a se prelinge pînă la cearșaf.

Urmărindu-l cum se mișca, îndemînat pentru un om atît de scund și de masiv, m-am simțit vinovat că-l înșelasem. Doream să-i spun cine sînt, să-l las să-mi pună brațul peste umeri și să vorbim despre zilele de altădată. Dar am mai așteptat, în timp ce el îmi tampona tăietura cu soluție astringentă.

A terminat bărbieritul în tăcere, apoi a adus lampa de ultraviolete lîngă scaun și mi-a pus peste ochi niște tampoane răcoroase de vată umezite în apă de hamamelis. Atunci, în întunecimea roșiatică interioară am văzut ce se întîmplase în noaptea cînd m-a scos din casă pentru ultima dată...

Charlie doarme în camera cealaltă, dar este trezit de urletele maică-sii. S-a învățat să doarmă în timpul certurilor — care sînt evenimente zilnice în casă. Dar în seara asta toată isteria capătă un aspect foarte neobișnuit. Se face mic și ascultă, cu capul pe pernă.

„Nu pot să fac nimic! Trebuie să plece! Trebuie să ne gîndim la ea. Nu accept să vină

în fiecare zi plîngînd de la școală pentru că e tracasată de copii. Nu putem să-i distrugem din cauza lui șansa de a duce o viață normală."

„Și ce vrei să faci? Să-l arunci în stradă?"

„Ia-l de aici. Trimite-l la Azilul de stat Warren."

„Mai vorbim mîine dimineață."

„Nu. Vorbești, vorbești, dar nu faci nimic. Nu-l mai vreau aici încă o zi. Acum — astă-seară."

„Rose, nu fi ridicolă. E prea tîrziu să fac ceva... în seara asta. Zbieri atît de tare, încît ne va auzi toată lumea."

„Nu-mi pasă. Să plece acum. Nu mai pot să-l văd în ochi."

„Ești imposibilă, Rose. Ce naiba faci?"

„Te previn. Scoate-l de aici."

„Lasă jos cuțitul."

„N-am să-l las să-i distrugă viața."

„Ești nebună. Lasă cuțitul."

„I-ar fi mai bine dacă ar muri. Nu va trăi niciodată ca oamenii. I-ar fi mai bine..."

„Ti-ai ieșit din minți. Pentru numele lui Dumnezeu, stăpînește-te!"

„Atunci du-l de aici. Acum — în seara asta." „Bine. Am să-l duc la Herman în seara asta și mîi-ne o să vedem cum putem să-l băgăm în Azilul de stat Warren."

Tăcere. Din întuneric simt fiorul care străbate casa și apoi aud vocea lui Matt, mai puțin panicată decît a ei. „Înțeleg că te-ai săturat de el și nu te pot învinovăți fiindcă ți-e frică. Dar trebuie să te stăpînești. Îl duc la Herman. Ești mulțumită?"

„Asta-i tot ce cer. Are și fiica ta dreptul la o viață." Matt intră în camera lui Charlie și-și îmbracă fiul, care este speriat deși nu știe ce se întîmplă. În timp ce ies pe ușă, ea privește în altă parte. Poate că încearcă să se convingă că a ieșit deja din viața ei — că nici nu mai există, în drum spre ieșire, Charlie vede pe masa din bucătărie cuțitul cel lung cu care ea tranșează de obicei fripturile, și simte că maică-sa ar fi vrut să-l rănească. Să scoată o bucată din el pentru Norma.

Cînd se uită peste umăr la ea, vede că a luat o cîrpă ca să curețe spălătorul de vase...

Cînd s-a terminat cu tunsul, rasul, bronzatul și celelalte, m-am lăsat pe spate în scaun,

simțindu-mă ușor, și elegant, și curat, iar Matt mi-a scos de la gât cu un gest rapid cearșaful și mi-a oferit o mică oglindă în care să-mi văd reflectată ceafa, în timp ce îmi priveam fața și ceafa prin amândouă oglinzile, Matt a înclinat o clipă oglinda pe care o ținea în mână la spatele capului meu astfel încât s-a produs iluzia optică a adâncimii: nesfârșite coridoare formate din mine însumi... privindu-mă... privindu-mă... privin-du-mă... privind...

Care dintre ei? Care eram eu?

M-am gândit să nu-i spun. La ce i-ar fi folosit să știe? Să plec și să nu-i spun cine eram. Mi-am amintit atunci că dorisem să știe. Trebuia să afle că trăiam și că devenisem cineva. Voiam să se laude cu mine clienților, mâine, în timp ce-i tunde și-i bărbiera. Asta ar fi adevărit totul. Dacă ar ști că sînt fiul lui, atunci as fi într-adevăr o persoană.

„Acum, după ce mi-ai îndepărtat tot părul ăsta de pe față, poate că ai să-ți amintești cine sînt”, i-am spus în timp ce mă ridicam, așteptînd un semn de recunoaștere.

S-a încruntat. „Ce-i asta? O glumă?”

L-am asigurat că nu era nici o glumă și că dacă s-ar uita la mine și s-ar gândi mai mult ar ști cine sînt. A ridicat din umeri și s-a întors să-și pună la loc pieptenii și foarfecele. „N-am timp pentru ghicitori. Trebuie să închid. Costă trei dolari și jumătate.”

Și dacă nu-și mai amintea de mine? Dacă totul nu fusese decît o fantezie absurdă? Întindea mîna după bani, dar n-am făcut nici o mișcare către portofel. Trebuia să-și amintească de mine. Trebuia să mă recunoască.

Dar nu mă recunoștea — sigur nu — și fiindcă simțeam gustul acela acru în gură și îmi transpirau palmele, am știut că într-o clipă o să mi se facă rău. Dar nu voiam să mi se întîmple asta față de el.

„Ce este, nu te simți bine?”

„Ba da... stai... puțin...” M-am prăvălit într-unul din scaunele cromate și m-am îndoit de mijloc încercînd să-mi recapăt răsuflarea, așteptînd să mi se întoarcă sîngele în cap. Mi se contracta stomacul. O, Doamne, nu mă lăsa să leșin acum. Nu mă lăsa să mă fac de rîs față de el.

„Apă... puțină apă... vă rog...” Nu atît ca să-mi dea apă, cît ca să-l fac să nu mă mai privească. Nu voiam să mă vadă în felul ăsta după toți anii care trecuseră. Mă simțeam ceva mai bine cînd a venit cu paharul cu apă.

„Uite... bea asta. Odihnește-te o clipă. O să-ți fie bine.” Mă privea fix în timp ce sorbeam din apa rece și-l vedeam cum se luptă cu amintiri pe jumătate uitate. „Chiar te cunosc de undeva?”

„Nu... mă simt mai bine. Plec imediat.”

Cum puteam să-i spun? Cu ce vorbe? Uite ce e, privește-mă, sînt Charlie, fiul pe care l-ai dat la rebut? Nu că ți-as face o vină din asta, dar ială-rnă aici și într-o stare mai bună decît oricînd. Încearcă-mă. Pu-ne-mi întrebări. Vorbesc în douăzeci de limbi, vii și moarte; sînt un matematician iscusit și compun un concert pentru pian care va aminti lumii de mine multă vreme după ce nu voi mai fi.

Cum puteam să-i spun?

Ce absurd eram acolo, în prăvălia lui, așteptîndu-l să mă mîngîie pe cap și să-mi spună „băiat bun”. Doream să-l văd cum mă aprobă, cum radiază de bucurie ca atunci cînd învățasem să-mi leg singur șireturile și să-mi închei singur nasturii flanelii. Venisem aici pentru acea privire, dar acum știam că n-o voi căpăta.

„Vrei să chem un doctor?”

Nu eram fiul lui. Acela era un alt Charlie. Inteligența și cunoașterea mă schimbaseră, și prin asta l-as fi jignit — așa cum îi jignisem și pe ceilalți de la brutărie —, fiindcă creșterea mea îl micșora pe el. Nu doream așa ceva.

„Mi-e bine”, am zis. „îmi pare rău că am fost o pacoste.” M-am ridicat și mi-am încercat picioarele. „O fi ceva ce-am mîncat. Te las să închizi acum.”

În timp ce mă îndreptam spre ușă, l-am auzit stri-gînd după mine. „Ia stai puțin!” Mă privea în ochi, bănuitor. „Ce-ai de gînd, să dai lovitura?”

„Nu înțeleg.”

îmi arăta mîna întinsă, cu degetul mare care freca arătătorul: „îmi datorezi trei dolari și jumătate.”

I-am cerut scuze în timp ce-l plăteam, dar știam că nu mă crede. I-am dat cinci, i-am spus să păstreze restul și am șters-o din frizeria lui fără a privi îndărăt.

21 iunie — Am adăugat secvențe cu timpuri variabile, din ce în ce mai complexe, la labirintul tridimensional, și Algernon le învață ușor. Nu este nevoie să-i mai creez motivație cu mîncare sau apă. Pare că învață de dragul rezolvării problemei, găsind răsplata în succesul lui.

Dar, așa cum a arătat Burt la Congres, comportarea lui este dezordonată. Uneori după o cursă, alteori chiar în timpul cursei, se înfurie, se trîntește de pereții labirintului sau se face covrig și nu mai vrea să lucreze deloc. Frustrare? Sau ceva mai adînc?

17.30 — Nebuna de Fay a intrat azi după-masă pe scara de incendiu cu un șoricel alb femelă — cam pe jumătate cît Algernon — ca să aibă pe cineva care să-i țină de urît, a zis ea, în aceste nopți singuratice de vară. Mi-a biruit repede toate obiecțiile și m-a convins că va fi bine pentru Algernon să aibă companie. Am căzut de acord cu ea, după ce m-am asigurat că mica „Minnie” era sănătoasă tun și că avea o fire bună. Eram curios să văd ce va face

confruntându-se cu o femeie. Dar îndată ce am pus-o pe Minnie în cușca lui Algernon, Fay m-a luat de braț și m-a tras afară din cameră.

„Unde ți-e romantismul?” a insistat. A deschis aparatul de radio și a înaintat spre mine, amenințător. „Am să-ți arăt ultimul ritm.”

Cum ai putea să te superi pe o fată ca Fay?

Oricum, sînt bucuros că Algernon nu mai este singur.

23 iunie — Noaptea trecută, rîsete pe hol și bătăi în ușă. Era Fay cu un bărbat.

„Bună, Charlie”, a chicotit dînd cu ochii de mine. „Leroy, fă cunoștință cu Charlie. Este vecinul meu de vizavi. Un artist minunat Lucrează sculptură cu un element viu.”

Leroy a apucat-o și a oprit-o să mai lovească cu palma în perete. M-a privit nervos și a mormăit un fel de salut.

„L-am întîlnit pe Leroy la Stardust Dallroom”, mi-a explicat ea. „Este un dansator nemaipomenit.” A dat să intre în apartamentul ei și l-a tras și pe el de braț. „Hei”, a chicotit, „de ce să nu-l invităm pe Charlie la un pahar și să facem o petrecere?”

Ideea nu i s-a părut bună lui Leroy.

Am reușit să mă scuz și m-am retras. Prin ușa închisă îi auzeam cum rîd în timp ce intrau în apartament și, deși am încercat să citesc, îmi apăreau în minte tot felul de imagini: un pat mare alb... cearșafuri albe răcoroase și ei doi îmbrățișați.

As fi vrut s-o sun pe Alice, dar n-am făcut-o. De ce să mă chinuiesc? Nici nu puteam s-o văd în gînd pe Alice. Puteam să mi-o închipui pe Fay, îmbrăca-lă sau dezbrăcată, după placul meu, cu ochii ei albaștri sprințari și părul blond împletit și încolăcit pe cap ca o coroană. Fay se vedea limpede, dar Alice era învăluită în ceață.

După vreo oră mi-au ajuns la urechi strigăte din apartamentul vecin, apoi am auzit-o țipînd pe Fay și zgomotul unor obiecte aruncate, dar tocmai cînd mă pregăteam să cobor din pat ca să văd dacă are nevoie de ajutor am auzit ușa trîntindu-se, în timp ce Leroy pleca înjurînd. După cîteva minute am auzit o bătaie ușoară în fereastra de la livingul meu. Era deschisă, și Fay s-a strecurat înăuntru și s-a așezat pe pervaz, într-un kimono negru de mătase care lăsa să se vadă două picioare drăguțe.

„Bună”, a șoptit, „ai o țigară?”

I-am întins una și a coborît de pe pervaz asezîndu-se pe canapea.

„Am pățit-o!” a oftat. „De obicei reușesc să mă păzesc, dar există un soi atît de înfometat încît de abia poți să-l ții la distanță.”

„Aa”, am zis, „l-ai adus aici ca să-l ții la distanță.”

Mi-a sesizat tonul și a ridicat ochii, atentă. „Nu ești de acord?”

„Nu contează acordul meu. Dar dacă agăți un tip într-un local de dans e normal să te aștepți la propuneri. Avea tot dreptul să se dea la tine.”

A clătinat din cap. „Mă duc la Stardust Ballroom fiindcă-mi place să dansez, dar nu văd de ce dacă îl las pe-un tip să mă conducă acasă ar trebui să mă culc cu el. Nu crezi că m-am culcat cu el, așa-i?”

Imaginea mea cu ei doi îmbrățișați a plesnit ca baloanele de săpun.

„Ei, dacă tu ai fi tipul *acela*”, a zis, „ar fi altceva.”

„Ce vrei să spui cu asta?”

„Exact ce-auzi. Dacă mi-ai cere-o, m-aș culca cu tine.”

Am încercat să-mi țin cumpătul. „Mulțumesc”, am zis, „am să țin minte. Vrei o cafea?”

„Charlie, nu pot să te localizez. Unii bărbați mă plac, alții nu. Dar ție parcă ți-ar fi frică de mine. Ești cumva homosexual?”

„Pe naiba, nu!”

„Vreau să spun că nu trebuie să te ascunzi de mine dacă ești, pentru că în cazul ăsta am putea fi doar buni prieteni. Dar ar trebui să știi despre ce e vorba.”

„Nu sînt homosexual, în seara asta, cînd l-ai luat la tine acasă pe tipul ăla, as fi vrut să fiu în locul lui.”

S-a aplecat spre mine și prin decolteul kimonou-lui i-au apărut sîinii. Și-a petrecut brațele în jurul meu, așteptînd să fac și eu ceva. Știam ce așteaptă de la mine și mi-am zis că n-aveam nici un motiv să n-o fac. Aveam senzația că nu voi mai intra în panică —nu și cu ea. Oricum, nu eram eu cel care făcea avansurile. Și nu semăna cu nici una din femeile pe care le mai cunoscusem. Poate că era ceea ce îmi trebuia pentru nivelul meu emoțional.

Am luat-o în brațe.

„Asta-i altceva”, a gîngurit. „începeam să cred că nu te interesează.”

„Ba da”, am șoptit, sărutînd-o pe gît. Dar în timp ce făceam asta, ne vedeam pe noi amîndoi ca și cum aș fi fost o a treia persoană privind din cadrul ușii. Urmăream un bărbat și o femeie care se îmbrățișau. Faptul că mă vedeam astfel, de la distanță, mă lăsa indiferent. Nu era panică, ce-i drept, dar nici excitație sau dorință.

„Aici la tine sau la mine?” a întrebat.

„Așteaptă un pic.”

„Ce se-ntîmplă?”

„Ar fi poate mai bine să nu facem nimic. Nu mă simt prea bine în seara asta.”

Mi-a aruncat o privire întrebătoare. „Mai este și altceva?... Ceva ce ai vrea să fac?... nu mă deranjează...”

„Nu, nu e asta”, am zis, tăios. „Nu mă simt chiar în apele mele astă-seară.” Eram curios ce mijloace folosea ca să excite un bărbat, dar nu era momentul pentru a începe experiența. Soluția problemei mele se afla în altă parte.

Nu știam ce să-i mai spun. Aș fi dorit să plece, dar nu voiam să-i spun asta. Mă cerceta, și în cele din urmă mi-a zis: „Uite ce e, ai avea ceva împotriva să rămîn în noaptea asta aici?”

„Pentru ce?”

A ridicat din umeri, „îmi placii. Nu știu ce să zic. Leroy s-ar putea întoarce. Și din alte motive. Dacă nu vrei să...”

M-a luat iar pe neașteptate. As fi putut să găsesc zeci de motive ca să scap de ea, dar am cedat. „Ai ceva gin?” „Nu, nu prea beau.”

„Am eu acasă, îl aduc.” înainte să o pot opri ieșise pe fereastră și după câteva minute s-a întors cu o sticlă plină cam pe două treimi și cu o lămîie. A luat două pahare din bucătărie și a turnat gin în fiecare. „Ia asta”, a zis, „o să te facă să te simți mai bine. O să mai deștepenască liniile alea drepte. Asta te roade. Totul e prea ordonat și aliniat și stai închis într-o cutie. Ca Algernon, acolo, în sculptura lui.”

La început nu prea m-as fi învoit, dar mă simțeam atît de jalnic încît mi-am zis că, la urma urmei, de ce nu? Nu putea să fie mai rău decît era și poate că ar fi potolit senzația că mă priveam pe mine însumi cu niște ochi care nu înțelegeau ce mi se întîmplă. M-a îmbătat.

îmi amintesc de primul pahar și că m-am suit în pat și că ea s-a strecurat lîngă mine tinînd sticla în mîină. Și asta a fost tot, pînă ce m-am trezit în du-pă-amiaza asta, mahmur.

Ea dormea încă, cu fața la perete, cu perna ghemuită sub gît. Pe noptieră se afla sticla goală, alături de scrumiera plină ochi de mucuri de țigară, dar ultimul lucru de care mi-am amintit înainte de lăsarea cortinei eram chiar eu, luînd al doilea pahar. S-a întins ca să se dezmoștească și s-a rostogolit spre mine — goală. M-am depărtat și am căzut din pat. Am apucat o pătură ca să mă acopăr cu ea.

„Bună”, mi-a zis, căscînd. „Știi ce-aș vrea să fac într-una din zilele astea?” „Ce?”

„Să te pictez nud. Ca David al lui Michelangelo. Ești frumos. Ți-e bine?"

Am dat din cap, „Doar că mă doare capul. Am — ăă — băut prea mult noaptea trecută?"

A râs și s-a proptit într-un cot. „Ți-ai făcut plinul. Și nu pot să-ți povestesc cât de ciudat te-ai purtat."

Mă căzneau să mă învelesc cu pătura ca să pot umbla. „Ce vrei să spui? Ce-am făcut?"

„Am văzut tot felul de țipi pe care-i apucă veselie, sau tristețea, sau somnul, sau dragostea, dar n-am văzut pe nimeni care să facă ce-ai făcut tu. E bine că nu bei prea des. O, Doamne, ce-as fi vrut să te pot filma. Ce mai scurtmetraj ar fi ieșit."

„Pentru Dumnezeu, dar ce-am făcut?"

„Nu ceea ce mă așteptam. Nu sex, nimic de felul ăsta. Dar ai fost fenomenal. Ce actor! Fantastic. Ai fi mare pe scenă. I-ai lăsa pe toți cu gura căscată la Falace. Ai devenit buimac și nățîng. Știi, ca și cum un adult ar face pe pustiul. Povestea despre cum ai vrea să mergi la școală și să înveți să citești și să scrii ca să fii și tu deștept ca oricare altul. Prostii de felul ăsta. Erai altă persoană — așa cum se învață la școala de teatru — și spuneai întruna că nu poți să te joci cu mine pentru că mama ta ți-ar lua alunele și te-ar pune într-o cușcă."

„Alunele?"

„Da! Chiar așa!" Rîdea, scărpinîndu-se în cap. „Și tot ziceai că nu pot să-ți iau alunele. Fantastic. Ce să-ți mai spun despre felul în care vorbeai! Ca prostănacii ăia de la colțurile străzilor care se excită singuri numai cînd se uită la o fată. Cu totul alt om. La început, credeam că vrei să glumești, dar acum cred că ești obsedat. Toată ordinea asta și grijile pe care ți le faci pentru orice lucru."

Nu m-a deranjat ce mi-a spus, era ca și cum m-as fi așteptat la așa ceva. Într-un fel, starea de beție sfârî-mase, pentru un timp, barierele conștientului care-l țineau ascuns pe vechiul Charlie Cordon în adîncurile minții mele. Așa cum bănuisem tot timpul, el nu mă părăsise niciodată. Nimic nu dispare cu adevărat din mințile noastre. Operația îl acoperise cu o poleială de educație și de cultură, dar emoțional el era acolo — pîndind și așteptînd.

Oare ce aștepta?

„Acum te simți bine?"

I-am spus că era totul în regulă.

A apucat pătura în care eram înfășurat și m-a tras înapoi în pat. Înainte de a putea s-o opresc m-a luat în brațe și m-a sărutat. „M-am speriat rău noaptea trecută, Charlie. Credeam că te-ai scrîntit. Am auzit despre țipi care sînt impotenți, cum îi apucă dintr-o dată și

înnebunesc."

„Si cum de-ai rămas cu mine?"

A ridicat din umeri. „Erai ca un puști speriat. Eram sigură că nu mi-ai face nimic rău, dar putea să ți se întâmple ție ceva. Așa că m-am gândit să rămân. îmi părea rău. Oricum, țineam asta la îndemână, pentru orice eventualitate... A scos la iveală un colțar masiv de cărți pe care-l îndesase între pat și perete.

„Bănuiesc că n-a fost cazul să-l folosești."

A clătinat din cap. „Măi, dar știi că ți-au plăcut alunele când erai mic."

S-a dat jos din pat și a început să se îmbrace. Am rămas acolo, culcat, privind-o. Se mișca prin fața mea fără nici o jenă sau reținere. Sîinii ei erau plini, așa cum îi pictase în acel autoportret. As fi vrut să întind mîna după ea, dar știam că e zadarnic, în ciuda operației, Charlie încă mai era cu mine.

Și Charlie se temea să nu-și piardă alunele.

24 iunie — Azi am fost la un soi ciudat de chiolhan antiintelektual. Dacă aș fi îndrăznit, m-as fi îmbătat, dar după experiența cu Fay știam că era primejdios. Astfel încît am plecat de acolo și m-am dus în Times Square, din cinematograful în cinematograful, cufundîn-du-mă în westernuri și filme de groază — așa cum obișnuiam. De fiecare dată, în timp ce rula filmul mă cuprindea un sentiment de vinovăție. Ieșeam la mijlocul filmului și intram în altă sală. Mi-am zis că poate căutam în lumea închipuirilor de pe ecrane ceva care lipsea din noua mea existență.

Apoi, cu o intuiție subită, chiar în fața Centrului de Distracții Keno, mi-am dat seama că nu mă interesau filmele, ci *publicul*. Doream să stau în întuneric cu lume împrejurul meu.

Aici pereții care mă separă de oameni sînt subțiri și, dacă ascult în liniște, aud ce se întîmplă cu ei. La fel este și în Greenwich Village. Nu e numai efectul apropierii — pentru că nu mi se întîmplă asta într-un ascensor aglomerat sau în metrou la ora de vîrf. Dar în nopțile călduroase, cînd iese toată lumea să se plimbe, sau la teatru, simt un freamăt și dacă mă ating doar o clipă de cineva simt legătura între ramură și trunchi și rădăcina cea adîncă. În asemenea momente, sînt foarte sensibil și încordat, și dorința insuportabilă de a-mi regăsi semenii mă mîna să caut prin colțurile întunecoase și aleile fără ieșire ale nopții.

De obicei, cînd sînt epuizat după atîta mers, mă întorc în apartament și cad într-un somn adînc, dar în seara asta în loc să mă duc acasă am intrat într-un mic restaurant. Era un băiat nou de vreo șaisprezece ani, care spăla vasele, și mi s-a părut că observ ceva cunoscut în el, mișcările lui, privirea. Și apoi, în timp ce debarasa masa de lîngă mine, a scăpat cîteva farfurii.

S-au prăbușit pe podea, sfărîmîndu-se în cioburi de porțelan alb care au ajuns pe sub

mese. Stătea acolo, buimac și speriat, cu tava goală în mâini. Fluierăturile și chiuiturile clienților, tot ce se spune de obicei când se sparg vase într-un restaurant („hei, s-a dus tot câstigul!“ ..,,să fie cu noroc!“ ...și „hai să vezi că-l dă afară“) îl zăpăceau și mai mult.

Când a venit patronul să vadă ce era cu gălăgia aceea, băiatul s-a făcut mic, ridicându-și brațele ca și cum se ferea de lovituri.

„Perfect! Bravo, timpitule!“, a zberat la el, „nu mai sta acolo stană de piatră! Ia mătura și curăță mizeria asta. Mătura... mătura, idiotule! Din bucătărie. Să mături toate cioburile“.

Când băiatul a văzut că nu va fi pedepsit s-a luminat la față, și chiar a schițat un zîmbet, fredonînd ceva în timp ce venea cu mătura de la bucătărie. Cîțiva dintre clienții mai zgomotoși continuau să-l apostrofeze, distrîndu-se pe socoteala lui.

„Aici, băiețăș, vino-ncoa. Uite și-acolo, în spatele tău, o farfurie numai bună...“

„Hai, mai fă o dată...“

„Nu-i chiar așa de prost. E mai ușor să le spargi decît să le speli...“

În privirea inexpressivă a băiatului care luneca peste adunătura din local se reflectau zîmbetele mesenilor și, în cele din urmă, i-a apărut și lui pe față un zîmbet nesigur răspunzînd unei glume pe care nu o înțelegea.

Simțeam un gol în stomac privind la zîmbetul acela șters, pierdut — ochii mari, limpezi, ai unui copil, nesigur pe el dar dornic să placă, și am realizat ce recunoșteam în el. Își băteau joc de el pentru că era întîrziat.

La început, mă amuzasem și eu o dată cu ceilalți.

Deodată, m-am înfuriat pe mine și pe cei care se distrau pe seama lui. Voiam să apuc farfuriile și să arunc cu ele. Voiam să-i pocnesc peste fețele lor batjocoritoare. Am sărit în picioare și am zberat la ei: „Tăceți odată! Lăsați-l în pace! Nu poate pricepe. Nu poate fi altfel decît cum este... dar, pentru Dumnezeu, aveți puțin respect! *Este o ființă omenească!*“

În restaurant s-a făcut liniște. Mă blestemam pentru că îmi pierdusem controlul și făcusem o scenă, și am încercat să nu mă uit la băiat în timp ce plăteam nota și am plecat fără să mă ating de mîncare. Mă simțeam rușinat pentru amîndoi.

Ce ciudat este faptul că niște oameni cu sentimente oneste și sensibilitate, care nu s-ar lua niciodată de un om născut fără mâini sau picioare sau ochi, nu se dau înapoi de la maltratarea unui om slab *de* minte. M-am înfuriat amintindu-mi că nu demult și eu — ca și băiatul acesta — am jucat prostește rolul de clovn.

Și aproape că uitasem.

Abia de curînd, am înțeles că lumea rîdea de mine. Acum constat că, fără să-mi dau seama, m-am alăturat lor ca să-mi bat joc de mine însumi. Asta mă doare cel mai tare.

Am recitat deseori primele mele rapoarte de progres și am văzut acolo analfabetismul, naivitatea copilărească, mintea cu inteligență slabă care cerceta, dintr-un loc întunecat, prin gaura cheu, lumina orbitoare de-afară. În visurile și amintirile mele l-am văzut pe Charlie zîmbind fericit și nesigur față de ceea ce îi spuneau oamenii din jur. Chiar și în opacitatea mea știam că le sînt inferior. Ceilalți aveau ceva ca-re-mi lipsea — care mi-era interzis, în orbirea mea mintală crezusem că era ceva oarecum legat de abilitatea de a citi și de a scrie, care o dată căpătată m-ar face și pe mine inteligent.

Chiar și un om slab de minte vrea să fie asemeni celorlalți oameni.

Un copil mic poate să nu știe să se hrănească singur sau ce să mănînce, dar știe că-i este foame.

Astăzi a fost o zi bună pentru mine. Trebuie să termin cu grijile astea copilărești în legătură cu mine însumi, cu trecutul *meu* și cu viitorul *meu*. Să dau și altora ceva din mine. Să-mi folosesc cunoștințele și măiestria pentru a lucra în domeniul creșterii inteligenței omenești. Cine poate fi mai bine echipat decît mine? Cine a mai trăit, ca mine, în amîndouă lumile?

Mîine voi lua contact cu comitetul directorilor de la Fundația Welberg ca să le cer permisiunea de a lucra independent la proiect. Dacă-mi vor da voie, as putea să le fiu de folos. Am cîteva idei.

S-ar putea obține atît de mult cu tehnica asta, dacă ar fi perfecționată. Dacă eu am putut fi transformat într-un geniu, de ce n-ar putea fi transformați și cei peste cinci milioane de întîrziți din Statele Unite? Și nenumăratele milioane din toată lumea, și cei care încă nu s-au născut dar sînt sortiți întîrzierii? Ce niveluri fantastice ar putea fi atinse folosind această tehnică la oamenii normali. Dar la genii?

Sînt atît de multe uși care așteaptă să fie deschise și sînt nerăbdător să-mi folosesc propriile cunoștințe și talente pentru a rezolva problema. Trebuie să-i fac pe toți să înțeleagă că am lucruri importante de făcut. Sînt sigur că Fundația mă va sprijini.

Dar nu mai pot merge de unul singur. Trebuie să vorbesc cu Alice despre asta.

25 iunie — Am sunat-o astăzi pe Alice. Eram nervos și pesemne că păream incoerent, dar mi-a făcut bine să-i aud vocea, și părea că este fericită să afle vești despre mine. S-a învoit să ne întîlnim și am luat un taxi spre periferia orașului, nerăbdător să ajung mai repede.

Înainte să bat la ușă, a deschis și m-a cuprins în brațe. „Charlie, cît de îngrijorați am fost pentru tine. Aveam vedenii groaznice cu tine mort într-o fundătură sau rătăcind amnezic prin locuri periculoase. De ce nu ne-ai înștiințat că totul e în regulă? Puteai să faci măcar asta.”

„Nu mă bombăni. Aveam nevoie să fiu singur o vreme, ca să aflu niște răspunsuri.”

„Hai în bucătărie. Pun de-o cafea. Ce-ai făcut în timpul ăsta?”

„Ziua — m-am gândit, am citit și am scris; iar noaptea — am rătăcit, căutându-mă pe mine însumi. Și am descoperit că Charlie mă pîndește.”

„Nu vorbi așa”, s-a înfiorat ea. „Chestia asta cu pînă nu este reală. Ai construit-o tu în capul tău.”

„Nu mă pot împiedica să simt că eu nu sînt eu. I-am uzurpat locul și i-am blocat intrarea, așa cum mi-au făcut mie la brutărie. Vreau să spun că Charlie Cordon există în trecut și că trecutul e real. Nu poți construi o casă nouă într-un loc pînă n-o distrugi pe cea veche, și vechiul Charlie nu poate fi distrus. El există. La început îl căutam: m-am dus să-l văd pe tatăl său — al meu. Voiam doar să dovedesc că Charlie exista ca o persoană din trecut, astfel încît să-mi pot justifica propria existență. M-am simțit insultat cînd Nemur a spus că el m-a creat. Dar am descoperit nu numai că Charlie exista în trecut, dar că există și acum. În mine și în jurul meu A intervenit tot timpul între noi. Credeam că inteligența mea crease bariera — orgoliul meu prostesc, pompos, senzația că nu avem nimic comun pentru că te depășisem. Tu mi-ai băgat în cap ideea asta. Dar nu e așa. Este Charlie, băiețelul care se teme de femei pentru că maică-sa i-a făcut ceva. Nu-ți dai seama? În toate lunile astea, în timp ce mă dezvoltam intelectual, aveam încă circuitele emoționale ale lui Charlie-copilărosul. Și de flecare dată cînd mă apropiam de tine sau mă gîn-deam să facem dragoste, se producea scurtcircuitul.”

Eram enervat și vocea mea tuna spre ea pînă cînd a început să tremure. S-a aprins la față. „Charlie”, a șoptit, „n-aș putea să fac ceva? Pot fi de folos?”

„Cred că m-am schimbat în săptămînile astea cît am stat departe de laborator”, am zis. „La început nu știam ce trebuie să fac, dar azi-noapte, în timp ce rătăceam prin oraș, am înțeles. Prostia mea era că încercam să rezolv problema de unul singur. Dar cu cît mă încîlceam în această masă de visuri și amintiri, cu atît mai mult realizam că problemele emoționale nu pot fi rezolvate ca cele intelectuale. Asta am descoperit despre mine însumi în noaptea trecută. Mi-am zis că rătăceam ca un suflet pierdut și atunci am văzut că de fapt eram pierdut.”

Într-un fel, devenisem total despărțit din punct de vedere emoțional de toți și de toate. Și de fapt ceea ce căutam pe străzile întunecoase — ultimul loc unde as fi putut vreodată s-o găsesc — era calea de a redeveni o parte din lume sub raport emoțional, fără a-mi pierde libertatea intelectuală. Trebuie să mă maturizez. Pentru mine asta înseamnă totul...”

Vorbeam și tot vorbeam, lăsînd să se reverse din adîncul meu toate îndoielile și fricile care clocoteau ieșind la suprafață. Ea era placa mea de rezonanță și stătea acolo hipnotizată. Simțeam că mă încălzesc, că mă cuprinde febra, gata să-mi aprindă tot corpul. Lăsam să se consume infecția de față cu cineva la care țineam, și asta conta pentru mine.

Dar era prea mult pentru ea. Din tremurat a dat în plîns. Mi-au căzut ochii pe tabloul de deasupra canapelei — fecioara speriată cu obrazul îmbujorat — și m-am întrebat ce simțea Alice în clipa aceea. Știam că mi s-ar fi dăruit, și o doream, dar ce era de făcut cu Charlie?

Charlie ar fi putut să stea deoparte dacă as fi dorit să fac dragoste cu Fay. Ar fi rămas doar în pragul ușii să privească. Dar în clipa cînd mă apropiam de Alice, intra în panică, îi era oare frică să mă lase s-o iubesc pe Alice?

Ședea pe canapea, privindu-mă, asteprînd să vadă ce voi face. Și ce-aș fi putut face? Doream s-o iau în brațe și...

începusem să mă gîndesc la asta, și a venit avertismentul.

„Nu ți-e bine, Charlie? Ești atît de palid.”

M-am așezat pe sofa lîngă ea. „Sînt puțin amețit. O să-mi treacă.” Dar știam că va fi și mai rău dacă Charlie ar simți că există pericolul să fac dragoste cu ea.

Apoi mi-a venit ideea. La început m-a dezgustat, dar am realizat deodată că singura cale de a birui acea paralizie era să-l păcălesc. Dacă dintr-un anume motiv Charlie se temea de Alice, dar nu și de Fay, n-aveam decît să sting lumina și să-mi zic că fac dragoste cu Fay. Charlie n-ar fi sesizat deosebirea.

Nu era bine — ceva dezgustător —, dar dacă avea efect ar fi rupt lațul cu care-mi sugruma Charlie emoțiile. După aceea as fi știut că am iubit-o pe Alice, și asta era singura cale.

„Mi-e bine acum. Hai să stăm pe întuneric”, am zis, răsucind comutatorul și așteptînd să-mi vin în fire. N-avea să fie ușor. Trebuia să mă conving pe mine însumi, să mi-o închipui pe Fay, să mă hipnotizez pînă la a crede că femeia de lîngă mine era Fay. Și, chiar dacă Charlie s-ar fi despărțit de mine ca să mă pîndească din afara trupului meu, n-ar fi putut vedea nimic, pentru că totul se petrecea pe întuneric.

Așteptam vreun semn că ar bănui ceva — simp-tomele prevestitoare ale panicii. Nimic. Mă simțeam vigilent și calm. Mi-am pus brațul pe după ea.

„Charlie, eu ...”

„Nu *vorbi*”, am zis, sec, și s-a tras de lîngă mine. „Te rog”, am încercat s-o liniștesc, „nu spune nimic. Lasă-mă doar să te țin lîngă mine, fără să vorbim.” Am lipit-o de mine, și cu ochii strîns închiși am invocat-o în imagine pe Fay — cu părul ei lung, blond, și cu pielea ei albă. Fay, așa cum o văzusem ultima oară lîngă mine. O sărutam pe Fay, pe păr, pe gît și în final am ajuns la buzele ei. Îi simțeam brațele care mă strîngeau de umeri, de spate, și în mine creștea o încordare pe care n-o simțisem niciodată față de o femeie. O mîngîiam, încetișor la început, dar apoi din ce în ce mai nerăbdător, pradă unei excitații care devenea evidentă.

Atunci a început să-mi țiuie ceva în urechi. Era și altcineva în odaie, scrufînd

întunericul, încercînd să vadă ceva. Febril, am spus și am repetat în gînd același nume. Fay! Fay! FAY! îmi închipuiam clar și precis fața ei, astfel încît să nu pătrundă nimic între noi. și atunci, în timp ce mă strîngea din ce în ce mai tare, am țipat și am împins-o departe de mine.

„Charlie!" Nu-i puteam vedea fața, dar vocea arăta că este șocată.

„Nu, Alice! Nu pot. Nu poți înțelege."

Am sărit de pe canapea și am aprins lumina. Aproape că mă așteptam să-l văd acolo. Dar, evident, nu era. Eram singuri. Totul se petrecea în mintea mea. Alice era culcată acolo, cu bluza descheiată de mine, cu fața congestionată, cu ochii larg deschiși, parcă nu-i venea să creadă ce se întîmplase. „Te iubesc..." am putut să-i spun, gîluit, „dar nu pot s-o fac. Este ceva ce nu pot explica, dar dacă nu m-aș fi oprit, nu mi-aș fi iertat-o toată viața. Nu-mi cere să-ți explic, pentru că m-a i detesta și tu. Este ceva legat de Charlie. Are un motiv pentru care nu vrea să mă lase să fac dragoste cu tine."

Si-a întors privirea și și-a încheiat bluza, „în seara asta n-a fost ca altădată", a zis. „Nu ți s-a făcut greață, n-ai intrat în panică sau alte lucruri de felul ăsta. Mă doreai."

„Da, te doream, dar de fapt nu făceam dragoste *cu tine*. Mă foloseam de rine — într-un fel — clar nu pot să explic. Nici eu nu înțeleg. Să spunem doar că nu sînt încă pregătit. Și nu pot să mă prefac și nici să trișez zicînd că totul e în regulă cînd nu este. Este doar o altă fundătură."

M-am ridicat să plec.

„Charlie, nu fugi din nou."

„Am terminat-o cu fuga. Am de lucru. Spune-le că mă întorc la laborator în cîteva zile — de îndată ce-mi vin în fire."

Am plecat din apartament cuprins de frenezie. Jos, m-am oprit în fața blocului, nestiind în ce parte s-o iau. Pe oriunde umblasem primisem de fiecare dată o lovitură care însemna că greșisem iar. Toate căile erau blocate. Dar, Doamne... orice făceam, oriunde mă întorceam, găseam ușile închise.

Nu puteam să-mi găsesc locul. Nici o stradă, nici o cameră, nici o femeie.

în cele din urmă, am coborît la întîmplare în metrou și l-am luat spre Forty-ninth Street. Puțină lume, dar era o blondă cu părul lung care-mi amintea de Fay. Îndreptîndu-mă spre stația autobuzului care traversează orașul, am trecut pe lîngă un magazin de băuturi și, fără să mă gîndesc, am intrat și am cumpărat o sticlă de gin. Așteptînd autobuzul, am deschis sticla pe dinăuntrul pungii, așa cum văzusem că fac bețivarii, și am tras o dușcă zdravănă. Am simțit arsura din gît pînă în stomac, dar mi-era bine. Am mai băut puțin — doar o gură. Cînd a sosit autobuzul, aveam senzația că sînt scufundat într-o apă caldă care-mi dădea furnicăături pe piele. N-am mai băut pe drum. Nu voiam să mă îmbăt acum.

Cînd am ajuns în fața apartamentului, am bătut în ușă la Fay. Nici un răspuns. Am deschis ușa și m-am uitat înăuntru. Nu venise încă acasă, dar luminile erau toate aprinse. Nu-i păsa de nimic. De ce nu puteam fi și eu la fel?

M-am dus la mine, să aștept. M-am dezbrăcat, am făcut un duș și am îmbrăcat un halat. Mă rugam să nu fie una din nopțile în care venea acasă cu cineva.

Pe la două și jumătate, am auzit-o cum urca scările. Mi-am luat sticla, am ieșit pe scara de incendiu și m-am strecurat pînă la fereastra ei chiar cînd deschidea ușa de la intrare. Nu avusesem intenția să mă tuptez acolo și să pîndesc, ci să-i bat în geam. Dar în timp ce ridicam mîna ca să-mi semnalez prezența am văzut-o zvîrlindu-și pantofii din picioare și făcînd încîntată cîteva piruete. S-a dus la oglindă și a început să se dezbrace, încet, bucată cu bucată, ca într-o ședință privată de strip-tease. Am mai băut o gură. Dar nu puteam s-o las să afle că stătusem acolo și o văzusem.

M-am întors în apartamentul meu fără să aprind lumina, întîi m-am gîndit s-o invit la mine — dar totul era prea ordonat și îngrijit — prea multe linii drepte de șters — și știam că aici n-o să meargă. Așa că am ieșit în coridor. Am bătut la ușă, încet la început, apoi mai tare.

„E deschis”, a strigat.

Era în lenjeria de corp, culcată pe jos, cu brațele întinse și cu picioarele suite pe canapea. Și-a dat capul pe spate uitîndu-se la mine de jos în sus. „Charlie, dragule! De ce stai în cap?”

„Treaba mea”, i-am zis, scoțînd sticla din pungă de hîrtie. „Liniile și curiile sînt prea drepte și m-am gîndit că o să mă ajuți să șterg cîteva din ele.”

„Cel mai bun material din lume pentru așa ceva”, a zis. „Dacă te concentrezi asupra zonei calde care-ți apare în capul pieptului, toate liniile încep să se topească.”

„Asta mi se și întîmplă.”

„Minunat!” A sărit în picioare. „Și mie. Am dansat cu prea multe capete pătrate în noaptea asta. Să le lăsăm să se topească.” A luat un pahar și l-am umplut pentru ea.

În timp ce bea, mi-am petrecut brațul împrejurul ei și am mîngîiat-o pe spatetele dezgolite.

„Hei, ce faci, băiete? Ho! Ce-i asta?”

„Eu sînt. Te-am așteptat să vii acasă.”

S-a dat înapoi. „Stai o clipă, Charlie băiete. Am mai trecut prin asta o dată. Știi că n-a ieșit nimic bun. Tu știi că-mi placi și că te-as tîrî în pat în clipa asta dacă aş crede că avem o șansă. Dar nu vreau să mă ambalez degeaba. Nu e drept, Charlie.”

„In noaptea asta va fi altfel, îți jur." înainte să poată protesta, era în brațele mele, o sărutam, o mîngî-iam, copleșind-o cu toată excitația care dădea să mă sfîșie în bucăți. Am încercat să-i desfac sutienul, dar am tras prea tare și-am rupt copcile.

„Pentru Dumnezeu, Charlie, sutienul ..."

„Nu te necăji pentru sutien..." Am ajutat-o să-l scoată. „Am să-ți iau unul nou. Am să mă revanșez pentru ce-a fost. O să fac dragoste cu tine toată noaptea."

S-a depărtat de mine. „Charlie, nu te-am auzit pînă acum vorbind așa. și nu te mai uita la mine ca și cum ai vrea să mă înghiți cu totul." A apucat o bluză de pe unul dintre scaune și și-a acoperit pieptul. „Mă faci să mă simt dezbrăcată."

„Vreau să fac dragoste cu tine. In noaptea asta pot s-o fac. Știu... simt că este așa. Nu mă alunga, Fa y."

„Știi ce... hai să mai bem ceva", a șoptit.

Am băut și i-am turnat și ei, și în timp ce bea i-am acoperit umerii și gîtul cu sărutări. Starea mea de excitație i se transmitea și a început să respire greu.

„Doamne, Charlie, dacă mă stîrnești și mă dezamăgești iarăși, nu știu ce-ți fac. Sînt și eu om."

Am tras-o pe canapea lîngă mine, pe mormanul de haine și de lenjerie intimă.

„Nu aici pe canapea, Charlie", a zis, zbătîndu-se ca să se ridice în picioare. „Hai în pat."

„Aici", am insistat, smulgîndu-i bluza de pe ea.

S-a uitat la mine, și-a pus paharul pe podea și și-a lepădat lenjeria. Stătea acolo în fața mea, goală. A șoptit: „Să sting lumina."

„Nu", i-am zis, trăgînd-o din nou pe canapea. „Vreau să te văd."

M-a sărutat prelung și m-a strîns în brațe. „Nu mă dezamăgi de data asta, Charlie."

Trupul ei se mișca încet, căutîndu-mă, și știam că de data asta nu va interveni nimic. Știam ce trebuie să fac și cum trebuie să fac. Gîffia și ofta și mă striga pe nume.

Pentru o clipă am avut senzația rece că mă pîn-dea Charlie. Deasupra brațului canapelei am prins o licărire fugară a feței sale care mă fixa din întunericul ferestrei, de acolo de unde mă tupilasem cu cî-teva minute mai înainte. Un comutator a inversat percepția și eram eu cel de afară, din nou pe scara de incendiu, privind înăuntru un bărbat și o femeie care făceau dragoste pe canapea.

Apoi, printr-un efort violent de voință, eram înapoi pe canapea cu ea, conștient de

trupul ei, de imboldul și de potența mea, și am văzut din nou fața, pîndind înfometată prin fereastră. Și mi-am zis, mie însumi, dă-i înainte, nenorocitele, pîndește. Nu mai dau doi bani pe tine.

Si a continuat să privească, cu ochii larg deschiși.

29 iunie — înainte de-a mă întoarce la laborator am de gînd să termin proiectele pe care le-am început după ce am plecat de la congres. Am vorbit la telefon cu Landsdoff, de la Institutul Nou pentru Studii Avansate, despre posibilitatea de-a folosi producerea fotoefecrului nuclear dublu pentru activitatea de explorare în biofizică. La început, a crezut că sînt ticnit, dar cînd i-am menționat scăpările din articolul său din *A/ew Institute Journal* m-a reținut la telefon timp de aproape o oră. Vrea să vin la Institut să discut ideile mele cu grupul lui. Voi intra poate în legătură cu el după ce-mi termin treaba la laborator, dacă voi avea timp. Asta este problema, desigur. Nu știu cit timp mai am. O lună? Un an? Restul vieții mele? Depinde de ceea ce voi afla despre efectele psihofi-zice secundare ale experimentului.

30 iunie — De cînd o am pe Fay am încetat să mai rătăcesc pe străzi. I-am dat o cheie de la apartamentul meu. Mă tachinează cu închisul ușii și eu o tachinez cu halul în care este casa ei. M-a prevenit să nu încerc să-i schimb felul de a fi. Soțul ei divorțase de ea cu cinci ani în urmă pentru că nu putuse s-o convingă să ridice lucrurile de pe jos și să aibă grijă de casă.

De altfel, așa se poartă cu mai tot ce nu i se pare ei important. Nu poate sau nici nu vrea să-și bată capul, într-una din zilele trecute am descoperit o grămadă de tichete de parcare într-un colț din dosul unui scaun — trebuie să fi fost vreo patruzeci sau cincizeci. Cînd a venit acasă cu berea, am întrebat-o de ce le colecționează.

„Alea!”, a rîs ea. „De îndată ce fostul meu soț o să-mi trimită blestematul ăla de cec am să plătesc cîteva din ele. N-ai idee ce prost mă simt din cauza tichete-lor ăstora. Le las acolo, în dosul scaunului, pentru că altfel mă apucă accese de vinovăție ori de cîte ori le văd. Dar ce poate să facă o biată fată ca mine? Peste tot unde mă duc au pus semne — nu parca aici! nu parca acolo! — și chiar nu accept să tot fiu obligata să citesc un semn ori de cîte ori vreau să cobor din mașină.”

Am promis că nu voi încerca s-o schimb. Prezența ei mă stimulează. Are din belșug simțul umorului. Dar mai presus de orice este un spirit liber și independent. Singurul lucru care poate deveni obositor după un timp este sminteala cu dansul. Săptămîna asta am ieșit în fiecare seară și am stat pînă la două sau trei noaptea. Mi-a cam scăzut energia.

Nu e vorba de dragoste — dar Fay este importantă pentru mine. Mă surprind așteptînd să-i aud pașii pe coridor de cîte ori a fost plecată.

Charlie a încetat să ne mai pîndească.

5 iulie — I-am dedicat primul meu concert pentru pian. Fay a fost încîntată de ideea dedicației, dar nu cred că i-a plăcut într-adevăr concertul. Se vede că nu poți găsi tot ce-ai dori într-o singură femeie. Un argument în plus pentru poligamie.

Lucrul important este că Fay e vioaie și are inimă bună. Am aflat astăzi de ce a rămas fără bani atât de devreme luna asta. Cu o săptămână înainte de a mă întâlni s-a împrietenit cu o fată pe care a găsit-o la Stardust Ballroom. Când fata i-a spus că n-are pe nimeni în oraș, că e lefteră și că n-are unde dormi, Fay a invitat-o să stea la ea. După două zile, fata a găsit cei două sute treizeci și doi de dolari pe care Fay îi ținea într-un sertar și a dispărut cu banii. Fay n-a reclamat-o la poliție și de altfel — așa cum și-a dat seama —• nici nu-i știa numele de familie.

„La ce-ar fi folosit să reclam la poliție?” m-a întrebat. „Vreau să zic că amărîta asta avea mare nevoie de bani dacă a făcut așa ceva. N-am să-i distrug viața pentru cîteva sute de dolari. Nu sînt nici eu bogată, dar nu vreau să-i pun pielea-n băț — dacă înțelegi ce vreau să spun.”

Știam ce vrea să spună.

Niciodată n-am întâlnit pe cineva atât de deschis și de încrezător ca Fay. Este ceea ce îmi trebuie cel mai mult acum. Am tînjit tot timpul după un contact omenesc simplu.

8 iulie — Nu prea mai am timp pentru lucru între tropăiala de fiecare noapte prin cluburi și mahmureala dimineților. Doar cu ajutorul aspirinei și al unei fierturi pe care mi-a pregătit-o Fay am putut termina analiza lingvistică a verbului în limba urdu pe care am expediat-o la *International Linguistics Bulletin*. Lucrarea mea îi va trimite pe lingviști înapoi în India cu reportofonele lor, pentru că subminează suprastructura critică a metodologiei lor.

Nu mă pot împiedica să-i admir pe lingviștii structuraliști care au creat doar pentru folosul lor o disciplină lingvistică bazată pe deteriorarea comunicării scrise, încă un caz de oameni care-și petrec viața cercetînd din ce în ce mai mult despre din ce în ce mai puțin — umplînd volume și biblioteci cu subtila analiză lingvistică a cuvîntului *grohăit*. N-ar fi nimic rău într-asta, dar nu trebuie să fie o scuză pentru a distruge stabilitatea limbii.

Alice a sunat azi ca să afle cînd mă întorc la laborator. I-am spus că doream să termin proiectele pe care le începusem și că speram să obțin de la Fundația Welberg autorizația pentru studiul meu personal. Are totuși dreptate — trebuie să mă gîndesc la timp.

Fay vrea să mergem tot mereu la dans. Noaptea trecută am început să bem și să dansăm la White Horse Club, și de acolo la Benny's Hideaway, apoi la Pink Slipper... și după aceea nu-mi mai amintesc în ce locuri, dar știu că am dansat pînă eram gata să cad jos. Cred că mi-a crescut toleranța la alcool, pentru că eram deja bine făcut înainte de apariția lui Charlie. Îmi aduc aminte doar că a făcut un număr imbecil de step pe scena de la Allakazam Club. A adunat mulți spectatori, pînă cînd patronul ne-a dat afară și Fay a zis că toată lumea mă socotea un actor excelent și că tuturor le-a plăcut cum interpretam rolul unui moron.

Ce naiba s-a întîmplat apoi? Știu că mă doare spinarea. Am crezut că este din cauza dansului, dar Fay mi-a spus că am căzut de pe blestemata aia de canapea.

Comportarea lui Algernon devine iarăși dezordonată. Minnie pare speriată de el.

9 iulie — Azi s-a întâmplat o chestie groaznică. Algernon a muscat-o pe Fay. O prevenisem să nu se joace cu el, dar îi plăcea să-l hrănească. De obicei, când venea în camera lui, își ridică botul și alerga spre ea. Azi a fost altfel. Era în partea opusă a cuștii, încolăcit ca un pământ alb. Când Fay a băgat mâna prin trapă, s-a chircit și s-a ghemuit într-un colț. A încercat să-l ademenească deschizând ușița labirintului și, înainte s-o pot avertiza, a făcut greșeala de a încerca să-l ia în mână. A musca t-o de degetul mare. Apoi ne-a privit intens pe amândoi și a zbughit-o înapoi.

Am găsit-o pe Minnie în celălalt capăt, în cutiuța pentru recompense. Sîngera dintr-o rană adîncă din piept, dar trăia, în timp ce băgăm mâna s-o scot afară, Algernon s-a repezit la mine. Dinții i s-au înfipt în mîneca mea și a rămas agățat pînă cînd l-am scuturat de acolo.

După aceea s-a liniștit. L-am observat apoi mai bine de-o oră. Pare apatic și zăpăcit, și deși învață să rezolve probleme noi fără răsplată externă, acțiunea lui este neobișnuită, în locul mișcărilor prudente și hotărîte prin coridoarele labirintului, gesturile lui sînt pripite și necontrolate. Iar și iar dă colțul prea repede și se aruncă într-o barieră. Toată comportarea lui lasă impresia ciudată că este pradă unei presiuni extraordinare.

Ezit să mă pronunț pe loc. Ar putea fi mai multe lucruri. Dar acum trebuie să-l duc înapoi la laborator. Chiar dacă n-am nici o veste de la Fundație cu privire la propunerea mea, îl voi suna pe Nemur mane dimineață.

RAPOKF DE PROGRES 15

12 iulie — Nemur, Strauss, Burt și alți cîțiva dintre cei care lucraseră la proiect mă așteptau la departamentul de psihologie. Au încercat să-mi dea impresia că sînt binevenit, dar îmi puteam da seama cît de dornic era Burt să-l ia pe Algernon și i l-am predat. Nimeni nu vorbea, dar știam că Nemur nu mă va ierta prea curînd pentru că am trecut peste capul lui luînd legătura cu Fundația. Fusese însă necesar. Înainte de a mă întoarce la Beekman, trebuia să fiu sigur că mi se va permite să încep un studiu independent al proiectului. Ar fi fost o pierdere de timp prea mare dacă as fi fost obligat să-i dau socoteală lui Nemur pentru tot ce fac.

Fusese informat despre hotărîrea Fundației și primirea lui era rece și formală. Mi-a întins mîna, dar nu zîmbea. „Charlie”, mi-a zis, „tuturora ne pare bine că te-ai întors și că vei lucra cu noi. A sunat Jayson și mi-a spus că Fundația te va pune să lucrezi la proiect. Echipa asta și laboratorul îți stau la dispoziție. Centrul de calculatoare ne-a asigurat că lucrările tale vor avea prioritate — și sigur că dacă pot fi și eu de folos...”

Făcea tot ce putea ca să fie cordial, dar i se citea pe față că era sceptic. La urma urmei, ce experiență aveam eu în psihologia experimentală? Ce știam eu despre tehnicile pentru dezvoltarea cărora sacrificase atîția ani? Dar, cum spuneam, părea cordial și dispus să renunțe la judecarea mea. Nici n-ar putea face prea mult acum. Dacă nu reușesc să ajung la o explicație pentru comportarea lui Algernon, munca lui se duce de rîpă, dar dacă rezolv problema vor fi toți alături de mine.

Am intrat în laboratorul unde Burt îl urmărea pe Algernon în una dintre cutiile cu probleme multiple. A oftat și a clătinat din cap. „A uitat multe lucruri. Cele mai multe din reacțiile lui complexe s-au șters. Rezolvă problemele la un nivel mult mai primitiv decât m-aș fi așteptat.”

„În ce fel?” am întrebat.

„Păi, înainte era în stare să calculeze scheme simple — de exemplu, pentru traseul ăsta cu uși false, fiecare a doua ușă, fiecare a treia, sau numai ușile roșii sau cele verzi — dar acum a făcut de trei ori traseul și încă mai folosește încercarea și greșeala.”

„Ar putea fi din cauza lipsei lui îndelungate din laborator?”

„S-ar putea. Îi vom lăsa să se obișnuiască din nou aici și vom vedea cum va lucra mâine.”

Fusesem de multe ori în laborator, dar acum eram acolo pentru a învăța tot ceea ce putea să-mi fie de folos. Trebuia să-mi însușesc în câteva zile procedurile învățate de ceilalți în câțiva ani. Timp de patru ore am trecut împreună cu Burt prin toate secțiile laboratorului, încercînd să capăt o imagine de ansamblu. După ce am parcurs totul am observat o ușă pe care n-o deschiseseam încă.

„Ce este acolo?”

„Congelatorul și crematoriul.” A împins ușa masivă și a aprins lumina. „Congelăm totdeauna speci­menele noastre înainte de a le băga în crematoriu.

Dacă oprim descompunerea mirosul este mai scăzut.” S-a întors să plece, dar eu am rămas o clipă acolo.

„Nu pe Algernon”, am zis. „Uite ce e... dacă și ... cînd... nu vreau să fie azvîrlit acolo. Mă voi ocupa eu de el”. N-a rîs. A dat doar din cap. Nemur îi spusese că de-acum încolo puteam căpăta orice doresc.

Obstacolul era timpul. Ca să aflu toate răspunsurile de unul singur trebuia să mă apuc imediat de lucru. Am luat liste de cărți de la Burt și însemnări de la Strauss și de la Nemur. În timp ce ieșeam din laborator, mi-a venit o idee ciudată.

„Spune-mi, te rog”, l-am întrebat pe Nemur, „am aruncat o privire asupra crematoriului pentru animalele de experiență. Ce planuri ați făcut în ceea ce mă privește?”

întrebarea mea l-a uluit. „Ce vrei să spui cu asta?”

„Sînt sigur că de la bun început ați prevăzut măsuri pentru toate situațiile posibile. Deci, ce se întîm­plă cu mine?”

Văzînd că tace, am insistat: „Am dreptul să știu tot ce are legătură cu experimentul, și

asta cuprinde și viitorul meu."

„Nu există nici un motiv ca să nu știi." A făcut o pauză și a aprins o țigară care era deja aprinsă, „înțelegi, cu siguranță, că de la început am avut cele mai mari speranțe că rezultatul va fi permanent, și încă avem... sigur că avem ..."

„Sînt convins", am zis.

„Evident, arunci cînd te-am preluat pentru această experiență ne-am luat o responsabilitate serioasă. Nu știi cît îți amintești sau cît ai reconstituit din împrejurările de la începutul proiectului, dar noi am încercat să-ți arătăm că exista o posibilitate destul de mare ca rezultatul să fie doar temporar."

„Am notat asta în rapoartele mele de progres, la vremea respectivă", am încuviințat, „deși pe-atunci

nu înțelegeam ce voiți să spuneți. Dar nu asta e problema, fiindcă acum știu despre ce e vorba".

„Am hotărît să acceptăm riscul ăsta cu tine", a continuat, „pentru că am considerat că era puțin probabil să-ți producem un neajuns serios și că era foarte probabil să facem un lucru bun pentru tine."

„Nu trebuie să vă justificați."

„Dar îți dai seama că trebuia să obținem acordul cuiva din familia apropiată. Nu erai competent să-ți dai singur acordul."

„Știu toate lucrurile astea. Vorbiți despre sora mea, Norma. Am citit în ziare. Din ce-mi amintesc despre ea, cred că v-ar fi dat acordul pentru execuția mea."

A ridicat din sprîncene, dar nu s-a legat de spusele mele. „Așa cum i-am spus, în cazul cînd experiența n-ar fi reușit, nu mai puteam să te trimitem înapoi la brutărie sau în camera aceea din care veneai."

„De ce nu?"

„În primul rînd, pentru că s-ar fi putut să nu mai fii același om. Chirurgia și injecțiile cu hormoni ar fi putut avea efecte care să nu apară imediat, încercările prin care ai trecut după operație ar fi putut să lase urme. Vreau să spun, posibile tulburări emoționale care să complice întîrzierea mintală; ai fi putut să nu mai ai aceeași personalitate ..."

„Grozav. Ca și cum nu era destul să port o singură cruce."

„În al doilea rînd, nu se poate ști dacă te-ai fi întors la același nivel mintal. Ar fi putut să fie o re-gresie pînă la un nivel de funcționare încă mai primitiv."

îmi puna în față cel mai mare rău posibil — des-cărcîndu-și cugetul de povară. „Ar fi bine să știu totul”, am zis, „cît mai sînt în situația de a avea ceva de spus. Ce planuri ați făcut pentru mine?”

A ridicat din umeri. „Fundația a aranjat să fii trimis la Azilul de stat și la Școala profesională Warren.”

„Pe dracu!”

„O parte din înțelegerea cu sora ta a fost că taxele pentru azil vor fi plătite de către Fundație, și că vei primi în plus un venit lunar regulat pentru nevoile tale personale pe tot restul vieții.”

„Dar de ce acolo? Am fost totdeauna capabil să-mi port singur de grijă în afara azilului, chiar cînd m-au internat acolo, după moartea Unchiului Herman. Donner a reușit să mă scoată imediat, ca să lucrez și să trăiesc în libertate. De ce trebuie să mă întorc acolo?”

„Dacă poți să-ți porți singur de grijă, nu va trebui să stai la Warren. Cazurilor mai puțin grave li se permite să nu locuiască la azil. Dar trebuia să ne asigurăm că vor fi luate măsuri pentru tine — în orice eventualitate.”

Era adevărat. Nu aveam de ce să mă plîng. Se gîn-diseră la toate. Era logic să ajung la Warren — congelatorul în care urma să fiu pus la păstrare pentru restul vieții mele.

„Cel puțin nu este un crematoriu.”

„Ce?”

„N-are importanță. O glumă care mă privește.” Apoi m-am gîndit la ceva. „Spuneți-mi, este posibilă vizitarea azilului, vreau să spun dacă poate să meargă cineva și să vadă cum e acolo, ca un vizitator oarecare?”

„Da, cred că este mereu lume care se duce acolo — se obișnuiesc vizite pentru informare în vederea popularizării instituției. De ce?”

„Pentru că as vrea să văd și eu. Trebuie să aflu ce se va întimpla, atît timp cît sînt încă stăpîn pe mine și mai pot lua măsuri. Vedeți dacă se poate aranja — cît de curînd.”

Puteam vedea că îl deranjează ideea mea de a vizita Azilul Warren. Ca și cum mi-aș fi comandat un sicriu în care să mă așez înainte de a fi mort. Dar nu-l pot învinovăți, pentru că de fapt nu realizează că din moment ce am aflat cine sînt — semnificația întregii mele existențe presupune cunoașterea posibilului meu viitor ca și a trecutului. Să știu încotro mă îndrept, tot așa cum știu de unde vin. Cu toate că știm că sfîrșitul labirintului înseamnă moarte (ceva ce n-am știut totdeauna — pentru că nu cu mult timp în urmă adolescentul din mine credea că moartea este numai pentru alții), văd acum că poteca pe care am ales-o prin labirintul acela mă face să fiu ceea ce sînt. Nu sînt doar un obiect, ci și un fel de a exista — unul din multe —, și cunoașterea căilor pe care am mers și a celor pe care trebuie să merg de

aici înainte mă va ajuta să înțeleg ce se petrece cu mine.

În seara aceea și în câteva din zilele următoare m-am cufundat în texte de psihologie: clinică, personalitate, psihometrie, educație, psihologie experimentală, psihologie animală, psihologie fiziologică, comportament, gestalt, analitic, funcțional, dinamic, organismic, și tot restul facțiunilor vechi și modeme, scoli și sisteme de gândire. Mă deprimă faptul că atât de multe idei dintre cele pe care psihologii noștri își bazează convingerile despre inteligența umană, memorie și educație sînt doar niște iluzii.

Fay ar vrea să viziteze laboratorul, dar i-am spus că n-ar fi bine. Tot ce mi-ar mai lipsi acum este ca Fay să dea cu nasul de Alice. Am destule griji și fără asta.

RAPORT DE PROGRES 16

14 iulie — N-a fost o zi potrivită pentru vizita la Warren — cer cenușiu și burniță — și poate că asta este cauza deprimării care mă apucă de câte ori mă gândesc la azil. Sau poate că mă înșel singur și ceea ce m-a necăjit a fost ideea că as putea fi trimis acolo. Am împrumutat mașina lui Burt. Alice voia să meargă și ea, dar trebuia să văd de unul singur ce este acolo. Fay nu știa nimic.

Am făcut o oră și jumătate pînă la așezarea rurală Warren, în Long Island, și am găsit cu ușurință ce căutam: un teren cu clădiri mohorâte și împrăștiate, dezvăluindu-se restului lumii doar prin intrarea mărginită de doi stîlpi de beton dintre care începea o sosea îngustă. Pe unul din stîlpi — o placă de alamă bine lustruită cu denumirea Azilul de stat și Școala profesională Warren.

Semnul de circulație indica 15 mile pe oră, astfel încît am mers încet pe lîngă corpurile de clădiri, uitîndu-mă după birourile administrației.

A apărut un tractor care traversa o pajiște în direcția mea; în spatele omului de la volan mai erau atîr-nați încă doi. Am scos capul pe geam și am întreat: „Puteți să-mi spuneți unde este biroul dlui Wins-low?”

Șoferul a oprit tractorul și a arătat spre stînga și înainte. „Spitalul Principal. Faceți stînga și apoi drept înainte.”

Nu m-am putut împiedica să-l remarc pe tînărul care stătea în spate, agățat de o bară. Era neras și avea pe față urma unui surîs gol. Pe cap purta o pălărie de marinar cu borul tras peste ochi, copilărește, ca să se ferească de lumină, deși nu era soare. I-am surprins o clipă privirea — ochii mari, întrebători —, dar a trebuit să mă uit în altă parte. Cînd a pornit iarăși tractorul, am putut să văd în retrovizor că se uita după mine, curios. M-a indispus... fiindcă îmi amintea de Charlie.

M-a surprins tinerețea psihologului-șef, un bărbat subțire, înalt, cu o față obosită. Dar siguranța din privirea ochilor lui albaștri sugera o forță neașteptată contrastînd cu expresia lui tinerească.

M-a condus cu mașina lui pe aleile dintre clădiri și mi-a arătat sala de distracții, spitalul, școala, birourile administrației și cele două clădiri de cărămidă cu câte două etaje pe care le numea *vile* și în care locuiau pacienții.

„Am văzut că Warren nu este îngrădit.”

„Nu, doar o poartă la intrare și garduri vii din tufișuri care să oprească privirile indiscrete ale amatorilor de curiozități.”

„Dar cum îi rețineți... pe ei... să nu se rătăcească pe afară... să nu părăsească instituția?”

A ridicat din umeri și a zîmbit. „De fapt, nu putem. Unii se mai rătăcesc pe afară, dar cei mai mulți se întorc.”

„Nu vă duceți după ei, să-i căutați?”

M-a privit ca și cum ar fi încercat să-și închipuie ce anume ascundea întrebarea mea. „Nu. Dacă dau de necaz, aflăm curînd de la lumea din oraș — sau îi aduce poliția înapoi.”

„Și dacă nu?”

„Dacă nu mai auzim nimic despre ei, sau de la ei, presupunem că și-au aranjat într-un fel situația în afară. Trebuie să înțelegeți, dle Gordon, aceasta nu este o închisoare. Statul ne cere să facem toate eforturile rezonabile ca să ne recuperăm pacienții, dar nu sîntem dotați cu mijloacele necesare pentru a supraveghea permanent patru mii de persoane. Cei care reușesc să plece sînt toți de tipul moronului superior — dar nu prea mai primim multe cazuri de felul ăsta. Acum ne vin mai ales cei cu defecte cerebrale, care necesită o îngrijire permanentă sub pază — dar moronii superiori pot să circule în libertate și după o săptămînă sau două pe-afară, cei mai mulți se întorc, fiindcă nu găsesc nimic potrivit pentru ei pe-acolo. Lumea nu-i vrea și ei află curînd lucrul ăsta.”

Am ieșit din mașină și am luat-o pe jos pînă la una dintre *vile*. Înăuntru, pereții erau acoperiți cu faianță albă și toată clădirea mirosea puternic a dezinfectant. Vestibulul de la primul etaj dădea spre sala de recreație, unde se aflau peste șaptezeci și cinci de băieți așezați pe scaune, așteptînd clopoțelul să sune pentru masa de prînz. Privirea mi s-a oprit imediat asupra unuia dintre băieții mai mari, care stătea pe scaun într-un colț și care ținea în brațe și legăna un băiat mai tînăr, de vreo paisprezece sau cincisprezece ani. După ce am intrat, toți și-au întors privirile către noi, iar cîțiva mai îndrăzneți s-au apropiat și s-au zgîit la mine.

„Nu-i băga în seamă”, a zis, văzîndu-mi fața, „nu-ți fac nimic.”

A venit spre noi femeia care răspundea de etaj, o persoană osoasă, arătoasă, cu mînecele bluzei suflecate și cu un sorț din pînză de blugi peste o fustă albă bine apretată. Îi atîrna de brîu un inel cu chei care zăngăneau la orice mișcare, și numai cînd a întors capul am văzut că avea pe partea stîngă a feței o pată mare din naștere, de culoarea vinului roșu.

„Nu așteptam să vină cineva astăzi, Ray”, a zis. „De obicei joi este ziua în care-mi aduci vizitatori.”

„Thelma, acesta este dl Cordon, de la Universitatea Beekman. Vrea doar să arunce o privire pe-aici și să-și facă o idee despre munca noastră. Știam că n-o să te deranjeze, Thelma. Orice zi este binevenită pentru tine.”

„Da”, a zis ea rîzînd zgomotos, „dar miercuri e ziua cînd întoarcem saltelele. Joia miroase mult mai bine pe-aici.”

Am observat că se plasa mereu în stingă mea, ca să nu-i văd pata de pe față. M-a dus pe rînd prin dormitor, spălătorie, prin cămărilor cu provizii și sala de mese, în care totul era acum pregătit în așteptarea mîncării distribuite de cantina centrală. Zîmbea în timp ce vorbea, iar expresia ei și părul strîns grămadă într-un coc în vîrfurile capului o făceau să semene cu o dansatoare a lui Lautrec, dar nu m-a privit niciodată direct. Mă întrebam cum ar fi fost să trăiesc aici, supravegheat de ea.

„Sînt destul de cuminți cei din clădirea asta”, a zis. „Dar știți cum e. Trei sute de băieți — cîte șaptezeci și cinci pe fiecare etaj — și noi sîntem doar cinci care vedem de ei. Nu-i ușor să-i stăpînești. Dar oricum este mult mai bine decît în vilele cu pacienți murdari. Personalul *de acolo* nu rezistă multă vreme. Cu copiii mici nu contează, dar cînd ajung adulți și tot nu se pot îngriji singuri, totul poate deveni o mizerie cumplită.”

„Păreți a fi o persoană foarte cumsecade”, am zis. „Băieții sînt norocoși că vă au ca supraveghetore.”

A rîs cu poftă, arătîndu-și dinții albi, dar privind în continuare drept în față. „Nici mai bună, nici mai rea decît celelalte. Țin foarte mult la băieții mei. Nu-i o treabă ușoară, dar te simți răsplătit cînd te gîndesti cîtă nevoie au de tine.” Zîmbetul a părăsit-o pentru o clipă. „Copiii normali se maturizează prea curînd, încetează să mai aibă nevoie de tine... își iau tălpășița... uită că i-ai iubit și le-ai purtat de grijă. Dar copiii de-aici au nevoie de tot ceea ce le poți da — toată viața lor.” A rîs din nou, jenată de gravitatea spuselor ei. „Nu-i ușor să lucrezi aici, dar merită.”

Jos, unde ne aștepta Winslow, a sunat clopoțelul și băieții au intrat pe rînd în sala de mese. Am observat că băiatul mai mare care-l ținuse în poală pe cel mai mic îl ducea acum de mîină spre masă.

„O treabă bună”, am zis, făcînd semn cu capul spre cei doi.

Winslow a dat și el din cap. „Cel mare este Jerry și celălalt e Dusty. Așa ceva se vede des pe-aici. Cînd nu este nimeni prin preajmă care să aibă timp de ei, uneori au destulă intuiție ca să caute unul la celălalt un contact uman și un pic de afecțiune.”

În timp ce treceam pe lingă una din celelalte case în drumul nostru spre școală am auzit un urlat urmat de gemete, preluate apoi și repetate de alte două sau trei voci. Erau

zăbrele la ferestre.

Pentru prima oară în acea dimineață Winslow părea jenat. „Vilă cu pază specială”, a explicat, „întârziati cu dezordini emoționale. Dacă există vreun risc să devină periculoși pentru alții sau chiar pentru ei înșiși, îi punem în Vila K. Permanent sub cheie.”

„Pacienți cu dezordini emoționale aici? N-ar trebui să stea în spitale de psihiatrie?”

„Sigur”, a zis, „dar este un lucru greu de controlat. Unii, cei care sînt în pragul dezordinii emoționale, nu se prăbușesc decît după ce au stat un timp aici. Alții au fost trimiși la azil de judecători și sîntem obligați să-i primim chiar dacă nu avem loc pentru ei. Adevărata problemă este că nicăieri nu mai e loc pentru nimeni. Știți cîți sînt pe listele noastre de așteptare? O mie patru sute. Și *poate* că vom avea loc pentru douăzeci și cinci sau treizeci dintre ei pînă la sfîrșitul anului.”

„Unde se află acum cei o mie patru sute?”

„Acasă. Afară, așteptînd un loc vacant aici sau în altă instituție. Vedeți, problema noastră cu locurile nu este aceeași cu cea a spitalelor supraaglomerate. Pacienții noștri vin de regulă ca să rămîna aici pentru tot restul vieții lor.”

În timp ce ajungeam la noua clădire cu un singur etaj a școlii, făcută din sticlă și beton, cu ferestre mari, încercam să mă închipui pe mine însumi ca pe un pacient umblînd pe coridoarele acelea. Mă vedeam pe la mijlocul unui șir de bărbați și băieți așteptînd să intre într-o sală de clasă. Poate c-aș fi unul din cei care împing un cărucior în care se află alt băiat, sau unul din cei care duc pe cineva de mîna, sau unul care strînge în brațe un băiat mai mic.

Într-una din clasele de tîmplărie, unde un grup de băieți mai mari făceau bănci sub supravegherea unui maestru, s-au adunat în jurul nostru, privin-du-mă curioși. Maistrul a pus jos ferăstrăul și s-a îndreptat spre noi.

„Este dl Gordon de la Universitatea Beekman”, a spus Winslow. „Dorește să arunce o privire pe-aici. Se gîndește să cumpere instituția.”

Maistrul a ris și le-a făcut elevilor semne cu mîna. „Ei, dacă o cumpără, t-trebuie să n-ne ia și p-pe noi. Și t-trebuie să n-ne aducă l-lemn mai mult ca s-s-a-vem ce lucra.”

În timp ce-mi arăta atelierul, am observat cît de liniștiți erau băieții, își vedeau de treburile lor, netezind cu glaspapir și lăcuind băncile terminate, dar nu vorbeau deloc.

„Ăștia sînt b-băieții mei t-tăcuți, știți dumneavoastră”, a zis, ca și cum ar fi perceput întrebarea mea tăcută. „S-surdo-m-muți.”

„Avem aici o sută șase”, a explicat Winslow. „Este un studiu special sponsorizat de guvernul federal.”

Nu-ți vine să crezi! Cît de puțin le fusese dat față de alte ființe omenești, întârziati

mental, surzi, muți, și totuși cât zel depuneau în șlefuirea acelor bănci.

Unul dintre băieți, cel care strîngea un bloc de lemn într-o menghină, s-a oprit din lucru, l-a bătut ușor pe braț pe Winslow și i-a făcut semn cu mîna spre un loc unde erau puse la uscat pe rafturi niște obiecte terminate. Băiatul a arătat cu degetul un pedestal de lampă așezat pe raftul al doilea și apoi s-a arătat pe el însuși. Era un lucru prost făcut, instabil, cu dîre de mastic și acoperit cu un strat gros și inegal de lac. Winslow și educatorul l-au lăudat cu entuziasm și băiatul a zîmbit cu mîndrie și s-a uitat la mine, așteptîndu-se să-l laud și eu.

„Da”, am zis, exagerînd cu mișcările gurii, „foarte bine... foarte frumos.” Am spus-o fiindcă avea nevoie, dar am simțit că sînt ipocrit. Băiatul mi-a zîmbit și înainte de a se întoarce la locul lui a venit la mine și mi-a atins brațul ca un fel de a spune la revedere. Asta mi-a luat graiul și am reușit doar cu mare greutate să-mi stăpînesc emoțiile pînă cînd am ajuns din nou în coridor.

Directorul scolii era o doamnă scundă, durdulie, mămoasă, care m-a așezat în fața unui grafic cu scris elegant, care arăta diferitele tipuri de pacienți, numărul de aptitudini corespunzător fiecărei categorii și subiectele pe care le învățau.

„Desigur”, îmi explica ea, „acum nu mai primim prea mulți din cei cu I.Q. superior. De cei cu I.Q. șaizeci și șaptezeci se ocupă tot mai mult școlile publice, în clase speciale, dar există și spații comunitare unde sînt îngrijiți. Cei mai mulți care mai vin aici sînt capabili să locuiască afară, în cămine de adopție, în pensiuni, și să execute munci simple în gospodăria agricole sau să fie folosiți ca oameni de serviciu în fabrici sau spălătorii ...”

„Sau brutării”, am sugerat eu.

S-a încruntat. „Da, cred că ar putea face și asta. Știți, noi împărțim copiii (le spun tuturor copii, indiferent de vîrstă, aici sînt toți copiii), îi împărțim în *curați* și *murdari*. Este mult mai ușor pentru administratorii clădirilor să-i țină pe cei din fiecare categorie împreună, în același loc. Unii dintre cei *murdari* reprezintă cazuri cu leziuni cerebrale severe, sînt ți-

202

nuți în paturi cu plase laterale și vor fi îngrijiți în felul acesta tot restul vieții lor...”

„Sau pînă cînd știința va găsi un mijloc pentru a-i ajuta.”

A zîmbit. „Mă tem că nu mai pot fi ajutați.”

„Oricine mai poate fi ajutat.”

M-a privit atent, cu îndoială. „Da, da, sigur, aveți dreptate. Trebuie să ne păstrăm speranța.”

O enervam. Gîndul că aș fi putut și eu să fiu adus înapoi aici ca unul dintre copiii ei mă făcea să zîm-besc. Aș fi fost unul din cei *curați* sau nu?

Ajuns înapoi în biroul lui Winslow, am băut o cafea și mi-a vorbit despre munca lui. „Este un loc bun”, a zis. „Nu avem psihiatri în personalul nostru — doar un consultant din afară care vine o dată la două săptămâni. Dar e bine și așa. Toți membrii echipei de psihologi sînt devotați profesiei lor. Aș fi putut angaja un psihiatru, dar cu banii pe care i-as fi plătit pot angaja doi psihologi — oameni care nu se tem să dăruiască o parte din ei pacienților noștri.”

„Ce înțelegeți prin «o parte din ei»?”

M-a studiat un moment și apoi aerul lui obosit a fost străpuns de o sclipire de mînie. „Sînt mulți care dau bani sau materiale, dar foarte puțini cei care oferă timp și afecțiune. Asta vreau să spun.” Vocea îi devenise aspră și mi-a arătat cu degetul un biberon gol pe raftul cu cărți din partea opusă a camerei.

„Vedeți biberonul acela?”

I-am spus că mă întrebam ce era cu el din clipa cînd intrasem în cameră.

„Ei bine, cîți din oamenii pe care-i cunoașteți ar accepta să țină în brațe un adult și să-l hrănească cu biberonul? Cu riscul de a fi umplut de urină sau de fecale? Păreți surprins. Nu puteți pricepe, așa-i, de la înălțimea turnului de fildeș al cercetării dumneavoastră. Cum ați putea ști ce înseamnă să fii exclus de la orice fapt omenesc, cum s-a întîmplat cu pacienții noștri?”

Nu m-am putut opri să nu zîmbesc, și cred că n-a înțeles, pentru că s-a ridicat de pe scaun și a terminat brusc convorbirea. Dacă mă voi întoarce să ră-mîn aici, și află întreaga poveste, sînt sigur că va pricepe. Este genul de om care poate pricepe.

În timp ce ieșeam cu mașina de la Warren, nici nu știam ce să cred. Senzația de cenușiu și rece mă înconjură — un fel de resemnare. Nu s-a pomenit nimic despre reabilitare, despre vindecare, despre vreo posibilitate de a-i trimite pe oamenii aceștia înapoi în lume. Nimeni nu vorbise despre speranță. Sentimentul era al unei morți vii sau, și mai rău, al unei vieți care nu fusese niciodată pe de-a-ntregul vie și conștientă. Suflete vestejite de la început și condamnate să trăiască încremenite în spațiul și timpul fiecărei zile.

Mă întrebam despre toți, mama-intendentă cu fața ei pătată cu roșu, maestrul de atelier bîlbîit, directoarea mămoasă, psihologul tinerel cu fața obosită, și așa fi vrut să aflu cum își găsiseră calea spre locul unde lucrau și unde se devotau unor minți tăcute. Ca și băiatul care-l ținea în brațe pe cel mai mic, fiecare dintre ei își găsise împlinirea dăruind o parte din el celor care aveau mai puțin.

Și ce mai era acolo care nu-mi fusese arătat?

Aș putea ajunge curînd la Warren, să-mi petrec restul vieții cu ceilalți... în așteptare.

25 iulie — Am amînat o vizită la mama mea. Doresc s-o văd și nu doresc. Nu înainte

de a fi sigur de ceea ce mi se va întâmpla. Să vedem întâi cum merge lucrul meu și ce descopăr.

Algernon nu mai vrea să alerge prin labirint; i-a scăzut motivația generală. Am trecut azi să-l văd și de data asta se afla acolo și Strauss. Atît el cît și Nemur păreau tulburați privindu-l pe Burt cum îl hrănea forțat, îmi era nu știu cum să văd pufulețul acela alb legat pe masa de lucru și pe Burt cum îi băga forțat mîncarea pe gît cu pipeta.

Dacă merge tot așa, va trebui să începem să-l hrănim prin injecții. Văzîndu-l pe Algernon cum se foia prins în chingile acelea subțirele, le-am simțit în jurul propriilor mele brațe și picioare. Am început să mă sufoc și a trebuit să ies din laborator ca să respir aer curat. Nu trebuie să mă mai identific cu el.

M-am dus la barul Murray's și am băut cîte ceva. Am chemat-o apoi pe Fay și ne-am cam chercelit. Fay este nemulțumită că nu mai ies cu ea la dans și noaptea trecută s-a supărat și a plecat de la mine. N-are nici o idee despre munca mea, nici n-o interesează, și cînd încerc să-i explic nu se sfiește să-și arate plictiseala. Nu vrea să fie bătută la cap și nu-i găsesc o vină într-asta. Din cîte văd eu, nu există de-cît trei lucruri care o interesează: dansul, pictura și sexul. Iar singurul lucru pe care-l avem în comun este sexul, încercările de a-i trezi interesul pentru munca mea sînt stupide. Așa că se duce fără mine la dans. Mi-a spus că noaptea trecută a visat că venise în apartamentul meu și dăduse foc tuturor cărților și însemnărilor mele și că am dansat apoi împreună în jurul flăcărilor. Trebuie să am grijă. Devine posesivă. Am constatat astă-seară că locuința mea începe să semene cu apartamentul ei — o mizerie. Trebuie să mai reduc din băutură.

16 iulie — Alice a întîlnit-o pe Fay. Fusesem îngrijorat de ce s-ar fi întîmplat dacă dădeau una de alta. Alice venea să mă vadă după ce aflase de la Burt despre Algernon. Știe ce-ar putea însemna și se simte și acum responsabilă pentru că a fost prima care m-a încurajat.

Am băut cafele și am stat de vorbă pînă tîrziu. Știam că Fay era la dans la Stardust Ballroom și nu mă așteptam să se întoarcă devreme. Dar cam pe la două fără un sfert am fost surprinși de Fay care a apărut fără veste pe scara de incendiu. A bătut în geam, a împins fereastra întredeschisă și a intrat în cameră în pași de vals ținînd în mîna o sticlă.

„Am venit neinvitată la petrecere”, a zis. „Mi-am adus băutura personală.”

Îi spusese despre Alice că lucrează la proiectul de la Universitate, iar Alice știa mai demult de Fay — astfel încît întîlnirea nu le-a mirat prea mult. Dar după cîteva secunde în care s-au măsurat din priviri au început să vorbească despre artă și despre mine, fără să-mi mai acorde nici un pic de atenție. Se plăceau una pe alta.

„Aduc cafeaua”, am zis și m-am dus la bucătărie ca să le las singure.

Cînd m-am întors, Fay își scosese pantofii și era așezată pe jos, sorbind gin din sticlă. Explica pentru Alice că, în ceea ce o privea pe ea, nu exista nimic mai folositor corpului uman decît bronzatul la soare, și că nudismul în grup era soluția potrivită pentru problemele morale

ale omenirii.

Alice râdea isteric la sugestia că ar trebui să ne alăturăm cu toții coloniilor de nudiști și a acceptat paharul pe care i-l turnase Fay.

Am stat de vorbă pînă în zori și am insistat s-o conduc pe Alice acasă. Cînd a protestat că nu era nevoie, Fay a insistat, zicînd că ar fi nebună să iasă singură pe străzi la ora aceea. Așa că am coborît și am oprit un taxi.

„E drăguță fata asta”, a zis Alice în drum spre casă. „Nu știu bine de ce. Sinceritatea ei, încrederea ei în oameni, lipsa de egoism...”

Eram de acord.

„Si te iubește”, a zis Alice.

„Nu. Iubește pe toată lumea”, am insistat. „Eu sînt doar vecinul de vi/avi.”

„Nu ești îndrăgostit de ea?”

Am clătinat din cap. „Tu ești singura femeie pe care am iubit-o.”

„Hai să nu vorbim despre asta.”

„Atunci m-ai lipsit de o sursă importantă de conversație.”

„Un singur lucru mă îngrijorează la tine, Charlie. Băutura. Am auzit ceva despre mahmurelile alea.”

„Spune-i lui Burt să-și mărginească observațiile și rapoartele la datele experimentale. Nu vreau să te monteze împotriva mea. Mă descurc cu băutura.”

„Am mai auzit asta.”

„Dar niciodată de la mine.”

„Este singurul lucru pe care-l am împotriva ei. Te-a învățat să bei și să-ți neglijezi treaba.”

„Și cu asta mă descurc.”

„Treaba pe care o faci este importantă acum, Charlie. Nu numai pentru milioane de oameni necunoscuți, dar și pentru tine. Charlie, trebuie să rezolvi problema asta și pentru tine însuși. Nu lăsa pe nimeni să te lege de mîini.”

„Deci acum iese adevărul la iveală”, am glumit eu. „Ti-ar plăcea s-o văd cît mai rar.”

„N-am spus asta.”

„Este ceea ce ai vrut să spui. Dacă interferează cu munca mea trebuie s-o gonesc din viața mea.”

„Nu. Nu cred că trebuie s-o gonești, îți face bine. Ai nevoie de o femeie în preajma ta, cum a fost ea.”

„Tu ai fi bună pentru mine.”

A întors capul. „Nu în felul ei.” M-a privit din nou. „Am venit în noaptea asta pregătită s-o urăsc. Voiam s-o privesc ca pe o tîrfă josnică și stupidă cu care te-ai încurcat și aveam planuri mari să intervin și să te salvez de ea în ciuda voinței tale. Dar acum, cînd am întilnit-o, realizez că n-am nici un drept s-o judec. Cred că e bună pentru tine. Așa că m-am dezumflat, îmi place, chiar dacă nu sînt de acord. Dar, pe de altă parte, dacă trebuie să bei cu ea și să-ți petreci tot timpul dansînd în cluburi de noapte și în cabareture, atunci îți stă în cale. Și problema asta doar tu poți s-o rezolvi.”

Am rîs. „încă o problemă?”

„Oare-ai să-i faci față? Ești implicat adînc în legătura asta cu ea. îmi dau seama.”

„Nu chiar atît de adînc.”

„I-ai spus despre tine?”

„Nu.”

Aproape imperceptibil, am simțit-o cum se relaxează. Dacă Fay nu aflase secretul meu însemna că nu mă angajasem total față de ea. Amîndoi știam că, oricît de admirabilă era, Fay n-ar fi înțeles niciodată.

„Aveam nevoie de ea”, am zis, „și într-un fel și ea avea nevoie de mine; locuind acolo, unul vizavi de celălalt, era comod, asta-i tot. Dar n-aș numi asta iubire — nu-i același lucru ca între noi.”

Si-a privit mîinile și s-a încruntat. „Nu sînt deloc sigură că știu ce există între noi.”

„Ceva atît de profund și însemnat încît Charlie cel dinăuntru meu este îngrozit ori de cîte ori mi se ivește ocazia să fac dragoste cu tine.”

„Si cu ea nu?”

Am ridicat din umeri. „Din cauza asta știu că pentru mine ea nu este ceva important. Nu înseamnă destul ca să-l facă pe Charlie să intre în panică.”

A rîs. „Grozav! Și al naibii de ironic. Cînd vorbești așa despre el, îl urăsc, pentru că se așază de-a curmezișul între noi. Crezi că vreodată te va lăsa să... ne va lăsa...”

„Nu știu. Dar sper că da.”

Am lăsat-o la ușă. Ne-am strâns mâinile, și totuși, ciudat, era ceva mai apropiat și mai intim decît o îmbrățișare.

M-am dus acasă și am făcut dragoste cu Fay, dar rămîneam cu gîndul la Alice.

27 iulie — Lucrez zi și noapte. Am pus un pat de campanie în laborator, deși Fay a protestat. A devenit prea posesivă și prea iritată de munca mea. Cred că mai degrabă ar tolera o altă femeie decît absorbția mea completă în ceva ce nu poate urmări. Mi-era frică să nu ajungem aici, dar acum nu mai am răbdare cu ea. Sînt gelos pe orice clipă petrecută în afara lucrului — enervat de oricine care încearcă să-mi fure din timp.

Deși cea mai mare parte din ceea ce scriu sînt note pe care le țin într-o mapă separată, din cînd în cînd trebuie, pur și simplu din cauza obișnuinței, să-mi aștern pe hîrtie stările sufletești și gîndurile.

Calculul inteligenței este un studiu fascinant, într-un fel, este problema cu care am fost confruntat toată viața. Aici este locul în care pot pune în aplicare toate cunoștințele pe care le-am dobîndit.

Timpul capătă acum o altă dimensiune — muncă și concentrare în căutarea unui răspuns. Lumea dimprejur și trecutul meu par îndepărtate și deformate, ca și cum timpul și spațiul ar fi din caramel care poate fi întins, încolăcit, răsucit în orice formă. Singurele lucruri reale sînt cuștile și șoarecii și echipamentul laboratorului, aici, la etajul patru al clădirii principale.

Nu mai există noapte ori zi. Trebuie să înghesui în cîteva săptămîni cercetări care ar lua o viață întregă. Știu că ar trebui să mă odihnesc, dar nu pot s-o fac pînă nu aflu adevărul cu privire la ce se întîmplă.

Alice îmi este acum de mare ajutor, îmi aduce sandvișuri și cafea, dar nu-mi cere nimic.

Despre percepția mea: totul este precis și clar, fiecare senzație este intensificată și luminată astfel încît roșul și galbenul și albastrul sînt incandescente. Dormitul aici are un efect ciudat. Mirosurile animalelor de laborator, cîini, maimuțe, șoareci, mă rostogolesc în amintirile mele și e greu de spus dacă trăiesc o senzație nouă ori ceva din trecut. Este imposibil să precizez proporția dintre amintiri și ceea ce există aici și acum — astfel încît se formează un ciudat amestec de amintire și realitate, de trecut și de prezent, de răspuns la stimulii înmagazinați în centrul creierului meu și stimulii din această cameră. Este ca și cum toate lucrurile pe care le-am învățat s-au contopit într-un univers de cristal care se rotește în fața mea astfel încît îi pot vedea toate fațetele reflectate în explozii fastuoase de lumină...

O maimuță așezată în mijlocul cuștii sale, privin-du-mă fix cu ochii cîrpiți de somn, frecîndu-și obrajii cu minutele zbîrcite ca de om bătrîn... cii... ciii... ciiii... și sărind ca o

minge pe rețeaua de sîrmă a cuștii și de-acolo în sus spre balansoarul pe care stă altă maimuță, privind mută în gol. Urinînd, defecînd, trăgînd vînturi, privindu-mă fix și rîzînd... ciiii... ciiii... ciiii...

Și sărînd din loc în loc, salt, zbor, în sus, în jos, de jur-împrejur, își ia avînt și caută să apuce coada celeilalte maimuțe, cea care stă pe balansoar, dar care-și mișcă neconținut și calm coada, sfichiindu aerul, fe-rînd-o de minutele care vor s-o agate. Maimuță drăguță... maimuță frumoasă... cu ochii mari și coada ca un șfichi. Pot să-i dau o alună?... Nu, omul ăla o să facă scandal. Semnul acela spune că n-ai voie să hrănești animalele. ăsta-i un cimpanzeu. Pot să-l mîngîi? Nu. Vreau să-l mîngîi pe cip-a-zeu. Lasă-l în pace, hai să vezi elefanții.

Afară, gloate de oameni, în lumina soarelui, în haine de primăvară. Algernon zace în propria lui murdărie, nemișcat, și mirosurile sînt mai puternice decît oricînd. Și cu mine ce-i?

28 iulie — Fay are un nou prieten. Noaptea trecută m-am dus acasă ca să fiu cu ea. Am fost mai întîi la mine să iau o sticlă și apoi am luat calea scării de incendiu. Din fericire, m-am uitat înăuntru înainte de a intra pe fereastră. Erau împreună pe canapea. Ciudat, dar nu prea-mi pasă. E aproape o ușurare.

M-am întors la laborator să lucrez cu Algernon. Are momente în care iese din starea lui de letargie. Din cînd în cînd, acceptă să facă o cursă în labirintul schimbător, dar cînd nu reușește și intră într-o fundătură reacționează violent. Cînd am ajuns în laborator, m-am uitat la el. Era vioi și a venit spre mine ca și cînd m-ar fi recunoscut. Era dornic de lucru și, cînd l-am lăsat prin trapă pe plasa de sîrmă a labirintului, a luat-o la fugă pe traseul spre cutia cu recompensa. A făcut cu succes două curse. A treia oară a ajuns pe la jumătate, s-a oprit la o intersecție și a luat-o, cu mișcări neregulate, pe drumul greșit. Bănuiam ce se va întîmpla și a fi vrut să-l iau de-acolo înainte de-a pătrunde într-o fundătură. Dar m-am abținut și i-am urmărit traseul.

Cînd a constatat că circula pe o cale neobișnuită, a încetinit și acțiunile lui au devenit dezordonate: start, pauză, întoarcere, iar înainte, iar înapoi, pînă cînd a ajuns în final într-o fundătură care l-a informat printr-un șoc slab că făcuse o greșeală. Atunci, în loc să se întoarcă pentru a găsi o cale alternativă, a început să se miște în cercuri, chițăind ca un ac de patefon care zgîrie făgașurile discului. Se arunca în pereții labirintului, iar și iar, sărînd, răsucindu-se înapoi și aruncîndu-se din nou. De două ori și-a prins gheru-țele în plasa de sîrmă de deasupra lui, scoțînd țipete stridente, frenetice, dîndu-și apoi drumul pentru a se arunca din nou, în disperare. Pe urmă a încetat și s-a făcut colăcel ca o bilă albă, compactă.

Cînd l-am scos de-acolo n-a încercat să se descolăcească, rămînînd în starea aceea ca într-o stupoare catatonică. Cînd îi mișcăm capul sau lăbuțele, rămînea în noua poziție, ca și cum ar fi fost de ceară. L-am pus în cușca lui și l-am urmărit pînă ce stupoarea a dispărut și a început să se miște normal.

Ce-mi scapă e motivul regresiei lui — este oare un caz special? Sau există vreun principiu general al eșecului care stă la baza întregii proceduri? Trebuie să descopăr regula.

Dacă o găsec și dacă astfel se mai adaugă măcar o picătură de informație la ceea ce se știe despre întîrzierea mintală și despre posibilitățile de a ajuta și pe alții ca mine, voi fi mulțumit. Orice s-ar întîmpla cu mine, voi fi trăit o mie de vieți normale prin ceea ce am putut să dau altora care încă nu s-au născut.

Este de-ajuns.

31 iulie — Sînt pe punctul de-a găsi ce caut. Simt ca-i așa. Toți cred că mă sinucid mergînd în ritmul ăsta, dar ceea ce nu înțeleg ei este că trăiesc pe un pisc de limpezime și frumusețe despre care n-am știut niciodată că ar putea exista. Fiecare parte din mine este armonizată cu munca. În timpul zilei mă îmbibă prin toți porii, iar noaptea — în clipele dinainte de a adormi — ideile explodează în capul meu ca focurile de artificii. Nu există bucurie mai mare ca erupția soluției unei probleme.

Este de necrezut că s-ar putea întîmpla ceva care să-mi răpească această energie clocotitoare, avîntul care însuflețește tot ceea ce fac. Este ca și cum toate cunoștințele în care m-am scaldat în ultimele luni se contopesc și mă ridică pe o culme de lumină și inteligență. Frumusețe, dragoste și adevăr, adunate în-tr-un singur tot. Asta e bucuria mea. Și acum, cînd am găsit-o, cum as putea renunța la ea? Viața și munca sînt cele mai minunate lucruri pe care le poate avea un om. Sînt îndrăgostit de ceea ce fac pentru că soluția problemei se află chiar aici, în mintea mea, și cu-rînd — foarte curînd — va izbucni în conștiință. Să rezolv această singură problemă. Mă rog lui Dumnezeu să fie răspunsul pe care îl doresc, dar dacă nu este, voi accepta orice răspuns și voi încerca să fiu recunoscător pentru ce am avut.

Noul prieten pe care-l are Fay este instructor de dans la Stardust Ballroom. Nu pot să-i reproșez nimic, întrucît am atît de puțin timp pentru ea.

11 august — Fundătură în ultimele două zile. Nimic. Am cotit greșit pe undeva, pentru că primesc răspunsuri la multe întrebări, dar nu și la cea mai importantă din toate: cum afectează regresia lui Alger-non ipoteza de bază a experimentului?

Din fericire știu destul despre procesele mintale ca să nu fiu prea îngrijorat de acest blocaj, în loc de a intra în panică și de a renunța (sau, și mai rău, de a forța răspunsuri care nu vor veni), trebuie să-mi scot problema din minte pentru un timp și s-o las să mocnească. Am înaintat cît am putut la nivelul conștientului și acum este rîndul acelor operațiuni misterioase care au loc dincolo de conștiință. Este inexplicabil cum tot ce am învățat și experimentat vine în sprijinul problemei. Forțarea poate duce doar la înghețarea lucrurilor. Cîte probleme mari au rămas nerezolvate pentru că oamenii nu cunoșteau destul de bine procesul de creație sau nu aveau destulă încredere în acesta și în ei înșiși ca să-și lase *întreaga* minte să lucreze?

Așadar, am hotărît ieri după-masă să las deoparte lucrul și să merg la petrecerea-cocktail a dnei Nemur. Era dată în cinstea celor doi membri din conducerea Fundației Welberg care contribuieră la acordarea subvenției pentru proiectul soțului său. Mă gîndisem s-o iau cu mine pe Fay, dar mi-a spus că avea o întîlnire și că prefera să meargă la dans.

Am început seara cu cele mai bune intenții de a fi amabil și de a-mi face prieteni. Dar

în ultimele zile întâmpin unele greutăți în stabilirea contactelor cu oamenii. Nu știu dacă este din cauza mea sau a lor, dar orice încercare de conversație se pierde în câteva minute, după care se ridică barierele. Se tem oare de mine? Sau nu-i interesează discuțiile cu mine?

Am băut un pahar și m-am apropiat de invitați. Erau acolo mici pilcuri de oameni care făceau conversație de felul celei de care nu mă pot lipi. În cele din urmă, dna Nemur m-a încolțit și m-a prezentat lui Hiram Harvey, unul dintre membrii conducerii. Dna Nemur este o femeie atrăgătoare, puțin peste patruzeci de ani, păr blond, puternic machiată și unghii lungi roșii. L-a luat de braț pe I larvey. „Cum merge cercetarea?” Dorea să afle

„Conform așteptărilor, încerc acum să găsesc soluția unei probleme dificile.”

A aprins o țigară și mi-a zîmbit. „Știi că toată lumea de la proiect vă este recunoscătoare pentru că ați hotărât să vă puneți pe treabă și să dați o mână de ajutor. Dar îmi închipui că ați prefera să lucrați la ceva care vă aparține. Trebuie să fie cam plicticos să continui munca altcuiva în loc să lucrezi la ceva conceput și creat personal.”

Era clar. Nu voia ca Hiram Harvey să uite că soțul ei fusese cel care obținuse creditul. N-am putut rezista să nu-i întorc mîine. „Dna Nemur, nimeni nu începe ceva într-adevăr nou. Toată lumea clădește pe greșelile altor oameni. Nimic nu este cu adevărat original în știință. Ceea ce contează este contribuția fiecărui om la suma cunoștințelor.”

„Cu siguranță”, a zis ea, adresîndu-se mai degrabă invitatului mai vîrstnic, decît mie. „Ce păcat că dl Gordon n-a fost prezent mai devreme, ca să ajute la rezolvarea micilor probleme finale.” Arîs. „Desigur însă — o, am și uitat — înainte nu erați în situația de a face experimente psihologice.”

Harvey rîdea și eu m-am gîndit că era mai bine să stau liniștit. Bertha Nemur nu m-ar fi lăsat să am ultimul cuvînt, iar dacă discuția ar fi mers mai departe ar fi luat o întorsătură neplăcută.

I-am văzut pe dr Strauss și pe Burt vorbind cu celălalt om de la Fundația Welberg — cu George Raynor. Spunea Strauss: „Problema, dle Raynor, este de a găsi fonduri suficiente pentru a lucra la proiecte de felul acesta, fără obligații precise legate de folosirea banilor. Dacă sumele sînt alocate unor scopuri specifice nu mai putem manevra eficient.”

Raynor a clătinat din cap și a fluturat o țigară groasă de foi către micul grup din jurul său. „Adevărata problemă e să convingi conducerea că acest fel de cercetare are valoare practică.”

Strauss a reluat. „Ceea ce voiam să remarc este că acești bani sînt destinați pentru cercetare. Nimeni nu poate ști dinainte dacă un anumit proiect va avea un rezultat folositor. Rezultatele sînt deseori negative. Aflăm că ceva nu este folositor — ceea ce este tot atît de important ca o descoperire pozitivă pentru cel care va merge mai departe. Cel puțin știe ce nu trebuie să facă.”

Apropiindu-mă de grup, am observat-o pe soția lui Raynor, căreia îi fusesem prezentat mai devreme. Era o femeie frumoasă, cu părul negru, în jur de treizeci de ani. Se uita fix la mine, adică mai degrabă la vârful capului meu, ca și cum s-ar fi așteptat să înmugurească. I-am întors privirea, s-a simțit jenată și s-a răsucit spre dr Strauss. „Cum este cu proiectul prezent? Prevedeți că tehnicile acestea vor putea fi aplicate altor întîrziată? Este ceva de care lumea se va putea folosi?”

Dr Strauss a ridicat din umeri și a făcut un semn cu capul spre mine. „Este încă prea devreme pentru a se putea ști. Soțul dumneavoastră ne-a ajutat să-l punem pe Charlie la treabă în cadrul proiectului și totul depinde de ceea ce va găsi.”

„Desigur”, a intrat în vorbă dl Raynor, „înțelegem cu toții nevoia de cercetare *pură în* domeniul ca ale dumneavoastră. Dar imaginea noastră ar câștiga enorm dacă am putea produce o metodă realmente aplicabilă pentru obținerea unor rezultate permanente în afara laboratorului, dacă am putea arăta lumii că a ieșit de aici un folos palpabil.”

Voiam să vorbesc, dar Strauss, simțind de bună seamă ce aș fi vrut să spun, s-a ridicat și mi-a pus mîna pe umăr. „Noi toți cei de la Beekman credem că treaba pe care o face Charlie este foarte importantă. El trebuie să descopere adevărul, oricare ar fi el. Rămîne în sarcina dumneavoastră, a fundațiilor, comunicarea cu publicul și educarea societății.”

A zîmbit celor doi și m-a luat de lîngă ei.

„Ceea ce voiam să spun eu era cu totul altceva.”

„Știu”, mi-a șoptit, prinzîndu-mă de cot. „Dar vedeam după scînteile din ochii tăi că erai gata să-i faci bucățele. Și nu puteam să te las, nu-i așa?”

„Cred că nu”, am aprobat, servindu-mă cu un alt martini.

„Este înțelept din partea ta să bei atît de mult?”

„Nu, dar încerc să mă relaxez și se pare că n-am nimerit unde trebuia.”

„Ia-o încet!” a zis, „și nu intra în bucluc astă-seară. Oamenii ăștia nu sînt proști, își dau seama ce crezi despre ei și, chiar dacă ție nu-ți pasă, noi avem nevoie de ei.”

I-am făcut un salut cu mîna. „Voi încerca, dar ai face bine s-o ții la distanță de mine pe dna Raynor. Am să strig huo! dacă mai dă atîta din fund de față cu mine.”

„Sst! O să te audă.”

„Sst!” l-am imitat eu. „Scuzați. Voi rămîne pe scaun aici în colțul meu și mă voi feri din calea celorlalți.”

Intram în ceață, dar vedeam prin ea lumea care mă privea insistent. Cred că bombăneam ceva pentru mine, și totuși prea tare. Nu-mi amintesc ce spuneam. După un timp,

mi s-a părut că lumea pleca mai devreme decît ar fi trebuit, dar nu le-am dat atenție pînă ce a apărut în fața mea Nemur.

„Cine naiba crezi că ești, ca să te poți purta în felul ăsta? N-am pomenit în viața mea asemenea grosolanie insuportabilă.”

M-am ridicat cu greu în picioare. „Bine, dar ce te face să spui asta?”

Strauss încerca să-l rețină, dar el gîfția și bolborosea, împrôscînd cu reproșuri. „Spun asta pentru că n-ai pic de recunoștință și nici nu înțelegi situația. La urma urmei, ești îndatorat în multe privințe acestor oameni, dacă nu nouă.

„De cînd trebuie cobaiul să fie recunoscător?” am strigat. „Am servit scopurilor voastre, și acum încerc să vă îndrept greșelile, așa încît ce naiba datorez eu cuiva?”

Strauss a încercat să intervină, dar Nemur l-a oprit. „Stai puțin. Vreau să aud asta. Cred că e timpul să avem o explicație.”

„A băut prea mult”, a zis nevastă-sa.

„Nu chiar atît de mult”, a pufnit Nemur. „Vorbește destul de limpede. Am suportat destule de la el. A pus în primejdie — dacă n-a și distrus — munca noastră, iar acum vreau să aud din gura lui ce justificare își închipuie că ar avea.”

„Las-o baltă”, am zis. „De fapt, nici nu vrei să afli adevărul.”

„Ba vreau, Charlie. Cel puțin versiunea ta despre adevăr. Vreau să știu dacă te simți recunoscător pentru tot ce s-a făcut pentru tine — pentru aptitudinile pe care le-ai dobîndit, pentru lucrurile pe care le-ai învățat, pentru experiențele pe care le-ai trăit. Sau poate crezi că ți-era mai bine înainte?”

„Într-un fel, da.”

Asta i-a șocat.

„Am învățat multe în ultimul timp”, am zis. „Nu numai despre Charlie Gordon, dar despre viață și oameni, și am descoperit că nimănui nu-i pasă de Charlie Gordon, fie că este un moron, fie că este un geniu. Așa că, unde-i deosebirea față de ce a fost?”

„Aha”, a rîs Nemur. „Te compătimesți singur. La ce te așteptai? Experimentul a fost calculat ca să-ți crească inteligența, nu ca să te facă popular. N-am avut nici un control asupra evoluției personalității tale, și te-ai transformat, dintr-un tînăr întîrziat dar agreabil, într-un individ arogant, egocentric și antisocial.”

„Problema, dragă profesore, este că voiai pe cineva care să poată fi făcut inteligent, dar care să fie ținut mai departe în cușcă și prezentat ori de cîte ori este nevoie pentru a culege onorurile pe care le cău-tai. Atîta doar că sînt o persoană.”

Era mînios și puteam vedea că nu se hotărăște dacă să termine cearta sau să încerce încă o dată să mă doboare. „Ești nedrept, ca de obicei. Știi foarte bine că ne-am purtat totdeauna bine cu tine — că am făcut tot ce se putea pentru tine.”

„Totul în afară de a mă trata ca pe o ființă omenească. Te-ai lăudat de atîtea ori că eram un nimic înainte de experiență, și știu de ce. Fiindcă dacă eu eram un nimic, atunci dumneata ai fi fost responsabil pentru crearea mea și asta te făcea domnul și stăpînul meu. Te deranjează că nu-mi arăt recunoștința clipă de clipă. Ei bine, poți sau nu să mă crezi, sînt recunoscător. Dar ceea ce ai făcut pentru mine — fie și admirabil — nu-ți dă dreptul să mă tratezi ca pe un animal de experiență. Acum sînt un individ, și așa era și Charlie înainte de a păși în laboratorul acela. Se pare că ești șocat! Da, descoperim pe neașteptate că am fost întotdeauna o persoană — chiar și înainte — și asta contestă părerea dumitale că cineva cu un I.Q. mai mic decît 100 nu merită considerație. Professore Nemur, cred că atunci cînd mă privești ai conștiința încărcată.”

„Am auzit destul. Ești beat.”

„A, nu”, l-am asigurat eu. „Pentru că, dacă mă îmbăt, vei vedea un Charlie Gordon total diferit de cel pe care l-ai cunoscut. Da, celălalt Charlie, care umbla prin întuneric, este încă aici cu noi. Înăuntrul meu.”

„Și-a ieșit din minți”, a zis dna Nemur. „Vorbește ca și cum ar exista doi Charlie Gordon. Aveți grijă de el, doctore.”

Dr Strauss a clătinat din cap. „Nu. Știu ce vrea să spună. Am văzut de curînd în ședințele de terapie. S-a produs o disociație particulară în ultima lună. A avut în mai multe rînduri o percepție despre sine însuși ca fiind cel dinaintea experimentului — un individ separai și distinct care încă funcționează în conștiința sa —, ca și cum vechiul Charlie s-ar lupta să pună stăpînire pe trup ...”

„Nu! N-am spus niciodată așa ceva! Nu este o luptă pentru a pune stăpînire. Charlie este acolo, în-tr-adevăr, dar nu se luptă cu mine. Așteaptă doar. N-a încercat niciodată să preia conducerea sau să mă oprească de la ce voiam să fac.” Apoi, amintindu-mi de Alice, am retractat ceva. „Aproape niciodată. Charlie cel umil, modest, cel despre care vorbeați adinea-uri, așteaptă cu răbdare. Recunosc că îi semăn în cîte-va privințe, dar umilința și modestia nu se numără printre ele. Am învățat cît de puțin poți obține purtîndu-te astfel în lume.”

„Ai devenit cinic”, a zis Nemur. „Asta-i tot ce a însemnat pentru tine această ocazie. Gemul tău ți-a distrus încrederea în lume și în semenii tăi.”

„Nu e întru totul adevărat”, am zis, calm. „Dar am învățat că inteligența singură nu face două parale. Aici, în universitatea voastră, inteligența, educația, cunoașterea au devenit idoli importanți. Dar știu bine că toți ați pierdut din vedere un lucru: inteligența și educația care n-au fost temperate de afecțiunea umană nu fac nici cît o ceapă degerată.”

Am mai luat un martini de pe bufetul din apropiere și mi-am continuat predica.

„Nu mă înțelegeți greșit”, am zis. „Inteligența este unul din cele mai mari daruri ale omului. Dar de prea multe ori căutarea cunoașterii alungă căutarea dragostei. Am descoperit de unul singur și altceva, în ultimul timp, și vă ofer o ipoteză: inteligența fără aptitudinea de a dăruia și de a primi afecțiune duce la epuizare mintală și morală, la nevroză și, posibil, chiar la psihoză. Și afirm că preocuparea și implicarea exclusiv intelectuală care neglijează relațiile dintre oameni nu poate duce decât la violență și suferință.” „Cînd eram întîrziat aveam mulți prieteni. Acum nu mai am nici unul. Sigur, cunosc multă lume. Multă, foarte multă. Dar nu am prieteni adevărați. Nu așa cum aveam la brutărie. Nici un prieten pe lume care să însemne ceva pentru mine și nici unul pentru care eu să însemn ceva.” Am descoperit că începusem să vorbesc neclar, și aveam un gol în cap.

„Treaba asta nu-i în regulă, așa-i?” am insistat. „Vreau să zic, ce părere aveți? Credeți că este... că este în regulă?”

Strauss s-a apropiat de mine și m-a apucat de braț.

„Charlie, poate că ar fi bine să te lungești puțin. Ai băut prea mult.”

„Ce vă uitați cu toții la mine așa? Am spus ceva greșit? N-am vrut să spun ceva ce nu era bine.”

Auzeam cum mi se umflau vorbele în gură, ca și cum toată fața mi-ar fi fost injectată cu novocaină. Eram beat și nu mă mai puteam controla, în clipa aceea, ca și cum s-ar fi răsucit un comutator, urmăream scena din ușa sufrageriei și mă puteam vedea ca pe celălalt Charlie — acolo, lângă bufet, cu paharul în mîină, cu ochii mari și îngroziți.

„Mereu încerc să fac ceea ce trebuie. Mama m-a învățat întotdeauna să fiu drăguț cu lumea pentru că zicea că așa n-ai să intri în bucluc și o să ai totdeauna mulți prieteni.”

După felul în care se sucea și se zgîrcea puteam să văd că trebuie să mergă la toaletă. Dumnezeuule, nu acolo... față de ei. „Scuzați-mă, vă rog”, a zis, „trebuie să mă duc...” Deși mă aflam în aburii beției, am reușit cumva să-l fac să se depărteze de ei și să-l îndrept spre baie.

A ajuns la timp, și după cîteva secunde eram iarăși stăpîn pe mine. Mi-am lipit obrazul de perete și apoi mi-am spălat fața cu apă rece. Eram încă amețit, dar știam că o să se termine totul cu bine.

Atunci l-am văzut pe Charlie pîndindu-mă prin oglinda din spatele chiuvetei. Nu știu cum mi-am dat seama că era Charlie și nu eu. Ceva în legătură cu privirea lui deprimată și întrebătoare. Ochii, larg deschiși și speriați, ca și cum dacă i-aș fi spus o vorbă s-ar fi întors și s-ar fi scufundat în adîncul lumii din oglindă. Dar n-a fugit. Se holba doar la mine, cu gura căscată, și-i atîrna falca.

„Hei”, am zis, „deci pînă la urmă am ajuns fa-ță-n față.”

S-a încruntat, un pic, ca și cum nu înțelegea ce voiam să-i spun, ca și cum voia să

capete o explicație, dar nu știa cum s-o ceară. Apoi a renunțat și a zîmbit forțat din colțul gurii.

„Rămîi pe loc acolo, chiar în fața mea”, am strigat la el. „M-am săturat să mă Lot spionezi din uși și din locuri întunecoase unde nu te pot ajunge.”

Mă privea fix.

„Cine ești tu, Charlie?”

Nimic, afară de un zîmbet.

Am dat din cap și a dat și el.

„Si-atunci ce vrei?”

A ridicat din umeri.

„Haide, haide”, am zis, „trebuie să vrei tu ceva. Mă tot urmărești...”

Și-a coborît privirea și mi-am examinat mîinile ca să văd la ce se uita. „Le vrei înapoi, așa-i? Vrei să plec de aici ca să poți reveni și să fii ce erai înainte. N-ai nici o vină. Este corpul tău și creierul tău — și viața ta, chiar dacă nu prea știai ce să faci cu ea. N-am nici un drept să ți-o răpesc. Nimeni nu are acest drept. Cine-ar putea spune că lumina mea este mai bună decît întunericul tău? Cine ar putea spune că moartea este preferabilă întunericului tău? Cine sînt eu ca să spun asta?...”

„Dar am să-ți spun altceva, Charlie.” M-am ridicat și m-am retras din fața oglinzii. „Nu sînt prietenul tău. Sînt dușmanul tău! N-o să renunț la inteligența mea fără luptă. Nu mă pot întoarce în peștera aceea. *Eu* nu mai am unde să mă duc acum, Charlie. Așadar, nu te apropia. Rămîi în inconștientul meu, unde ți-e locul, și nu te mai ține după mine. Nu voi renunța — indiferent de ceea ce cred ceilalți. Oricît de singur aș fi. Voi păstra *ce* mi-au dat ei și voi face lucruri mari pentru lume și pentru oameni ca tine.”

În timp ce mă întorceam spre ușă, am avut impresia că întinde mîna către mine. Dar toată afurisita asta de treabă era o prostie. Eram doar beat și în oglindă era doar propria mea reflexie.

Cînd am ieșit din baie, Strauss a vrut să mă pună într-un taxi. Am insistat că puteam ajunge foarte bine acasă. Tot ce-mi trebuia era puțin aer curat și nu doream să mă însoțească cineva. Doream să umblu de unul singur.

Mă vedeam pe mine însumi, ce devenisem cu adevărat: așa cum spusese Nemur. Eram un individ arogant, egocentric. Nu ca Charlie. Eram incapabil să-mi fac prieteni sau să mă gîndesc la alți oameni și la problemele lor. Eram interesat numai și numai de mine însumi, în oglinda aceea m-am văzut, o vreme, cu ochii lui Charlie — m-am privit pe mine însumi și am văzut ce devenisem de fapt. Și mi-a fost rușine.

Cîteva ore mai tîrziu, m-am trezit în fața clădirii cu apartamente și am luat-o în sus pe scări, apoi prin coridorul slab luminat. Trecînd prin fața camerei ei, am văzut că la Fay era lumină și am făcut un pas spre ușă. Dar chiar cînd eram gata să bat am auzit-o chicotind și vocea unui bărbat care rîdea.

Era prea tîrziu...

Am intrat fără zgomot în apartament și am rămas un moment în picioare, pe întuneric, neîndrăznind să mă mișc și nici măcar să aprind lumina. Stăteam doar acolo și simțeam vîrtejul din ochii mei.

Ce s-a întîmplat cu mine? De ce sînt atît de singur pe lume?

4.30 — Soluția mi-a apărut în timp ce moțăiam. Pilit! Totul se potrivește și văd ceea ce ar fi trebuit să știu de la început. Gata cu somnul. Trebuie să mă întorc la laborator și să compar soluția cu rezultatele calculatorului. Asta este, în cele din urmă, fisura experimentului. Am găsit-o.

Si-acum, ce se va întîmpla cu mine?

26 august — SCRISOARE CĂTRE PROFESORUL NEMUR (copie)

Dragă Profesore Nemur,

Vă trimit într-un plic separat o copie a raportului meu intitulat „Efectul Algernon-Gordon: un studiu asupra structurii și funcției inteligenței augmentate”, care poate fi publicat dacă socotiți că este cazul,

După cum știți, experiențele mele sînt terminate. Am inclus în raportul meu toate formulele mele, ca și analizele matematice ale datelor din anexă. Evident, acestea trebuie verificate.

Rezultatele sînt clare. Aspectele mai senzaționale ale rapidei mele ascensiuni nu pot ascunde faptele. Tehnica de chirurgie și injecție promovată de dumneata și dr Strauss trebuie privită ca neavînd, în prezent, decît puțină sau chiar nici o aplicabilitate practică pentru creșterea inteligenței umane.

Reluînd datele asupra lui Algernon se constată că, deși este încă fizic tînăr, a regresat mintal. Activitatea motorie s-a înrăutățit; a apărut o reducere generală a funcțiilor glandulare, o pierdere accelerată a coordonării și sînt indicii puternice de amnezie progresivă.

După cum arăt în raportul meu, atît acestea, cit și alte si-droame de deteriorare fizică și mintală pot fi prezise cu rezultate statistice semnificative prin aplicarea noii mele formule. Deși stimulul chirurgical la care am fost amîndoi supuși a avut ca efect intensificarea și accelerarea tuturor proceselor mintale, fisura, pe care mi-am permis s-o denumesc „Efectul Algernon-Gordon”, este extinderea logică a sporirii vitezei inteligenței în totalitate. Ipoteza

probată aici poate fi descrisă simplu în următorii termeni:

INTELIGENTA CRESCUTĂ ARTIFICIAL SE DETERIOREAZĂ CU O VITEZĂ DIRECT PROPORȚIONALĂ CU CANTITATEA CREȘTERII EI.

Atît timp cît mniipot scrie, voicontinua să consemnez gîndu-rile și ideile inele în aceste rapoarte de progres. Este una dintre puținele mele plăceri în singurătate și este cu siguranță necesar pentru ducerea la bun sfîrșit a acestei cercetări. Oricum, după toate indiciile, propria mea deteriorare mintală va fi foarte rapidă.

Mi-am verificat și reverificat datele de zeci de ori, cu speranța că voi găsi o eroare, dur cu regret trebuie să spun că rezultatele rămîn în picioare. Totuși, sînt recunoscător pentru puținul pe care l adaug la cunoașterea funcției minții omenesti și a legilor care guvernează creșterea artificială a inteligenței umane.

Ieri-seară, dr Strauss spunea că un eșec experimental, o contradovadă a unei teorii pot fi tot atît de importante pentru știință ca și un succes. Știu acum că este adevărat. Regret, cu toate acestea, că propria mea contribuție în domeniu se sprijină pe cenușa muncii acestei echipe și în special a celor care au făcut atît de mult pentru mine.

Cu sinceritate, al dumitale Charles Gordon

inel.: raport

copie: dr Strauss

Fundația Welberg

1 septembrie — Nu trebuie să intru în panică. Vor apărea curînd primele semne ale epuizării combustibilului, instabilitatea emoțională și pierderea memoriei. Le voi recunoaște oare la mine? Tot ce pot face acum este să consemnez și mai departe cît se poate de obiectiv starea mea mintală, avînd în vedere că acest jurnal psihologic va fi primul de felul său, poate și ultimul.

în dimineața asta, Nemur l-a trimis pe Burt cu raportul meu și datele statistice la Universitatea Halls-ton, pentru ca oamenii cei mai pricepuți în domeniu să verifice rezultatele mele și aplicarea formulelor mele. Toată săptămîna trecută, l-au pus pe Burt să revadă experiențele mele și diagramele metodologice. De fapt, n-ar trebui să mă deranjeze precauțiile lor. La urma urmei, eu sînt doar Charlie-cel-nou-venit și este greu pentru Nemur să accepte că lucrul meu poate fi mai bun decît al său. A ajuns să creadă în mitul autorității sale si, în fond, eu nu fac parte din gașca lor.

De fapt nici nu-mi mai pasă ce crede Nemur sau oricare altul dintre ei. Nu mai este timp. Lucrarea e terminată, datele sînt adunate și tot ce rămîne de făcut este să vadă dacă am folosit corect curba cu cifrele lui Algernon pentru prezicerea celor ce se vor întîmpla cu mine.

Alice a plîns cînd i-am spus știrile. Apoi a fugit. Trebuie s-o conving că n-are nici un

motiv să se simtă vinovată.

2 septembrie —• Pînă acum, nimic precis. Mă mișc în tăcerea unei lumini albe, transparente, împrejurul meu totul este în așteptare. Visez că sînt singur pe vârful unui munte, examinînd terenul din jurul meu, verdele și galbenul, și soarele deasupra capului, adu-nîndu-mi umbra ca o minge în jurul picioarelor, în timp ce soarele coboară pe cerul după-amiezei, umbra se despoaie și se întinde spre orizont, lungă și îngustă și din ce în ce mai departe în spatele meu...

Vreau să spun din nou aici ceea ce i-am spus deja doctorului Strauss. Nimeni nu este în nici un fel vinovat pentru ce s-a întîmplat. Experimentul a fost pregătit cu grijă, testat îndelung pe animale și validat statistic. Cînd s-au hotărît să mă folosească pentru prima încercare pe om, aveau siguranța, în limite rezonabile, că nu exista un pericol fizic. Nu se puteau prevedea capcanele psihologice. Nu vreau să pătimească cineva pentru ce se întîmpla cu mine. Acum, singura întrebare este: Cît mai pot rezista?

15 septembrie — Nemur spune că rezultatele mele au fost confirmate, înseamnă că fisura este centrală și pune în discuție întreaga ipoteză. Ar putea cîndva să apară o cale pentru a depăși problema, dar timpul acela n-a sosit încă. Am recomandat să nu se mai facă în viitor asemenea teste pe oameni pînă ce lucrurile nu se vor limpezi prin noi cercetări pe animale. Am impresia că direcția de cercetare cu cele mai multe șanse de succes va aparține celor care studiază dezechilibrele enzimatiche. Ca pentru multe alte lucruri, timpul este factorul-cheie, respectiv viteza cu care se descoperă deficiențele și viteza cu care se administrează substituenții hormonalii. Mi-ar fi plăcut să dau o mîna de ajutor în zona asta de cercetare, ca și în cercetarea radioizotopilor ce pot fi folosiți pentru controlul cortical local, dar acum știu că nu voi mai avea timp.

17 septembrie — Devin tot mai absent. Cînd nu mai pot regăsi lucrurile pe care le-am pus undeva pe biroul meu de la laborator sau în sertare îmi ies din fire și strig la toată lumea. Primele semne?

Algernon a murit acum două zile. L-am găsit la patru și jumătate dimineața cînd m-am întors în laborator după o hoinăreală pe cheiuri — zăcînd pe o parte, cu etichetele întinse, într-un colț al cuștii. Ca și cum ar fi alergat în somn.

Disecția mi-a confirmat prezicerile. Creierul lui Algernon scăzuse în greutate față de un creier normal și circumvoluțiile sale erau mai netede, în timp ce incizurile cerebrale deveniseră mai adînci.

Mă umple de frică gîndul că același lucru mi s-ar putea întîmpla și mie chiar acum. Totul capătă o formă reală după ce am văzut creierul lui Algernon. Pentru prima oară, simt că mi-e teamă de ce va urma.

Am pus corpul lui Algernon într-o cutie mică de metal pe care am luat-o acasă. Nu puteam să las să fie aruncat în crematoriu. Este ceva prostesc și sentimental, dar azi-noapte, tîrziu, l-am înmormîntat în curtea din dosul casei. Plîngeam în timp ce-i puneam un buchețel

de flori sălbatice pe mormînt.

21 septembrie — Mîme mă duc în Marks Street, să fac o vizită mamei mele. Un vis pe care l-am avut azi-noapte a declanșat o succesiune de amintiri, a adus la lumină o felie întregă a trecutului și este important s-o aștern repede pe hîrtie înainte de-a o uita, pentru că se pare că acum uit mai repede. Este ceva despre mama mea și, acum mai mult ca oricînd, vreau s-o înțeleg, să aflu cum era și de ce făcea ce făcea. Nu trebuie s-o urăsc.

Trebuie să ajung la o înțelegere cu ea *înainte* de a o întîlni, ca să nu mă port grosolan sau ca un prost.

27 septembrie — Trebuia să scriu imediat lucrurile astea, pentru că este important ca documentul să fie complet.

Am fost s-o văd pe Rose acum trei zile. În cele din urmă, m-am hotărît de nevoie să împrumut iarăși mașina lui Burt. Mi-era frică și totuși știam că trebuie să mă duc.

Cînd am ajuns pe Marks Street, am crezut la început că greșisem drumul. Nu era deloc așa cum îmi aminteam eu. Era o stradă cît se poate de scîrboasă. Spații virane multe pe locurile unde fuseseră dărîmate case. Pe trotuar, un frigider aruncat cu ușa smulsă, și la o cotitură o saltea veche din burta căreia atîrnau intestinele de sîrmă. Unele case aveau ferestre bătute în scînduri și altele semănau mai mult cu niște bordeie cîrpăcite decît cu niște case de locuit. Am parcat mașina la distanță de casă și am luat-o pe jos.

Nu erau copii la joacă pe Marks Street, contrar imaginii rămase în mintea mea, cu copii pretutindeni și cu Charlie care-i urmărea prin fereastra din față (ciudat cum amintirile mele cu strada sînt încadrate de fereastră, întotdeauna cu mine privind prin geamurile ci la copiii care se joacă). Acum erau doar oameni bătrîn nemișcați în umbra unor verande obosite.

Apropiindu-mă de casă, am avut un al doilea șoc. Mama mea, într-o flanelă veche maro, era pe veranda din față și spăla geamurile de la parter pe dinafară, deși era frig și bătea vîntul. Mereu trebăluind, ca să vadă vecinii ce soție și mamă bună este.

Cel mai important lucru fusese întotdeauna ce gîndeau alții — cum apăreau ea și familia ei în ochii celorlalți. Nu de puține ori Matt insistase asupra faptului că ceea ce gîndeau alții despre tine nu era singurul lucru important în viață. Dar degeaba. Norma trebuia să fie bine îmbrăcată; în casă trebuia să fie mobilă de bună calitate; Charlie trebuia ținut înăuntru ca să nu vadă alții că ceva nu-i în regulă cu el.

M-am oprit la poartă ca s-o observ în timp ce se îndrepta de mijloc ca să-și tragă sufletul. Văzîndu-i fața, am început să tremur, dar nu era fața aceea pe care mă străduisem atît de mult să mi-o reamintesc. Părul alb, cu dungi închise la culoare, și pielea obrazilor zbîrcită. Fruntea îi lucea de transpirație. M-a observat și și-a ațintit privirea asupra mea.

Voiam să privesc în altă parte, să mă întorc în stradă, dar nu puteam s-o fac după ce ajunseseam atît de departe. Să cer doar o îndrumare, pretinzînd că m-am rătăcit într-un loc

necunoscut. Mi-era de-ajuns că o văzusem. Dar nu făceam nimic altceva decât să stau acolo, așteptînd să facă ea ceva. Și nici ea nu făcea altceva decât să stea acolo și să mă privească.

„Doriți ceva?” Vocea ei, răgușită, stîrnea ecouri inconfundabile în coridoarele memoriei.

Am deschis gura, dar nu puteam rosti nimic. Gura mea funcționa, știu bine, și mă luptam să-i vorbesc, să scot ceva, fiindcă în clipa aceea am văzut în ochii ei un semn de recunoaștere. Nu era deloc starea în care aș fi dorit să mă vadă. În nici un caz stînd acolo, în fața ei, în tăcere, incapabil să mă fac înțeleș. Dar limba mea era blocată, ca un obstacol enorm, și gura mi-era uscată.

În cele din urmă, a apărut ceva. Nu ceea ce aveam de gînd (plănuisem ceva liniștitor și încurajator, pentru a putea stăpîni situația ștergînd cu cîteva vorbe tot trecutul și toată suferința), dar tot ceea ce mi-a ieșit din gîtlejul uscat a fost „Maaa...”

Din tot ceea ce învășasem — în toate limbile pe care le stăpîneam —, singurul lucru pe care i-l puteam spune, în timp ce stătea în verandă și mă privea fix, era „Maaaa”. Ca un miel cu gîtul uscat lîngă ugerul oii.

Și-a șters fruntea cu dosul brațului și s-a încruntat, ca și cum nu mă putea vedea limpede. Am făcut un pas înainte, trecînd poarta, și am luat-o pe alee și apoi spre trepte. S-a tras înapoi.

La început nu fusesem sigur că mă recunoscuse, dar apoi a căscat gura ținîndu-și răsufllarea: „*Char-liel...*” Nici nu țipa și nici nu șoptea. Gîffia doar, ca cineva care s-ar fi trezit dintr-un somn greu cu visuri.

„Mă...” Am pus piciorul pe prima treaptă. „Sînt eu...”

Mișcarea mea a speriat-o și a dat să plece, răstur-nînd găleata cu apă cu săpun, și dîrele de spumă murdară au curs pe trepte. „Ce cauți aici?”

„Voiam doar să te văd... să-ți vorbesc...”

Deoarece limba mi se împleticea în gură, vocea mea avea un ton neobișnuit, ca un fel de scîncet gros, așa cum ar fi sunat cu mult timp în urmă. „Nu pleca”, o rugam, „nu fugi de mine.”

Dar intrase deja în vestibul și trăsese zăvorul. Apoi am văzut-o cum mă iscodea cu o privire îngrozită prin perdeaua transparentă a geamului de la ușă. Se vedea prin geam mișcarea buzelor, fără sunet. „Pleacă! Lasă-mă în pace!”

De ce? Cine era ea ca să mă respingă în felul ăsta? Cu ce drept îmi întorcea spatele?

„Lasă-mă să intru! Vreau să-ți vorbesc! Lasă-mă să intru!” Am bătut atît de tare în geamul de la ușă, că s-a crăpat, și crăpătura s-a întins ca o rețea în care mi-am agățat pielea.

Credea probabil că înnebunisem și venisem să-i fac vreun rău. A lăsat ușa și a fugit prin culoarul care dădea în apartament.

Am împins din nou în ușă. Cîrligul a cedat și, luat prin surprindere, am căzut în vestibul, dezechilibrat, îmi sîngera mîna tăiată în geam și, nestiind ce să fac, am băgat-o în buzunar ca să nu pătez cu sînge linoleumul proaspăt frecat.

Am pornit trecînd de scara pe care o văzusem atît de des în coșmarurile mele. De-a lungul acestei scări lungi și înguste fusesem deseori urmărit de duhuri care mă prindeau de picioare și mă trăgeau în beci, în timp ce încercam să zbier fără voce, cu limba împleticită și făcută căluș în gură. Ca băieții tăcuți de la Warren.

Oamenii care locuiau la etajul al doilea — proprietarul și proprietăreasa, soții Meyer — fuseseră întotdeauna buni cu mine. Îmi dădeau dulciuri și mă lăseau să stau în bucătăria lor și să mă joc cu cîinele lor. Aș fi dorit să-i văd, dar fără să-mi fi spus cineva știam că nu mai sînt acolo și că sînt morți, și că la etaj locuiau niște străini. Era o cale închisă pentru totdeauna.

La capătul culoarului, ușa prin care dispăruse Rose era încuiată și preț de o clipă am rămas acolo, nehotărît.

„Deschide ușa.”

A răspuns un lătrat ascuțit de cîine mic. M-a luat pe nepregătite.

E-n regulă”, am zis. „N-am de gînd să te lovesc sau ceva, dar vin de departe și nu plec pînă nu vorbesc cu tine. Dacă nu deschizi, am să sparg ușa.”

Am auzit-o: „Sst, Nappic... Hai, du-te în dormitor.” După un moment, am auzit cheia răsucindu-se în broască. S-a deschis ușa și a apărui, cu ochii țintă la mine.

„Mă”, am șoptit eu. „Nu-ți fac nimic. Vreau doar să-ți vorbesc. Trebuie să înțelegi că nu mai sînt același care am fost. M-am schimbat. Sînt normal acum. Nu înțelegi? Nu mai sînt întîrziat. Nu sînt un moron. Sînt ca oricare altul, sînt normal — întocmai ca tine și Matt și Norma.”

Am încercat s-o țin așa, sporovăind, ca să nu închidă ușa. Am încercat să-i povestesc ce se întîm-plase, totul deodată. „M-am schimbat, mi-au făcut o operație care m-a făcut altfel, așa cum ai vrut întotdeauna să fiu. N-ai citit nimic despre asta în ziare? Un experiment științific nou, care-ți schimbă capacitatea pentru inteligență, și eu sînt primul pe care l-au încercat. Nu poți să înțelegi? De ce te uiți așa la mine? Acum sînt deștept, mai deștept decît Norma, sau decît Unchiul Herman, sau Matt. Știu lucruri pe care nici profesorii de la universitate nu le știu. Vorbeste-mi! Acum poți să te mîndrești cu mine și să le spui tuturor vecinilor. Nu mai trebuie să mă ascunzi în beci cînd vin musafiri. Hai, vorbește-mi. Spune-mi despre ce era cînd eram un băiețel, asta-i tot ce doresc. Nu-ți voi face nimic rău. Nu te urăsc. Dar trebuie să aflu despre mine, să mă înțeleg pe mine cît nu e prea tîrziu. Să știi că nu pot

ajunge o persoană întreagă dacă nu mă înțeleg pe mine însumi, și tu ești singura ființă de pe lume care mă poate ajuta acum. Lasă-mă să intru și să stau jos un pic."

Ceea ce o hipnotiza era mai mult felul în care vorbeam decât ceea ce spuneam. Stătea acolo, în pragul ușii, și mă privea fix. Fără să mă gîndesc, am scos mîna însîngerată din buzunar și am încleștat pumnul în timpul pledoariei mele. Cînd a văzut-o, expresia feței i s-a îmblînzit.

„Te-ai rănit..." Nu cred că era mîhnită înadins pentru mine. Era cam ce-ar fi simțit pentru un cîine cu laba tăiată sau pentru un motan sfîșiat într-o bătaie. Nu era pentru că eram Charlie al ei, ci cu toate astea.

„Intră să te speli. Am pansament și iod."

Am mers după ea la chiuveta crăpată, cu tăblie ondulată, în care-mi spăla atît de des fața și mîini-le după ce veneam din curte sau eram gata de masă sau de culcare. Mă privea cum îmi suflecăm mîne-cile. „N-ar fi trebuit să spargi geamul. Proprietarul o să se supere și n-o să am bani să-l plătesc." Apoi, ca și cum ar fi enervat-o ce făceam, mi-a luat săpunul și mi-a spălat mîna. În timpul ăsta, era atît de concentrată încît păstram tăcerea, fascinat. Din cînd în cînd cloncănea cu limba sau ofta. „Charlie, Charlie, mereu te bagi într-un bucluc. Cînd o să înveți să-ti porți de grijă?" Se întorsese cu douăzeci și cinci de ani în urmă, cînd eu eram micuțul ei Charlie și ea dorea să lupte pentru locul meu în lume.

Cînd a terminat de spălat sîngele și mi-a uscat mîinile cu prosopul de hîrtie, și-a ridicat privirea spre fața mea și a făcut ochii mari, îngrozită. „O, Dumnezeu!" a rostit cu greu și s-a tras înapoi.

Am început să vorbesc din nou, blînd, convingător, ca s-o încredințez că totul era bine și că nu aveam intenții rele. În timp ce vorbeam, puteam vedea că mintea ei rătăcea aiurea. Privind împrejur fără țintă, și-a dus mina la gură, a oftat greu și apoi a ridicat ochii spre mine. „E așa o mizerie în casă", a zis. „Nu așteptam musafiri. Uită-te la geamurile astea și la tîmplăria aia."

„E-n regulă, Mă. Nu te necăji pentru asta." „Trebuie să lustruiesc din nou podelele. Trebuie să fie curat." A observat niște degete pe ușă și s-a apucat să le frece cu cîrpa de spălat. Văzînd că o urmăream cu privirea, s-a încruntat. „Ai venit pentru plata luminii?"

Înainte de a avea timp să zic că nu, a început să mă dăscălească cu degetul. „Intenționez să trimit un cec la întîi ale lunii, dar soțul meu este plecat din oraș cu treabă. Le-am spus că nu trebuie să-și facă griji pentru bani, deoarece fiica mea își ia salariul săptămîna asta și-o să ne putem plăti toate facturile. Așa că nu e nevoie să mă presăți pentru bani."

„E singurul copil pe care-l aveți? Nu mai aveți alții?"

A început să spună ceva cu o privire pierdută în depărtare. „Aveam un băiat. Așa de strălucit, încît toate mamele îl invidiau. Și mi l-au deocheat. Ziceau că asta este un *I.Q.*, dar

era un *I.Q. de rău*. Ar fi fost un om mare, dacă nu era asta. Era într-adevăr foarte strălucit — *exceptional* — ziceau ei. Ar fi putut fi un geniu..."

A luat de jos peria de frecat podeaua. „Acum scu-zati-mă. Trebuie să termin treaba. Fiica mea a invitat la masă un tânăr și trebuie să fac curățenie pe-aici." S-a lăsat în genunchi și a început să frece podeaua care lucea deja de curățenie. Nu și-a mai ridicat privirea.

Bîguia acum ceva doar pentru sine, și m-am așezat la masa din bucătărie. Așteptam să iasă din starea aceea, să mă recunoască și să înțeleagă cine eram. Nu puteam să plec pînă nu afla că eram Charlie al ei. Trebuia să înțeleagă cumva.

începuse să fredoneze ceva trist, dar s-a oprit, rămînînd cu cîrpa suspendată între găleată și podea, ca și cum ar fi prins deodată de veste că eram acolo, în spatele ei.

A întors spre mine o față obosită, cu ochii umezi, și a săltat capul. „Cum ar veni asta? Nu înțeleg. Mi-au spus că nu poți fi schimbat."

„Mi-au făcut o operație, și asta m-a schimbat. Sînt celebru acum. S-a auzit de mine în toată lumea. Sînt inteligent acum, Mami. Pot să citesc și să scriu, și pot — "

„Slavă Domnului", a șoptit ea. „Rugăciunile mele — în toți anii ăștia, am crezut că nu mă aude, dar El mă asculta mereu, așteptînd doar să vină timpul hărăzit de El ca să se împlinească voia Lui."

Și-a șters fața cu șorțul și cînd i-am pus brațul pe după talie a început să plîngă nestăpînit pe umărul meu. Se evaporase toată suferința și eram mulțumit că venisem. „Trebuie să le spun tuturor", a zis, zîm-bind, „și învățătorilor ăloro de la școală. Așteaptă numai să le vezi mutrele cînd am să le spun. Și vecinii. Și Unchiul Herman — trebuie să-i spun Unchiului Herman. Cîtă plăcere o să-i facă! Să vezi cînd o veni taică-tu acasă, și soră-ta! Cît de fericită va fi să te vadă. Nici n-ai idee."

Mă strîngea în brațe, vorbind excitată, făcînd planuri pentru viața cea nouă pe care urma s-o ducem împreună. N-aveam inima să-i spun că cei mai mulți dintre învățătorii copilăriei mele nu mai erau în școala aceea, că Unchiul Herman murise cu ani buni în urmă și că tatăl meu o părăsise. O chinuise destul coșmarul anilor aceluia. Doream s-o văd zîmbind și dîndu-și seama că eu eram cel care o făcea fericită. Pentru prima oară în viața mea, îi aduceam un zîmbet pe buze.

După un timp a tăcut, gînditoare, ca și cum și-ar fi amintit ceva. Aveam impresia că mintea ei o s-o ia razna. „Nu", am strigat, trezind-o la realitate. „Așteaptă, Mă! Mai e ceva. Ceva ce aș vrea să-ți dau înainte de a pleca."

„Să pleci? Nu mai poți pleca acum." „Trebuie să plec, Mă. Am treburi de făcut. Dar am să-ți scriu și am să-ți trimit bani," „Dar cînd te întorci?"

„Nu știu — deocamdată. Dar înainte de a pleca vreau să-ți las asta." „O revistă?"

„Nu chiar. Este un raport științific scris de mine. Foarte tehnic. Uite, se cheamă *Efectul Algernan-Gordon*. Ceva descoperit de mine și care poartă în parte numele meu. Vreau să păstrezi o copie a raportului, ca să poți arăta oamenilor că fiul tău n-a rămas chiar un prostănac/

L-a luat și l-a privit cu sfială. „Este... este numele tău. Știam că se va întâmpla asta într-o bună zi. Am încercat tot ce-am putut. Erai prea mic ca să-ți amintești, dar am încercat. Le-am spus tuturor că ai să mergi la facultate și că ai să ajungi un om de meserie și că vei însemna ceva în lumea asta. Râdeau de mine, dar eu le-am spus.”

Mi-a zîmbit printre lacrimi, dar peste o clipă privea în altă parte. și-a recuperat cîrpa și a început să spele tocul ușii de la bucătărie, fredonînd — acum ceva mai fericită, mi s-a părut — ca și cum se afla într-un vis.

Cîinele a început iarăși să latre. Ușa de la intrare s-a deschis, s-a închis, și s-a auzit o voce. „E-n regula, Nappie. Eu sînt.” Cîinele sărea agitat pe ușa de la dormitor.

Eram furios că mă prinsese acolo. Nu voiam s-o întîlnesc pe Norma. N-aveam nimic să ne spunem, și nu voiam să-mi strice vizita. Nu exista o ieșire prin dos. Singura cale era să ies pe fereastră în curtea din spate și să sar gardul. Dar cineva m-ar fi putut lua drept un spărgător.

Auzind cheia care se răsucea în ușă, i-am șoptit mamei mele — nu știu de ce — „a venit Norma”. I-am atins brațul, dar nu mă auzea. Era prea ocupată cu murmurul acela neconținut în timp ce spăla tîmplăria.

S-a deschis ușa, Norma m-a văzut și s-a încruntat. La început nu m-a recunoscut — lumina era slabă, lămpile nu erau aprinse. Lăsînd jos punga cu cumpărături cu care venise, a aprins lumina. „Cineești?...” Dar înainte de-a putea răspunde, am văzut-o ducînd mîna la gură și dîndu-se înapoi pînă la ușă.

„Charlie!” Mi-a rostit numele în același fel ca mama, ținîndu-și răsufierea. Și arăta la fel cum arăta mama mai demult — subțire, trăsături ascuțite, de pasăre, frumușică. „Charlie! Doamne, ce șoc! Puteai să iei legătura cu noi și să mă anunți. Trebuia să suni. Nici nu știu ce să zic...” S-a uitat la mama, care stătea pe jos lîngă lighean, „îi este rău cumva? Nu s-a zdruncinat prea tare sau altceva...”

„Si-a venit în fire pentru un timp. Am avut o scurtă conversație.”

„îmi pare bine. Nu prea își mai aduce aminte în ultimul timp. Este vîrsta înaintată — senilitate. Dr Portman vrea s-o duc într-un cămin-sanatoriu, dar nu pot s-o fac. Nu pot suporta să mă gîndesc la ea într-un asemenea loc.” A deschis ușa de la dormitor ca să iasă cîinele și, cînd a sărit și a scîncit de bucurie, l-a ridicat și l-a luat în brațe. „Nu pot să fac așa ceva cu mama mea.” Apoi mi-a adresat un zîmbet îndoielnic „Uite, ce surpriză. Nici nu visam. Lasă-mă să te privesc. Nu te-aș fi recunoscut niciodată. Puteam să ne încrucișăm pe stradă. Te-ai schimbat mult.” A oftat, „îmi pare bine că te văd, Charlie.”

„Așa să fie? Credeam că nu vrei să mă mai vezi." „O, Charlie" Mi-a luat mîmile într-ale ci. „Nu spune asta. *Mă bucur* că te văd. Te așteptam. Nu știam cînd, dar știam că te vei întoarce cîndva. Chiar de atunci cînd am citit despre fuga ta de la Chicago." S-a tras înapoi să mă vadă mai bine. „Nici nu-ți închipui cît m-am gîndit la tine, întrebîndu-mă unde ești și ce faci. Pînă cînd a venit profesorul acela — cînd era asta? în martie trecut? acum șapte luni? — nici nu știam că mai trăiești. Ea îmi spusese că ai murit la Warren. Am cre7ut asta ani de zile. Cînd mi-au spus că trăiești și că au nevoie de tine pentru experiment, nici nu știam ce să fac. Profesorul... Nemur? — așa-l cheamă? — nu m-a lăsat să te văd. Nu trebuia să te tulbure cineva înainte de operație Dar cînd am văzut în ziare că a reușit și că deveniseși *un geniu* — vai de mine! — nici nu știi ce-arn simțit citind lucrurile astea. Le-am povestit tuturor celor de la birou și fetelor de la clubul de bridge. Le-am arătat poza ta în ziare și le-am spus că vei veni odată și odată să ne vezi. Și ai venit. Ai venit într-adevăr. Nu ne-ai uitat."

M-a îmbrățișat din nou. „O, Charlie, Charlie... este minunat să văd așa, dintr-o dată, că am un frate mai mare. Nici n-ai idee. Stai jos — să-ți fac ceva de mîncare. Trebuie să-mi povestești tot și să-mi spui ce planuri ai. Eu... eu nu știu de unde să încep cu întrebările. Pesemne că pare ridicol — o fată care descoperă că fratele ei este un erou, un star de cinema, sau altceva important."

Eram încurcat. Nu mă așteptasem de la Norma la o asemenea primire. Nu-mi dăduse niciodată prin gînd că ar fi putut să se schimbe, petrecîndu-și atî-ția ani singură cu mama. și totuși era inevitabil. Nu mai era puștoaica răzgîiată din amintirile mele. Crescuse, devenise caldă și înțelegătoare și afectuoasă.

Am stat de vorbă. Era ironic să fiu acolo cu sora mea, vorbind amîndoi despre mama — care era chiar în aceeași cameră cu noi — ca și cum nici n-ar fi fost acolo. De cîte ori Norma pomenea despre viața lor împreună, mă uitam să văd dacă Rose ascultă, dar ea era cufundată în adîncurile vieții ei personale, ca și cum nu înțelegea limba în care vorbeam, ca și cum nimic din ce se spunea n-o mai privea. Rătăcea prin bucătărie ca o stafie, mutînd cîte un obiect de colo colo, fără a-i găsi niciodată locul. Era înfricoșător.

Norma își hrănea cîinele. „Deci l-ai căpătat în cele din urmă. Nappie — prescurtare de la Napoleon, nu-i așa?"

S-a îndreptat din șale și s-a încruntat. „De unde ai știut?"

I-am explicat despre amintirea mea: cum venise acasă de la școală cu foaia de hîrtie cu testul, sperînd să capete cîinele, și cum Matt nu-i îngăduise să-l aibă. În timp ce povesteam, i se adînceau cutele de pe frunte.

„Nu-mi amintesc nimic de asta. O, Charlie, chiar așa de rău mă purtam cu tine?"

„Sînt curios să știu ceva din trecut. Nu sînt sigur dacă e vorba de o amintire, de vreun vis sau de o născocire a mea. A fost ultima oară cînd ne-am jucat împreună ca doi prieteni. Eram la subsol și ne jucam cu niște abajururi pe cap, pretinzînd că sîntem doi chinezi, făcînd salturi pe o saltea veche. Aveai, cred, șapte sau opt ani, iar eu vreo treisprezece. Și, după cum îmi amintesc, ai făcut un salt de pe saltea și te-ai lovit cu capul de perete. Nu tare — ți-a ieșit

doar un cucui —, dar mama și lata au coborât în goană pentru că urlai, și ai zis că încercasem să te omor. L-a învinovățit pe Matt că nu mă supraveghea, că ne lăsa singuri împreună, și m-a bătut cu o curea pînă m-a lăsat aproape în nesimțire. Ți-aduci aminte? S-a în-tîmplat cu adevărat așa?"

Norma era fascinată de descrierea amintirii, ca și cum i-ar fi redeșteptat imagini dintr-un vis. „Totul este foarte vag. Știi, am crezut că e un vis de-al meu. îmi amintesc că purtam abajururile și că săream pe saltele." Privea țintă pe fereastră. „Te uram pentru - că tot timpul se făcea caz *de tine*. Nu te altoiau niciodată pentru că nu-ți făceai lecțiile cum trebuie sau pentru că nu aduceai acasă note bune. Chiuleai deseori de la școală și te jucai, în timp ce eu eram nevoită să suport în fiecare zi lecțiile acelea grele. O, cît de mult te uram. La școală, ceilalți copii mîzgăleau tabla cu desene înfățișînd un băiat cu tichie de măgar și scriau dedesubt *Fratele Normei*. Și scriau cu cretă pe trotuarul din curtea școlii — *Soră cu moronul și Familia Gordon-tonți*. Și cînd n-am fost invitată la petrecerea dată de Emily Raskin pentru ziua ei de naștere, am știut că era din cauza ta. și m-am răzbunat atunci cînd ne jucam acolo, la subsol, cu abajururile pe cap." A început să plîngă. „Așa că am mințit și le-am spus că tu m-ai lovit. O, Charlie, ce proastă am fost — ce răzgîiată. Mi-e atît de rușine ..."

„Nu-ți face o vină dintr-asta. Trebuie să fi fost greu să-i înfrunți pe ceilalți copii. Lumea mea era bucătăria și camera aceea de dincolo. Restul nu conta, atît timp cît aici eram în siguranță. Tu trebuia să faci față întregii lumi."

„De ce te-au trimis de-acasă, Charlie? De ce nu puteai să rămîi aici și să trăiești cu noi? M-am mirat întotdeauna de asta. De cîte ori am întregbat-o, mi-a spus că era spre binele tău."

„într-un fel, avea dreptate."

A clătinat din cap. „Te-a izgonit din cauza *mea*, nu-i așa? O, Charlie, de ce a trebuit să fie așa? De ce ni s-au întîmplat toate astea?"

Nu știam ce să-i spun. Aș fi vrut să-i pot spune că, aidoma Casei lui Atreus sau Cadmus, sufeream pentru păcatele strămoșilor noștri sau pentru împlinirea unui antic oracol grecesc. Dar n-aveam un răspuns pentru ea și nici pentru mine.

„Sînt lucruri trecute", am zis. „Mă bucur că te-am întîlnit iarăși. Așa, totul devine mai ușor."

M-a apucat deodată de braț. „Charlie, nu știi prin ce-am trecut în anii ăștia cu ea. Apartamentul, strada asta, serviciul meu. Totul a fost un coșmar, să vin în fiecare zi acasă, întrebîndu-mă dacă mai este aici, dacă nu și-a făcut vreun rău și să mă simt vinovată pentru că mă gîndeam la lucruri de felul ăsta."

M-am ridicat, am lăsat-o să-și pună capul pe umărul meu și a început să plîngă. „O, Charlie, mă bucur că ești din nou aici. Aveam nevoie de cineva. Sînt atît de obosită..."

Visasem la o clipă ca asta, dar acum, cînd se în-făptuia, la ce mai folosea? Nu puteam

să-i spun ce se va întâmpla cu mine. Și totuși, ce rost avea să mă prefac că-i primesc afecțiunea? De ce să mă amăgesc? Dacă aș fi fost și acum Charlie cel de altădată, cel slab de minte și dependent, nu mi-ar fi vorbit în același fel. Așadar, ce drept aveam acum la așa ceva? Cu-rînd mi-ar fi căzut masca de pe față.

„Nu plînge, Norma. Totul va merge cum trebuie." Mă auzeam spunînd platitudini care s-o liniștească. „Voi încerca să am grijă de voi amîndouă. Am mici economii și cu ce-mi mai plătește Fundația voi putea să vă trimit regulat cîte ceva — cel puțin pentru o vreme."

„Nu cumva vrei să pleci iar? Acum trebuie să stai cu noi ..."

„Am de făcut niște călătorii, unele cercetări, să țin cîteva conferințe, dar voi încerca să mai trec pe la voi. Să ai grijă de ea. A trecut prin multe. Vă voi ajuta cîtă vreme am să mai pot."

„Charlie, nu! Nu pleca!" Se agăța de mine. „Mi-e frică!"

Rolul pe care dorisem întotdeauna să-l joc — fratele mai mare.

În clipa aceea am simțit că Rose, care stătuse liniștită într-un colț, era cu privirea ațintită asupra noastră. Se schimbase ceva pe fața ei. Făcuse ochii mari și se apleca înainte pe marginea scaunului. Mă ducea gîndul la un uliu gata să se năpustească asupra prăzii.

Am îndepărtat-o pe Norma de mine, dar înainte să mai pot spune ceva, Rose era în picioare. Luase cuțitul de bucătărie de pe masă și-l îndrepta către mine.

„Ce vrei să-i faci? Dă-te la o parte! Ți-am mai spus ce ai să pățești dacă te mai prind că te atingi de soră-ta. Minte spurcată! N-ai ce să cauți lîngă oamenii normali!"

Am sărit amîndoi înapoi și, nu știu din ce cauză absurdă, m-am simțit vinovat, ca și cum as fi fost prins asupra unui fapt urît, și mi-am dat seama că și Norma simțea același lucru. Era ca și cum acuzația mamei mele ar fi fost adevărată și am fi făcut un lucru obscen.

Norma a zberat la ea. „Mamă, lasă jos cuțitul!"

Văzînd-o pe Rose acolo, cu cuțitul, mi-am amintit de noaptea în care îl silise pe Matt să mă scoată din casă. Rețrăia episodul acela. Nu puteam vorbi și nici mișca. M-au învăluit greața, senzația de sufocare, bîzîitul din urechi; stomacul mi se zbătea ca și cum ar fi vrut să se smulgă din trupul meu.

Avea un cuțit, și Alice avea un cuțit, și tatăl meu avea un cuțit, și dr Strauss avea un cuțit...

Din fericire, Norma a avut prezența de spirit să-i ia cuțitul din mîină, dar Rose a rămas cu groaza aceea în privire în timp ce zbiera la mine. „Scoate-l de aici! N-are voie să se uite la soră-sa cu gîndul la sex!"

Cînd a încetat să zbiere, Rose s-a prăbușit pe scaun, plîngînd.

Nu știam ce să zic și nici Norma nu știa. Eram jenați, amîndoi. Acum aflase de ce fusesem dat afară din casă.

Mă întrebam dacă făcusem vreodată ceva care să justifice groaza maică-mii. Nu aveam nici o asemenea amintire, dar cum puteam fi sigur că în spatele barierelor conștientului meu chinuit nu erau înghesuite niște gînduri oribile? Prin culoare sigilate, dincolo de alei înfundate, unde nu puteam ajunge. Poate că nu voi afla niciodată. Oricare ar fi adevărul, nu trebuie s-o urăsc pe Rose pentru că o apără pe Norma. Trebuie să înțeleg cum vedea ea lucrurile. Dacă n-o puteam ierta, nu mai puteam face nimic.

Norma tremura.

„Linișteste-te”, i-am zis. „Nu știe ce face. Furia ei nu este îndreptată asupra mea, ci asupra vechiului Charlie. S-a speriat de ce ar putea *el* să-ți facă. Nu pot s-o învinovățesc că vrea să te protejeze. Dar acum nu mai trebuie să ne gîndim la asta, fiindcă *el a* dispărut pentru totdeauna, nu-i așa?”

Nu mă asculta. Fața ei avea o expresie visătoare, „Am avut una din senzațiile acelea ciudate care apar cînd se întîmplă ceva și simți că ai știut ce se va întîmpla, ca și cum s-ar mai fi întîmplat înainte, exact în același fel, și asisti la o nouă desfășurare...”

„O senzație foarte obișnuită.”

A clătinat din cap. „Chiar acum, cînd am văzut-o cu cuțitul, era ca un vis pe care-l avusesem cu mult timp în urmă.”

La ce-ar fi folosit să-i spun că fusese cu siguranță trează în noaptea aceea, copil fiind, și că văzuse lotul din camera ei — că faptele fuseseră înăbușite și răsucite astfel încît și le imagina ca pe o închipuire. N-avea rost s-o încarc cu adevărul. Avea să aibă destule necazuri cu mama în zilele ce urmau. Aș fi ajutat-o bucuros, dar ce folos să încep ceva ce nu puteam duce la bun sfîrșit? Trebuia să-mi trăiesc propria suferință. Nu era nici o cale pentru a opri scurgerea nisipurilor cunoașterii în clepsidra din mintea mea.

„Acum trebuie să mă duc”, am zis. „Ai grijă de tine, și de ea.” I-am strîns mîna. Napoleon lătra la mine în timp ce ieșeam.

M-am ținut cît am putut de mult, dar cînd am ajuns în stradă am izbucnit. Mi-e greu să scriu despre asta, dar oamenii întorceau capul după mine în timp ce mă duceam la mașină plîngînd ca un copil. Nu mă puteam stăpîni și nu-mi păsa.

În timp ce umblam pe stradă, cuvintele ridicole băteau toba în capul meu, iarăși și iarăși, transfor-mîndu-se într-un zgomot ritmat ca un zumzet:

Trei șoricei făr-de ochi... trei șoricei făr-de ochi Să-i vezi cum aleargă! Să-i vezi cum aleargă! O fugăresc pe nevasta cea grasă din casă Le-a tăiat cozile cu cuțitul de masă Văzut-ai

vreodată la tine acasă Ceva ca cei trei... șoricei... făr-de ochi?

Încercam să-mi astup urechile, dar nu puteam. Singura dată când m-am întors să mă mai uit o dată la casă am văzut fața unui băiat, zgîndu-se la mine, cu obrazul lipit de geamul ferestrei.

RAPORT DE PROGRES 17

3 octombrie — Declin. Gînduri de sinucidere, de a opri totul cît timp mai sînt stăpîn pe mine și conștient de lumea care mă înconjoară. Dar apoi mă gîndesc la Charlie, care așteaptă la fereastră. Este viața lui și nu pot dispune de ea ca și cum mi-ar aparține. Am împrumutat-o doar pentru cîtva timp și acum mi se cere s-o înapoiez.

Trebuie să-mi amintesc că sînt singura persoană căreia i s-a întîmplat vreodată așa ceva. Atît timp cît mai pot, trebuie să continuu să-mi consemnez gîndurile și sentimentele. Aceste rapoarte de progres sînt contribuția lui Charlie Cordon pentru omenire.

Am devenit iritabil și ȳfnos. Mă cert cu locatarii din clădire pentru că las muzica tare pînă noaptea tîr-ziu. Am făcut asta de multe ori de cînd nu mai cînt la pian. Nu este corect s-o ȳii așa, la orice oră, dar o fac ca să pol rămîne treaz. Știu că ar trebui să mai și dorm, dar îmi pare rău de fiecare clipă în care nu sînt treaz. Nu atît din cauza coșmarurilor, cît pentru că vreau să-mi văd de treabă.

Îmi spun mie însumi că voi avea destul timp pentru somn mai tîrziu, cînd va fi întuneric.

DI Vernor, din apartamentul de dedesubt, nu s-a plîns niciodată, dar acum bate tot timpul în țevi sau în tavanul apartamentului, astfel încît bătăile îmi răsună sub picioare. La început nu l-am luat în seamă, dar noaptea trecută a urcat pînă la mine, în halat. Ne-am certat și i-am trîntit ușa în nas. Peste o oră s-a întors cu un polițist care mi-a spus că nu pot lăsa muzica atît de tare la 4 dimineața. Atîta m-a înfuriat zîmbetul de pe fața lui Vernor, că de-abia m-am putut opri să nu-l lovesc. După ce au plecat, am făcut bucăți toate discurile și aparatul. Oricum mă amăgeam. De fapt, nici nu-mi mai place genul ăsta de muzică.

4 octombrie — A fost cea mai ciudată ședință de terapie din toate cîte le-am avut. Strauss era tulburat. Nici el nu se aștepta la așa ceva. Ceea ce s-a întîmplat — nici nu îndrăznesc să spun că este o amintire — a fost o experiență psihică sau o halucinație. Nu voi încerca să o explic sau să o interpretez, voi consemna doar ce s-a întîmplat. Eram puțin enervat cînd am ajuns la cabinet, dar el s-a făcut că nu vede. M-am întins imediat pe canapea, și el, ca de obicei, s-a așezat pe scaun puțin în spatele meu — atît cît să nu-l văd — și a așteptat să înceapă ritualul descărcării tonelor de otravă acumulate în mintea mea. Am întors capul ca să-l privesc peste umăr. Arăta obosit, flasc, amintindu-mi într-un fel de Matt așezat în scaunul de frizerie în așteptarea clienților. I-am vorbit lui Strauss de asociația pe care o făceam, a dat din cap și a așteptat.

ir: „Aștepți clienți?” am întrebat, „Ar trebui să comanzi o canapea care să aibă forma unui

scaun de frizer. Când vrei să înceapă asociația liberă, ai putea să dai pe spate scaunul cu pacientul întins pe el, așa cum face frizerul când îi săpunește fața și, după ce s-au scurs cele cincizeci de minute, ridici din nou scaunul și-i dai oglinda ca să vadă cum arată după ce l-ai bărbierit de *eul* său."

N-a spus nimic, și deși mi-era rușine că-l jignesc, nu m-am putut opri. „Atunci pacientul ar putea să vină la fiecare ședință și să spună «mai ia ceva din creștetul neliniștilor mele» sau «dacă nu te superi, nu-mi scurta prea mult din *super-eul* meu» sau ar putea chiar să vină pentru un *șampon cu ou* — vreau să zic un *șampon cu eu*. Nu-i așa că ai observat acel lapsus, doctore? Notează-l. Am zis că doresc un *șampon cu ou* în loc de un *șampon cu eu*. Ou... eu... seamănă, așa-i? Ar putea să însemne oare asta că vreau să mă curăț de păcate? Să renasc? Este o simbolică a botezului? Sau ne bărbierim prea de-aproape? Are și *idiotul* un *id**?"

Așteptam o reacție, dar s-a sucit în scaun, fără să zică nimic.

„Dormi?" l-am întrebat.

„Te ascult, Charlie."

„Asta-i tot ce faci? Nu te superi niciodată?"

„De ce vrei să mă supăr pe tine?"

Am oftat. „Strauss cel flegmatic. Imperturbabil. Am să-ți spun ceva. M-am săturat să vin aici. Ce rost mai are terapia? Știi tot atât de bine ca și mine ce se va întâmpla."

„Dar eu cred că tu ești cel care nu vrea să se oprească", a zis. „Nu-i așa că vrei să mergi mai departe?"

„E o prostie. O pierdere de vreme pentru amândoi."

Zăceam acolo, în lumina aceea slabă, și cercetam cu privirea modelul în care erau dispuse plăcile pe tavan... plăci de ceramică insonorizate cu mii de găurele care absorbeau orice cuvânt. Sunetul îngropat de viu în găurelele din tavan.

Simțeam un fel de zăpăceală. Minte mi se golise, ceea ce era neobișnuit, deoarece în timpul ședințelor de terapie aveam întotdeauna mult material de scos la lumină și de depănat. Visuri... amintiri... asociații... probleme... Dar acum mă simțeam izolat și gol.

Doar flegmaticul Strauss și râsuflarea lui în spatele meu.

„Mă simt ciudat", am zis.

„Vrei să vorbești despre asta?"

Cît de strălucit, cît de subtil era! Oricum, ce dra-cu căutam eu acolo, dînd liber

asociațiilor mele pentru a fi absorbite de găurelele din tavan și de găurile din terapeutul meu?

* *Id*, totalitatea forțelor instinctive ale unui individ (termen psihanalitic).(N. t.)

„Nu știu dacă vreau să vorbesc despre asta”, am zis. „Astăzi simt că îți sînt neobișnuit de ostil.” Apoi i-am spus ce gîndeam.

Fără să-l văd, știam că dă aprobator din cap pentru sine.

„E greu să explic”, am zis. „Un sentiment pe care l-am mai avut o dată sau de două ori, chiar înainte de a leșina. Un gol în cap... totul intens... dar îmi simt corpul rece și amorțit...”

„Continuă,” Vocea lui era la limita emoției. „Și altceva?”

„Nu pot să-mi mai simt corpul. Sînt amorțit. Am impresia că Charlie e pe-aproape. Am ochii deschiși — sînt sigur — sînt oare deschiși?”

„Da, larg deschiși.”

„Și cu toate astea pot vedea o văpaie alb-albastră care apare din pereți și din tavan și se adună în-tr-o minge care pulsează. Acum este suspendată în aer. Lumina... pătrunde cu forța în ochii mei... și în creierul meu... Totul este incandescent... am senzația că plutesc... sau mai degrabă că mă *lărgesc în sus* și în afară... și totuși fără a privi în jos știu că trupul meu este încă aici, pe canapea...” Oare e-o halucinație?

„Charlie, te simți bine?”

Sau ceva despre care vorbesc misticii?

Îi aud vocea, dar nu vreau să-i răspund. Sînt nemulțumit că se află acolo. Trebuie să-l ignor. Să ră-mîn pasiv și să las — ce anume, orice ar fi — să mă umple de lumină și să mă absoarbă cu totul.

„Ce vezi, Charlie? Ce se întîmplă?”

În sus, ca o frunză purtată de un curent ascendent de aer cald. Luînd viteză, atomii corpului meu se ciocnesc și se aruncă unii în alții. Devin mai ușor, mai puțin dens, și mai mare... mai mare... explo-dînd spre exterior în lumina soarelui. Sînt un univers în expansiune, înotînd în sus într-un ocean tăcut. La început mai mic, cuprinzînd corpul meu, camera, clădirea, orașul, țara, pînă cînd știu că privind în jos îmi voi vedea umbra întinsă pe tot pămîntul. Ușor și insensibil. Rătăcind și dilatîndu-mă prin timp și spațiu.

Și atunci, în timp ce știu că sînt gata să străpung crusta existenței, ca un pește-zburător care țișnește din apă, simt că sînt tras în jos.

Nu-mi place. Vreau să scap de ceea ce mă trage îndărăt, în pragul contopirii cu

universul, aud șoapte din vârful stării de conștiință. Și, oricât ar fi de slab, firul acela mă leagă de lumea mărginită și muritoare de dedesubt.

Încet, pe măsură ce valurile se retrag, spiritul meu dilatat se contractă pînă la dimensiuni pămîntești — nu cu voia mea, pentru că aș prefera să-mi pierd urma, dar sînt tras de jos, înapoi spre mine însumi, în mine însumi, astfel încît preț de o clipă sînt din nou pe canapea, strecurîndu-mi degetele conștientului în mînușa trupului meu. Și știu că pot mișca degetul acesta sau clipi cu ochiul acesta — dacă vreau. Dar nu vreau să mișc. Nu mă voi mișca!

Aștept, și mă las deschis, pasiv, pentru orice înseamnă această experiență. Charlie nu vrea ca eu să străpung cortina de sus a minții. Charlie nu vrea să știe ce zace dincolo.

Se teme să nu-l vadă pe Dumnezeu?

Sau să nu vadă nimic?

În timp ce zac acolo în așteptare, trece momentul în care *sînt* eu însumi *în* mine însumi și pierd din nou orice contact cu corpul sau senzațiile. Charlie mă trage înapoi în mine însumi. Mă uit fix înăuntru, în centrul ochiului meu nevăzător, la pata roșie care se transformă într-o floare cu multe petale — floarea luminoasă care pîlpîie, se rotește, îngropată adînc în miezul inconștientului meu.

Mă micșorez... Nu în sensul apropierei și condensării atomilor din corpul meu, ci ca o fuziune — ca și cum atomii *eului* meu se contopesc într-un microcosmos. Va fi căldură mare și lumină insuportabilă — iadul în iad —, dar nu mă uit la lumină, ci doar la floare, care *nu se* multiplică, *nu* se mai împarte în numeroasele particule din care se formase mai înainte. Și pentru o clipă floarea pîlpîitoare se transformă în discul de aur care se răsuțește atîrnat de un lăntîșor, apoi într-un nor de curcubeie rotitoare, și în final mă aflu în peșteră, unde este liniște și întuneric și înot prin labirintul umed în căutarea cuiva care să mă primească... să mă îmbrățișeze... să mă absoarbă... în șinele *său*.

În miezul acela văd iarăși lumina, o deschidere în cea mai întunecoasă dintre peșteri, acum micuță și foarte îndepărtată — ca prin capătul greșit al unui telescop —, strălucitoare, orbitoare, pîlpîitoare, și din nou floarea cu petale multe (lotus rotitor — care plutește în apropierea intrării în inconștient). La intrarea peșterii voi găsi răspunsul, dacă îndrăznesc să mă întorc și să mă arunc dincolo, în grota de lumină.

încă nu!

Mi-e frică. Nu de viață, sau de moarte, sau de neant, ci de a irosi totul ca și cum nici n-
as fi existat. Simt presiunea dimprejurul meu care mă propulsează ca un val violent către gura peșterii.

Este prea îngustă! Nu pot intra!

Și deodată sînt azvîrlit de pereți, iarăși și iarăși, și băgat cu forța prin deschidere, într-

un loc unde lumina amenință să mă orbească. Simt din nou că voi străpunge crusta care mă desparte de lumina aceea divină. *E* mai mult decât pot suporta. O durere cum n-am simțit niciodată, răceală, greață și bî-zîitul acela puternic filfiind deasupra capului meu ca dintr-o mie de aripi. Deschid ochii, orbiți de lumină. Și bat aerul și tremur și urlu.

Mi-am revenit, sub insistențele unei mâini care mă scutura fără menajamente. Dr Strauss.

„Slavă Domnului”, a zis, văzîndu-mă că deschid ochii. „M-ai speriat.”

Am dat din cap. „Sînt bine.”

„Cred că e destul pentru astăzi.”

M-am ridicat și m-am clătinat pe picioare pînă cînd mi-am redobîndit perspectiva. Camera îmi părea foarte mică. „Nu numai pentru astăzi”, i-am spus. „Nu cred că mi-ar mai trebui alte ședințe. Nu mai am ce să văd.”

Nu i-a plăcut, dar nici n-a încercat să mă convingă. Mi-am luat pălăria și haina și am plecat.

Și acum — cuvintele lui Platon mă batjocoresc din umbrele de dincolo de flăcări:

„... oamenii din peșteră vor spune despre el că s-a înălțat dar pierzîndu-și vederea s-a întors...”

5 octombrie — Mi-e greu să scriu la mașină rapoartele, iar cînd funcționează reportofonul nu mai pot gîndi. În timpul zilei tot amîn să mă apuc de lucru, dar știu cît de important este ceea ce fac, și trebuie s-o fac. Mi-am zis că nu voi mai mînce nimic pînă cînd nu mă așez să scriu ceva — orice.

Profesorul Nemur a trimis iarăși după mine în dimineața asta. Avea nevoie de mine la laborator pentru niște teste, ca acelea pe care le-am mai dat. La început, m-am gîndit că așa se cuvenea, pentru că încă mă mai plătesc și este important ca documentarea să fie completă, dar cînd am ajuns la Beekman și am reluat toate testele cu Burt mi-am dat seama că era prea mult pentru mine.

La început, hîrtia și labirintul cu creionul. Mi-am amintit cum era înainte de a învăța să-l rezolv rapid, și cînd intram în competiție cu Algernon. Vedeam acum că-mi trebuie mult mai mult timp. Burt era cu mîna întinsă ca să ia hîrtia, dar am rupt-o în bucățele și le-am aruncat în coșul de hîrtii.

„Gata. Nu mai încerc. Mă găsesc înrr-o fundătură, și asta-i tot.”

Se temea să nu plec, așa că încerca să mă liniștească. „E-n regulă, Charlie. Calmează-te.”

„Ce înseamnă asta, «calmează-te»? Habar n-ai ce simt eu.”

„Nu, dar pot să-mi închipui. Sîntem cu toții foarte marcați.”

„Nu mă interesează simpatia ta Lasă-mă în pace.”

Era jenat, și apoi am realizat că nu era vina lui și că mă purtam jalnic cu el. „îmi pare rău că mi-a sărit muștarul”, am zis. „Cum merge treaba? Ți-ai terminat teza?”

A dat din cap. „Se bate forma definitivă, îmi voi lua doctoratul în februarie.”

„Bun băiat.” L-am bătut pe umăr ca să vadă că nu eram supărat pe el. „Ține-o tot așa. Nimic nu face cît educația. Uită, te rog, ce-am spus mai înainte. Fac tot ce vrei. Afară de labirinturi — asta-i tot.”

„Păi, Nemur ar vrea un test Rorschach de control.”

„Ca să vadă ce se întîmplă acolo, în adîncime? Ce crede că va găsi?”

Trebuie că arătam indispus, fiindcă a lăsat-o mai moale. „Nu sîntem obligați. Ești aici de bunăvoie. Dacă nu vrei ...”

„E-n regulă. Dă-i drumul. Scoate cartoanele. Dar nu-mi spune ce afli.”

Nici nu trebuia să-mi spună.

Știam destule despre Rorschach. Nu conta ce anume vedeai în cartoane, ci cum reacționeai față de ele. întregul sau părțile, în mișcare sau imobile, atenția sau indiferența față de petele de culoare, răspunsuri pline de idei sau doar puține și stereotipe.

„Nu e valabil”, am zis. „Știu ce cauți. Cunosc genul de răspunsuri pe care ar trebui să le dau ca să creez o anumită imagine despre mintea mea. Tot ce trebuie să fac este...”

Se uita la mine, așteptînd.

„Tot ce trebuie să fac este...”

Dar atunci, ca și cum as fi primit un pumn în cap, am constatat că nu-mi mai aduceam aminte ce anume trebuia să fac. Era ca și cum aș fi văzut limpede totul scris pe tabla din mintea mea, dar, dacă mă apucam de citit, o parte din ce fusese scris era șters, iar restul nu mai avea nici un sens.

La început am refuzat să cred așa ceva. Am luat la mîină cărțile, cuprins de panică, atît de iute încît mi se înecau cuvintele în gură. Voiam să smulg petele de cerneală, ca să-și dezvăluie semnificația. Undeva, în petele acelea, erau răspunsuri pe care le cunoscusem doar cu puțin timp în urmă. De fapt nu în pete, ci în acea parte a mintii mele care le dădea formă și înțeles și proiecta amprenta mea asupra lor.

Și nu mai puteam s-o fac. Nu puteam să-mi reamintesc ce trebuia să spun. Totul era lipsă.

„Este o femeie..." am zis... „stă în genunchi și spală podelele. Vreau să zic — nu — este un bărbat care ține un cuțit". Și chiar în timp ce vorbeam, știam bine ce spun și am schimbat direcția. „Două siluete care trag de ceva... ca o păpușă... și fiecare trage așa ca și cum ar da s-o rupă și... nu! — vreau să spun că sînt două fețe care se privesc una pe alta prin fereastră, și ..."

Am măturat cu brațul cartoanele de pe masă și m-am ridicat de pe scaun.

„Gata cu testele. Nu mai vreau să dau teste." „Bine, Charlie. Ajunge pentru astăzi." „Nu numai pentru astăzi. Nu mă mai întorc aici. Ceea ce vă trebuie din ce mi-a mai rămas veți găsi în rapoartele de progres. Am terminat-o cu labirintul. Nu mai sînt un cobai. Am făcut destul. Acum vreau să mă lăsați în pace." „Bine, Charlie. înțeleg."

„Nu, nu înțelegi, fiindcă nu ți se întîmplă ție și nimeni nu poate înțelege în afară de mine. Nu te învinovățesc. Știu că trebuie să-ți faci meseria și să-ți iei doctoratul și mai știu — da, da, nu mai e nevoie să-mi spui — că te-ai băgat în treaba asta mai ales din dragoste pentru omenire, dar că trebuie să-ți trăiești viața și că noi doi nu sîntem deloc în aceeași situație. Ți-am călcat pragul cînd urcam, acum îl trec cînd cobor și nu cred că voi mai lua vreodată acest lift. Hai să ne luăm rămas bun aici și acum." „Nu crezi că ar trebui să vorbești cu dr ..." „Te rog, spune-le tuturor rămas bun din partea mea. N-ai chef să mă mai văd cu nici unul dintre ei/;

Înainte ca Burt să mai poată spune ceva sau să încerce să mă oprească, plecasem din laborator și coboram cu liftul, părăsind pentru totdeauna Institutul Beekman.

7 octombrie — Strauss a venit azi-dimineață acasă la mine, dar nu i-am deschis. Acum vreau să rămîn singur cu mine însumi.

Ciudată senzație să încerci să recitești o carte care ți-a plăcut în urmă cu cîteva luni și să descoperi că nu mai recunoști nimic, îmi amintesc ce minunat mi s-a părut Milton. Cînd am reluat acum *Paradisul pierdut*, n-am mai putut să-mi amintesc decît de Adam și Eva și de Pomul Cunoașterii, dar n-am putut să mai pricep nimic.

M-am ridicat în picioare, am închis ochii și l-am văzut pe Charlie — eu — la vîrsta de șase sau șapte ani, așezat la masă cu un manual școlar, învățînd să citească, spunînd aceleași cuvinte, iarăși și iarăși, cu mama așezată lîngă el, lîngă mine...

„Mai încearcă o dată."

„*Micul Jack. Micul Jack aleargă. Micul Jack micul.*"

„Nu! Nu e *Micul Jack micutt Este Aleargă Jack alear-gă*!" Arată cu degetul ei cu unghia tăiată neîngrijit.

„*Micul Jack. Micul Jack aleargă. Aleargă Jack micul.*"

„Nu! Nu vrei să încerci. Din nou!"

Din nou... din nou... din nou...

„Lasă băiatul în pace. L-ai speriat.”

„Trebuie să învețe. E prea leneș, nu se concentrează.”

Aleargă Jack aleargă... aleargă Jack aleargă... aleargă Jack aleargă... aleargă Jack aleargă...

„Este mai încet decât ceilalți copii. Trebuie să-i dai timp.”

„E normal. Nu-i nimic în neregulă cu el. Doar că e leneș. Am să-l bat până învață.”

Aleargă Jack aleargă... aleargă Jack aleargă... aleargă Jack aleargă... aleargă Jack aleargă...

Ridicînd ochii de pe masă, parcă mă vedeam pe mine însumi cu ochii lui Charlie, cu *Paradisul pierdut* în mîină, și mi-am dat seama că frîngeam coperta legată a cărții între mîini, ca și cum aș fi vrut să rup cartea în două. Am smuls dosul copertei, am sfîșiat o mîină de pagini și le-am aruncat o dată cu cartea în colțul unde erau discurile sparte. Le-am lăsat acolo și limbile albe ale paginilor sfîsiate rîdeau de mine fiindcă nu puteam pricepe ce ziceau.

Trebuie să mă agăț măcar de cîteva din lucrurile pe care le-am învățat. Te rog, Doamne, nu-mi lua tot ce mai am.

10 octombrie — De obicei, ies în timpul nopții pentru plimbări, rătăcind prin oraș. Nu știu de ce. Ca să văd fețe omenești, cred. Noaptea trecută n-am putut să-mi amintesc unde locuiesc. M-a adus acasă un polițist. Am sentimentul straniu că asta mi s-a mai întîmplat înainte — demult. N-as fi vrut să consemnez lucrurile astea, dar îmi amintesc mereu că sînt unicul om în lume care poate descrie ce se întîm-plă în situația mea.

Nu umblam, ci pluteam prin spațiu, unde nimic nu era limpede, nici bine definit, totul fiind învăluit în negură. Știu ce se întîmplă cu mine, dar nu pot face nimic. Merg, sau doar stau nemișcat pe trotuar și privesc oamenii care trec pe lîngă mine. Unii se uită la mine. Alții nu, dar nimeni nu-mi vorbește —• afară doar de un bărbat care a apărut într-o noapte și m-a întrebat dacă nu doresc o fată. M-a dus undeva. Voia pentru început zece dolari și i-am dat, dar nu s-a mai întors.

Atunci mi-am amintit cît de prost fusesem.

11 octombrie — Cînd am ajuns azi-dimineață în apartamentul meu am găsit-o acolo pe Alice, dormind pe canapea. Totul era curat și la început m-am gîndit că greșisem apartamentul, dar apoi am văzut că nu se atinsese de discurile sparte sau de cărțile rupte sau de notele de muzică din colțul camerei. A scîrțîit parchetul și s-a trezit, ridicînd ochii spre mine.

„Bună”, a zis, rîzînd. „O pasăre de noapte.”

„Nu. Mai degrabă un gîscan. Un gîscan prostănac. Cum ai intrat aici?”

„Pe scara de incendiu. Pe la Fa y. Am sunat-o să aflu despre tine și mi-a spus că este îngrijorată. Zicea că te-ai purtat ciudat — că ai deranjat lumea. Așa că am hotărît că e timpul să-mi fac apariția. Am mai aranjat prin casă. Nu te superi, nu-i așa?”

„Ba mă supăr... foarte tare. Nu vreau să vii pe-aici și să mă compătimesți.”

S-a dus la oglindă să se pieptene. „Nu mă aflu aici fiindcă te compătimesc. Ci pentru că mă compătimesc pe mine.”

„Ce vrea să spună asta?”

A ridicat din umeri. „Nu vrea să spună nimic. Este așa — ca un fel de poem. Simțeam nevoia să te văd.”

„Ce nu e-n regulă la grădina zoologică?”

„Las-o mai moale, Charlie. Nu te mai război cu mine. Te-am așteptat destul să vii să mă iei la tine. Am hotărît să vin eu la tine.”

„De ce?”

„Pentru că încă mai este timp. Și vreau să-l petrec cu tine.”

„Ce-i asta? Titlul unui cântec?”

„Charlie, nu-ți bate joc de mine.”

„Nu-mi bat joc. Dar nu-mi pot permite să-mi consum timpul cu altcineva — de-abia mi-ajunge mie.”

„Nu pot crede că vrei să fii cu totul singur.”

„Ba vreau.”

„Am avut ceva timp pentru noi înainte de a pierde legătura. Am avut și ce vorbi și ce face împreună. N-a durat prea mult, dar a fost bine. Uite, știam că se poate întâmplă lucrul ăsta. Nu era nici un secret. N-am plecat, Charlie. Am așteptat doar. Acum te afli din nou cam la nivelul meu, așa-i?”

Mă învîrteam ca o furtună prin apartament. „Asta-i o nebunie. Nu există nici un viitor. Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc la viitor — doar la trecut. Peste cîteva luni, săptămîni, zile — dracu știe cînd — mă voi întoarce la Warren. Nu poți veni cu mine acolo.”

„Nu”, a recunoscut ea, „și cred că nici măcar nu te voi vizita acolo. Dar pînă cînd pleci, nu avem, nici unul nici altul, vreun motiv ca să nu fim împreună.”

Înainte de a putea să-i răspund, m-a sărutat, în timp ce stătea lângă mine pe canapea, cu capul pe pieptul meu, așteptam să mă cuprindă panica, dar nu s-a întâmplat nimic. Alice era o femeie, însă poate că acum Charlie pricepuse că nu era nici mama și nici sora lui.

Știind că trecuse criza, am oftat de ușurare pentru că nu mai era nimic care să mă poată opri. Toate barierele căzuseră, deplasasem ghemul pe care mi-l dăduse și găsisem ieșirea din labirint, unde mă aștepta ea. O iubeam mai mult decât cu corpul meu.

Nu am pretenția să înțeleg misterul dragostei, dar de data asta era mai mult decât a face sex, mai mult decât a folosi trupul unei femei. Mă ridicasem de la pământ, dincolo de frică și de chinuri, devenind o parte din ceva mai mare decât mine însumi. Mă ridicasem din celula întunecoasă a minții mele pentru a deveni o parte din altcineva — așa cum se întîm-plase și în ziua aceea la terapie. Era primul pas spre univers — dincolo de univers —, fiindcă ne uneam în el și cu el pentru a recrea și a perpetua spiritul omenesc. Dilatîndu-se și explodînd în afară, contractîndu-se și reformîndu-se înauntru, era chiar ritmul existenței — al respirației, al pulsului, al zilei și al nopții — și ritmul trupurilor noastre a declanșat un ecou în mintea mea. Era ca în viziunea aceea ciudată, întunecimea cenușie s-a ridicat de pe mintea mea, și prin ea lumina a pătruns în creierul meu (ce curios este că lumina poate orbi!), iar trupul mi-a fost absorbit într-un ocean de spațiu și spălat printr-un botez straniu. Trupul meu se înfiora dăruind și trupul ei se înfiora primind.

Astfel ne-am iubit pînă ce noaptea a devenit o zi tăcută. Și în timp ce eram întins acolo, alături de ea, îmi dădeam seama cît de importantă era dragostea fizică, cît de necesar era pentru noi să fim unul în brațele celuilalt, fiecare dăruind și primind. Universul exploda, fiecare particulă îndepărtîndu-se de celelalte, azvîrlindu-ne în spațiul însingurat și întunecat, într-o veșnică despărțire — copilul de pîntecele mamei, prietenul de prietenul său, fiecare mergînd pe drumul lui spre căsuța finală a morții în singurătate.

Ceea ce făceam noi era o contragreutate, ne uneam pentru a rezista. Ca oamenii care se apucă de mîini pentru a face un lanț din care să nu poată fi smulși și aruncați peste bord de furtună, corpurile noastre sudate erau o verigă a lanțului uman care ne împiedica să fim măturați în neant.

În clipa cînd dădeam să adorm, mi-am amintit cum fusese cu Fay și mi-a venit să zîmbesc. Nu era de mirare că fusese ușor. Fusese doar ceva fizic. Dar cu Alice era ceva misterios.

M-am aplecat și am sărutat-o.

Alice știe acum totul despre mine, și acceptă faptul că nu putem fi împreună decât pentru scurt timp. A fost de acord să plece cînd îi voi spune eu s-o facă. Mă doare să mă gîndesc la asta, dar cred că ceea ce avem noi este mai mult decât găsesc alții într-o viață întregă.

14 octombrie — Mă trezesc dimineța neștiind unde sînt și ce fac aici; apoi o văd alături de mine și-mi aduc aminte. Simte cînd mi se întîmplă ceva, și se mișcă în liniște prin

apartament, pregătind micul dejun, făcând curățenie, sau iese lăsându-mă cu mine însumi, fără a-mi pune întrebări.

Am fost la un concert în seara asta, dar m-am plictisit și am plecat înainte de sfârșit. Se pare că în ultimul timp nu prea mai pot fi atent la ceva. M-am dus pentru că știam că îmi place Stravinski, dar într-un fel sau altul nu mai am răbdare pentru asta.

Ce nu e bine cu Alice aici lângă mine este că acum simt că vreau să mă împotrivesc sorții mele. Vreau să opresc timpul în loc, să îngheț totul așa cum este și să n-o las niciodată să plece.

17 octombrie — De ce nu mai pot să-mi reamintesc nimic? Trebuie să încerc să-mi alung trîndăvia asta. Alice îmi spune că zac în pat zile în șir și nu par a mai ști cine sînt sau unde mă aflu. Apoi îmi revin dintr-o dată și o recunosc și-mi aduc aminte ce se întîmplă. Perioade de amnezie. Simptomele celei de-a doua copilării — cum i se spune? — senilitate? Pot s-o văd cum se apropie.

Intr-o logică crudă, este rezultatul grăbirii evoluției tuturor proceselor mintale. Am învățat atît de mult atît de repede și acum mintea mea se deteriorează cu aceeași repeziciune. Și dacă n-as lăsa lucrurile în voia lor? Dacă m-as lupta? Gîndul la lumea aceea de la Warren, zîmbetele goale, fețele inexpressive, bătaia de joc a tuturor.

Micuțul Charlie Cordon mă fixează prin fereastră — în așteptare. Te rog, orice, numai asta nu.

18 octombrie — Uit lucruri pe care le-am învățat de curînd. Se pare că este modelul clasic, lucrurile învățate mai tîrziu sînt primele care se uită. Sau nu este ăsta modelul? Mai bine verific.

Am recitat comunicarea mea despre *Efectul Algernon-Gordon*; deși știu că am scris-o eu, tot am senzația că a fost scrisă de altcineva. Nici nu mai înțeleg multe lucruri de-acolo.

Dar de ce sînt atît de irascibil? Mai ales cînd Alice este atît de bună cu mine? Ține ordine și curățenie, îmi pune lucrurile la locul lor, spală vasele și freacă podelele. Nu trebuia să strig la ea ca azi-dimineață, pentru că am făcut-o să plîngă și nu voiam să se întîmple asta. Dar nici ea n-ar fi trebuit să se atingă de discurile sparte și de muzică și de carte și să le pună pe toate într-o cutie. Asta m-a infuriat. Nu vreau să se atingă nimeni de ceva din lucrurile alea. Vreau să le văd cum se adună unele peste altele. Vreau să-mi amintească de ceea ce las în urma mea. Am dat cu piciorul în cutie și am împrăștiat totul pe jos și i-am spus să le lase pe toate acolo unde erau.

O prostie. Fără nici un motiv. Cred că m-am supărat pentru că știam că ea se gîndise că n-avea rost să păstrez lucrurile acelea, dar nu mi-a spus ce gîndise, lăsînd a înțelege că ar fi fost ceva normal. Mă cocolește. Și cînd am văzut cutia aceea mi-am adus aminte de băiatul de la Warren și de lampa jalnică pe care o confecționase și cum încercam să-l cocolim pretinzînd că făcuse un lucru minunat, cînd de fapt...

Așa făcea și ea cu mine și nu puteam răbda asta.

Cînd s-a dus în dormitor plîngînd, m-am simțit prost și i-am spus că totul era din vina mea. Nu merit pe cineva atît de bun ca ea. De ce nu mă pot controla, mulțumindu-mă doar s-o iubesc? Doar atît.

19 octombrie — Activitatea motorie deteriorată. Mă tot poticnesc și scap lucrurile din mînă. La început, nu credeam că eu sînt de vină. Credeam că ea schimbă locul unde pune lucrurile, îmi stăteau în drum coșul de hîrtii, la fel și scaunele, și mă gîndeam că le mutase ea din locurile lor.

Acum realizez că am un defect de coordonare. Trebuie să mă mișc încet. Și scrisul la mașină este din ce în ce mai greu. De ce dau mereu vina pe Alice? Și de ce nu mă contrazice? Văd pe fața ei că-i este milă de mine și asta mă irită și mai mult.

Singura mea plăcere este acum televizorul, îmi petrec cea mai mare parte a zilei urmărind programele cu concursuri, filmele vechi, serialele cu melodrame, și chiar spectacolele pentru copii și desenele animate. Și nu mă pot hotărî să închid. Noaptea tîr-ziu, se dau filmele vechi, filmele de *groază*, ultimele programe, și chiar mica predică ce încheie emisiunea și imnul național cu steagul care flutură în planul depărtat și, în cele din urmă, dungile pentru testarea canalului care stăruie în mica fereastră dreptunghiulară cu ochiul ei deschis...

De ce oare privesc mereu viața printr-o fereastră?

După ce se termină emisiunea, mi-e sârbă de mine pentru că mai am atît de puțin timp ca să citesc, să scriu și să gîndesc și eu îmi otrăvesc mintea cu marfa asta falsificată care se adresează copilului din mine. Din mine, în mod special, deoarece copilul din mine vrea să pună stăpînire pe mintea mea.

Știu bine toate astea, dar cînd Alice îmi spune că n-ar trebui să-mi irosesc timpul, mă nervez și-i cer să mă lase în pace.

Cred că mă uit la TV fiindcă este important pentru mine să nu gîndesc, să nu-mi aduc aminte de brutărie, de mama și de tata și de Norma. Nu vreau să-mi amintesc nimic din trecut.

Am avut astăzi un șoc teribil. Am luat copia unui articol al lui Kriiger, pe care l-am folosit în studiul meu *L/fer Psydiiscfie Gonzheit*, ca să văd dacă mă ajută să înțeleg comunicarea pe care am scris-o și semnificația ei. Întîi am crezut că ceva nu-i în regulă cu vederea mea. Apoi am realizat că nu mai pot citi în limba germană. Am încercat și în alte limbi. Totul s-a dus.

21 octombrie — Alice a plecat. Să vedem dacă-mi pot aminti de ce. A început cînd a spus că nu putem trăi în mizeria asta, cu cărțile rupte și hîrțile și discurile împrăștiate peste tot pe jos.

„Lasă totul așa cum este", am prevenit-o.

„De ce vrei să trăiești în felul ăsta?"

„Vreau fiecare lucru acolo unde l-am pus. Vreau să fie totul la vedere. Nu știi ce înseamnă să se întâmple ceva înăuntrul tău, ceva ce nu poți vedea și stăpîni, și să vezi că totul ți se scurge printre degete."

„Ai dreptate. N-am spus niciodată că as putea înțelege ceea ce ți se întâmplă. Nici atunci cînd deveni-sesi mai inteligent decît mine, și nici acum. Dar am să-ți spun ceva. Înainte de operație nu erai așa. Nu te bălăceai în propria ta mizerie și nu te autocompă-timeai, nu-ți spurcai mintea uitîndu-te zi și noapte la televizor, nu-ți arătai colții tuturor. Era ceva în tine care ne făcea să te respectăm — da, chiar așa cum erai. Aveai ceva ce nu văzusem niciodată pînă atunci la o persoană întîrziată."

„Nu regret experimentul."

„Nici eu, dar ai pierdut un lucru pe care-l aveai înainte. Aveai un zîmbet..."

„Un zîmbet gol, stupid."

„Nu, un zîmbet cald, adevărat, pentru că doreai ca lumea să te placă."

„Și mă păcăleau și-și băteau joc de mine."

„Da, dar chiar dacă nu pricepeai de ce rîdeau, simțeai că le-ai fi plăcut dacă puteau să rîdă de tine. Și doreai să te faci plăcut. Te purtai ca un copil și rî-deai și tu de tine o dată cu ei."

„Dacă nu te superi, acum nu prea am chef să rîd de mine."

Încerca să-și rețină lacrimile. Cred că doream s-o fac să plîngă. „Poate că din cauza asta era atît de important pentru mine să învăț. Credeam că așa am să le plac oamenilor. Mă gîndeam că voi avea prieteni. Nu-i așa că e de rîs?"

„Există lucruri care contează mai mult decît un I.Q. ridicat."

Asta m-a înfuriat. Probabil fiindcă de fapt nu pricepeam ce urmărea. Din ce în ce mai mult în ultimul timp nu mai spunea deschis ce gîndea. Făcea doar aluzii și se aștepta ca eu să știu la ce se gîndea. Și eu ascultam, prefăcîndu-mă că înțeleg, cînd de fapt mi-era frică să nu vadă că habar n-aveam despre ce era vorba.

„Cred că a sosit timpul să pleci."

S-a făcut roșie la față. „Nu încă, Charlie. Nu este încă timpul. Nu mă alunga."

„Îmi îngreunezi situația. Pretinzi mereu că as putea să fac și să înțeleg lucruri care mă depășesc cu mult. Mă forțezi, întocmai ca mama mea..."

„Nu-i adevărat!”

„Tot ceea ce faci arată asta. Felul în care aduni lucrurile după mine și le pui în ordine, felul în care lași cărți la îndemână crezînd că-mi vei reda interesul pentru a le citi, felul în care vorbești cu mine ca să mă faci să gîndesc. Spui că nu are importanță, dar tot ce faci arată că are. Mereu învățătoarea. Nu vreau să merg la concerte sau la muzee sau la filme străine sau să fac orice m-ar obliga să mă gîndesc la viață sau la mine însumi.”

„Charlie ...”

„Atîta te rog, lasă-mă singur. Nu mai sînt eu. Mă descompun, și nu vreau să fii de față.”

A început să plîngă. Azi după-masă și-a făcut bagajele și a plecat. Apartamentul pare acum liniștit și gol.

25 octombrie — Progresează deteriorarea. Am renunțat la mașina de scris. Coordonarea este prea proastă. De-acum încolo trebuie să scriu aceste rapoarte de mîină.

M-am gîndit mult la ce-a zis Alice și mi-a venit ideea că dacă voi continua să citesc și să învăț lucruri *noi* aș putea să păstrez cîte ceva din inteligența mea, chiar dacă le uit pe cele vechi. Sînt acum pe o scară rulantă care coboară. Dacă stau pe loc voi ajunge sigur jos, dar dacă aș fugi pe trepte în sus poate că aș putea rămîne măcar la nivelul actual. Important este să continuu să merg în sus, indiferent de ce se întîmplă.

Așadar, m-am dus la bibliotecă și am luat o sumedenie de cărți de citit. Am citit deja mult pînă acum. Cele mai multe dintre cărți sînt prea grele pentru mine, dar nu-mi pasă. Atîta timp cît voi continua să citesc voi învăța lucruri noi și nu voi uita să citesc. Este lucrul cel mai important. Dacă citesc mereu, poate rămîn pe picioarele mele.

La o zi după ce a plecat Alice, a apărut pe-aici dr Strauss, așa încît cred că ea l-a informat despre mine. Pretindea că nu vrea decît rapoartele de progres, dar i-am spus că i le voi trimite eu. Nu mai vreau să-l văd pe aici. I-am spus că nu trebuie să-și facă griji pentru mine, fiindcă atunci cînd voi crede că nu mai pot să-mi port singur de grijă mă voi sui în tren ca să ajung la Warren.

I-am spus că aș prefera să merg acolo de unul singur cînd va sosi timpul.

Am încercat să vorbesc cu Fay, dar observ că se teme de mine. Bănuiesc că-și închipuie că nu mai sînt în toate mințile. Noaptea trecută a adus acasă pe cineva — părea un bărbat foarte tînăr.

Azi-dimineață a urcat pînă la mine dna Mooney, proprietăreasa, cu o cană de supă caldă de pui și o bucățică de pui. A spus că s-a gîndit să treacă să vadă ce mai fac și dacă n-am nevoie de ceva. I-am spus că am mîncare berechet, dar a lăsat ce adusese și a fost bun. Pretindea că venise din proprie inițiativă, dar nu sînt încă atît de prost ca s-o cred. Pesemne că

Alice sau Strauss i-au spus să fie cu ochii pe mine și să se asigure că sînt bine. E-n regulă. Este o bătrînică simpatică, are accent irlandez și-i place să povestească despre lumea din clădire. Cînd a văzut dezordinea de pe jos, în apartamentul meu, n-a spus nici o vorbă. Mi-a făcut o impresie bună.

1 noiembrie — N-am mai îndrăznit să scriu de o săptămîină. Nu știu unde zboară timpul. Azi e duminică, știu asta pentru că văd pe fereastră lumea care merge la biserica de peste drum. Cred că am zăcut în pat toată săptămîina, dar îmi aduc aminte de dna Mooney că mi-a adus de cîteva ori de mîncare și m-a întrebat dacă sînt bolnav.

Ce-am să mă fac cu mine? Nu pot să stau chiar așa aici de unul singur privind tot timpul pe fereastră. Trebuie să mă țin în frîu. Îmi tot spun că ar trebui să fac ceva, dar după aceea uit sau poate că e mai ușor să nu fac ce zic că trebuie să fac.

Mai am ceva cărți de la bibliotecă, dar multe din ele sînt prea grele pentru mine. Acum citesc mai ales romane polițiste și cărți despre regi și regine din timpurile trecute. Am citit o carte despre un om care se credea un cavaler și a plecat la drum călare pe un cal bătrîn și cu prietenul său. Dar orice făcea pînă la urmă tot lua bătaie. Ca atunci cînd a crezut că morile de vînt erau balauri. La început am crezut că o carte proastă fiindcă dacă nu era nebun putea să vadă că morile de vînt nu erau balauri și că nu există nici vrăjitori nici castele fermecate dar apoi miam amintit că asta trebuie să însemne cu totul altceva — ceva care nu era scris ci doar lăsat să se înțeleagă. Ca și cum înțelesul era altul, ascuns. Dar nu știu care era. Asta mă înfuriat pentru că cred că mai înainte știam. Dar merg mai departe cu cititul și învăț chestii noi în fiecare zi și știu că mi va fi de ajutor.

Știu că ar fi trebuit să mai scriu la rapoartele astea de progres ca să afle ce se întîmplă cu mine. Dar scrisul e din ce înce mai greu. Trebuie să caut orice cuvînt simplu în dicționar și mă supăr pe mine însumi.

2 noiembrie — Am uitat să scriu în raportul de ieri despre femeia care stă în blocul de vizavi cu un etaj mai jos decît mine. Am văzuto săptămîina trecută prin fereastra bucătăriei mele. Nu știu cum o cheamă și nici măcar cum arată în partea de sus, dar în fiecare noapte pela unsprezece se duce să facă baie. Nu trage niciodată perdeaua și cînd sting lumina pot so văd dela gît în jos cînd iese din baie să se usuce.

Mă excită, dar cînd femeia stinge lumina mă simt părăsit și însingurat. As dori să pot vedea cîndva cum arată și la față, dacăi drăguță sau cum e. Știu că nui frumos să pîndești o femeie cînd iese din baie da nam ce face. Și ce contează pentru ea dacă nu știe că mă uit.

Se apropie ora unsprezece. Ora ei de baie. Așa-că mă duc să văd...

5 nov — Dna Mooney este foarte îngrijorată pentru mine. Zicea că felul în care tot zac pe aici toată zioa și nu fac nimic îi aduce aminte de fiusu înainte săi dea afară din casă. Zice că nui plac puturoșii. Dacăs bolnav e una și dacăs puturos e alta și că nare cemi face. Iam zis că cred căs bolnav.

încerc să citesc câte ceva în fiecare zi mai ales povesti dar uneori trebe să citesc acelaș lucru din nou și din nou findcă nu știu ce înseamnă. Și mie greu să scriu. Știu că ar trebui să caut toate cuvintele în dicționar dar sînt tot timpul foarte obosit.

Atunci mia venit idea să folosesc doar cuvinte ușoare în locul celor lungi și grele. Cîștig timp. Afară vremea se răcește da mai pun flori pe mormîn-tul lui Algernon. Dna Mooney crede căi o prostie să pui flori pe mormîntu unui șoarice, dar lam spus că Algernon era un șoarice special.

M-am dus vizavi la Fay săi fac o vizită. Mia spus săplec și să numă mai întorc. A schimbat încuietoearea dela ușă.

9 nov — Duminică iarăși. Nu mai am nimic de făcut pentrucă TV sa stricat și uit tot timpul săi dau la reparat. Cred că luna asta am pierdut cecul dela facultate. Nu mai știu.

Am dureri de cap grozave și aspirina nu majută mult. Dna Mooney mă crede acum căs bolnav sii pare foarte rău pentru mine. E o femeie minunată dacă cinevai bolnav. Afară e așa frig acum că trebuie să pun pe mine două flanele.

Acum doamna de vizavi trage perdeaua așa că nu mai văd nimic. Norocul meu de doi bani.

10 nov — Dna Mooney a chemat un doctor ciudat să mă vadă. Se temea să nu mor. lam spus doctorului că nus așa bolnav doar că mai uit cîteodată. Mă întrebat dacă am prieteni sau rude și iam zis că nam. lam spus că am avut odată un preten Algernon da ca era un șoarice și făceam întreceri amîndoi. Sa uitat curios la mine de parcă eram nebun. A zîmbit cînd iam spus că fusesem un geniu. Vorbea cu mine ca cu un copil sii făcea cu ochiu Iu Dna Mooney. Mam înfuriat finea rîdea sisi bătea joc de mine și lam dat afară siam încuiat ușa.

Acum cred că știu deeam avut ghinion. Finea miam pierdut laba de iepure și potcoava. Trebe să gălesc repede altă labă de iepure.

11 nov — Dr Strauss a venit azi la ușă și Alice dar nu iam lăsat înăuntru. Leam zis că nu vreau să văd pe nimeni. Mai tîrziu a venit Dna Mooney sămi aducă ceva *de* mîncare și mia spus că plătiseră chiria și îi lăsaseră bani sămi cumpere mîncare și cemai am nevoie. Iam zis că nu mai vreau banii lor. Azis banis bani și cineva trebe să plătească sau trebe să te scot afară. Apoi azis dece nu cauți o slujbă în loc să rrîn-dăvesti peaici.

Nu știu să muncesc altceva decît treaba pe care o făceam la brutărie. Nu vreau să măntorc acolo finea mau cunoscut toți cînd eram deștept și poate co să rîdă de mine. Da nu știu ce să fac altceva ca să capăt bani. Și vreau să plătesc eu tot ce am nevoie pentru mine. Dacă nu pot sămi port de grijă mă duc la War-ren. Nu primesc milă dela nimeni.

15 nov — Mă uitam la unele din rapoartele mele de progres mai vechi și este foarte curios că nu pot să citesc ceam scris acolo. Recunosc unele vorbe da nu se leagă. Cred că eu leam scris da numi aduc bine aminte. Obosesc foarte repede cnd încerc să citesc din cărțile care leam cumpărat. Afară de cele cu poze de fete drăguțe, îmi place samă uit la ele da îmi dă

visuri din alea. Nui frumos. Nu mai cumpăr. Am văzut întruna din cărți că au un praf magic care te face puternic și deștept și tot felu de lucruri. Cred co să scriu sămi trimită și mie ca săncerc.

16 nov — Alice a venit dinou la ușă da iam spus pleacă nu vreau să te văd. A plîns șam plîns și eu da nam lăsato înăuntru finea nu vreau să rîdă de mine. Iam zis că no mai plac și că nici nu mai vreau săfiu deștept. Nui adevărat. Tot ornai iubesc și tot vreau să fiu deștept dar trebuia săzic așa ca so fac să plece. Dna Mooney mia spus că Alice a mai adus ceva bani pentru îngrijirea mea și pentru chirie. Nu vreau asta. Trebe să gălesc oslujbă.

Te rog... te rog... nu mă lăsa să uit cum să citesc și să scriu...

18 nov — Dl Donner a fost foarte drguț cînd mam întors acolo săi cer vechea mea slujbă la brutărie, înfi era cam bănuitor da iam spus ce mi santîmplat și santristat și mia pus omîna pe umăr și mia zis Char-lie ești curajos.

Toți se uita la mine cînd am coborît și am început să lucrz la toaletă cu mătura așa cum făceam înainte. Miam zis Charlie dacă rîde de tine nu fi supărat finea ști că nu sînt așa deștepti cum credeai înainte. Sin plus au fost preteni cu tine și dacă rîdeau de tine nu era nimic finea le plăcea de tine.

Unul dintre cei care au venit acolo după ceam plecat eu îl cheamă Meyer Klaus mia făcut ceva rău. Sa apropiat cînd încarcăm saci cu făină șa zis hei Charlie aud că ești un băiat foarte deștept — unu ca la concurs de întrbări. Zi ceva inteligent. Numi plăcea asta, finea așa cum o zicea se vedea căși bate joc de mine. Așa că miam văzut de treabă. Da după aia mă apucat strns de braț șia strigat la mine. Cînd vorbesc cu tine ai face bine sămasculți. Sau țiaș putea rupe mîna. Mia răsucit mîna și mă durut și mam sperieat co să mio rupă cum mia zis. Și rîdea și mio răsucea și nu știam cesă fac. Ieream așa sperieat cămi venea să plîng da nam plîns și miera rău ca să merg la baie. Stomacu mise răsucea înăuntru ca și cum sta să se spargă dacă nu mergeam ciar atunci... finea nu mai puteam să mă țin

Iam zis terog lasămă că trebe să merg la toaletă da numai rîdea la mine și numai știam cesă fac. Așa cam început să zbier. Dămi drumu. Dămi drumu. Șatunci am făcut. Am făcut în pantaloni și mirosea rău și plîngeam. Mia dat drumu și sa schimbat la față și ierea speriat atunci. A zis Pentru dumnezeu nam vrut săți fac nimic Charlie.

Da atunci a intrat Joe Carp și la apucat pe Klaus de cămașă sa zis lasăl în pace nenorocitul căți rup gîtul. Charlie e băiat bun și nimeni no sase ia deel fără să dea socoteală. Miera rușine șiam dat fuga la toaletă să mă spăl și să mă schimb.

Cînd mam întors Frank iera acolo și Joe îi zicea cea fost și după aia a intrat și Gimpy și iau zis și lui șia zis co să scape de Klaus. O săi spună Iu Dl Donner săi dea afară. Leam zis că nui bine săi dea afară că trebe să umble după altă slujbă finea are soție și copil. Sin plus zicea căi pare rău de ce mia făcut. Șimi aduc aminte ce trist am fost cînd mau dat afară dela brutărie. Am zis că trebe săi mai dea o șeansă Iu Klaus finea acum no sămi mai facă nimic.

Mai tîrziu a venit Gimpy cu piciorul schiopăfînd șia zis Charlie dacăi cineva care te

neacăjește sau face pe nebunu mă chemi pemine saupejoe sau peFrank și-l punem la punct. Toți vrem ca să ști că ai preteni buni aici și sănu uiți asta. Amzis mulțumesc Gimpy. Asta măface samă simt bine.

E bine să ai preteni...

21 nov — Azi am făcut o prostie am uitat că nu mai sînt în clasă la Dra Kinnian la centru de adult așa cum ieram. Am intrat și mam așezat la locu meu vechi în fundu clasi și sa uitat lamine ciudat șia zis Charlie unde ai fost. Așa că iam zis bună Dra Kinnian sînt gata pentru lecția numa că am pierdut cartea dincare citeam.

A început să plîngă și a fugit din sală și toată lumea sa uitat la mine șiam văzut că mult ierau alți decît oameni care ierau în clasa mea.

Atunci deodată miam adus aminte ceva despre operație și cum mă făcut deștept șiam zis doamne sfinte chiar cam tras una ca Charlie Gordon acum. Am ieșit înainte să se întoarcă ea în clasă.

Deasta plec definitiv acum deaici la școala Azilului Warren. Nu vreau să mai fac așa ceva cum am făcut. Nu vreau ca Dra Kinnian să plîngă pentru mine. Știu că la toți dela brutărie le pare rău pentru mine da nici asta nu vreau șiașa mă duc întrun loc unde sînt mult ca mine și nu le pasă că Charlie Cordon a fost odată un geniu șiacum nici numai poate citi o cart sau să seri bine.

Iau vreo două cart cu mine și ciar dacă nu pot sale citesc amsămi dau silința și poatecă osă ajung puțin mai deștept decît ieram înainte de operatiie fără ope-rațiie. Am o labă nouă de iepure siun ban norocos și chiar puțin cea mai rămas din prafu ăla magic și poate cosă majute.

Dacă odată citești asta Dra Kinnian nu fi tristă pentru mine. îm parebine cam avut a doa șeansă în viață așa cumai zis ca să fiu deștept finea amînvățat multe lucrur care nu știam că sînt pelume și sînt recunoscător că leam văzut ciar și pentru puțină vreme. Și sînt mulțumit cam aflat totu despre familia mea și despre mine. Pînănu miam reamintit de ei și iam văzut ierea cași cum nam avut niciodată familie șiacum ști că am avut familie și ieream și io o persoană ca toate lumea.

Nu ști dece numai sînt deștept și cu ceam grsit. Poatei așa finea nam încercat destul sau cine va mă deociat. Da dacăncerc foarte tare poatecă măfac puțin mă deștept și ști ce sînt toate cu vintele. Meaduc puțin aminte ce bine miera cu cartea alb astră careo citeam cu coper ta ruptă. Și dacăncid oci mă gndesc la omu cărca rupt cartea sii ca mine numacă nui ciar la fel și vorbest altfel da nu cred că sînt io fineai vād ca printro fereas trâ.

în orice caz deasta am săncerc și deacum încolo sajung deștept ca să mă simt dinou bine. Ebine să ști lucruri și să fi deștept sias vrea să ști tot cei pe lume. As vrea să fi dinou deștept ciar acum. Dacaș putea mas așeza la citit tot timpu.

în orice caz sînt sigur că io sînt prima perseoană proastă din lume carea găsit ceva im

portant pentru știință. Am făcut ceva da numi aducă minte ce. Da bănuî căi ceva ceam făcut pentru tot prost ca mine din Warren și din toată lumea.

Rămas bun Dra Kinnian și Dr Strauss și toți...

P.S. spune ții Iu profNemur să numai fi așa supărat cînd cine va îs bate joc deel și osă aibă mai mult preteni. lușor săai preteni dacă lași lumea sărîdă deține. Osă am mult preteni a colo undemă duc.

P.S. dacă ajunge ț pa colo săj punet o flore pe mormînt Iu Algernon în curtea dinspatele casi.